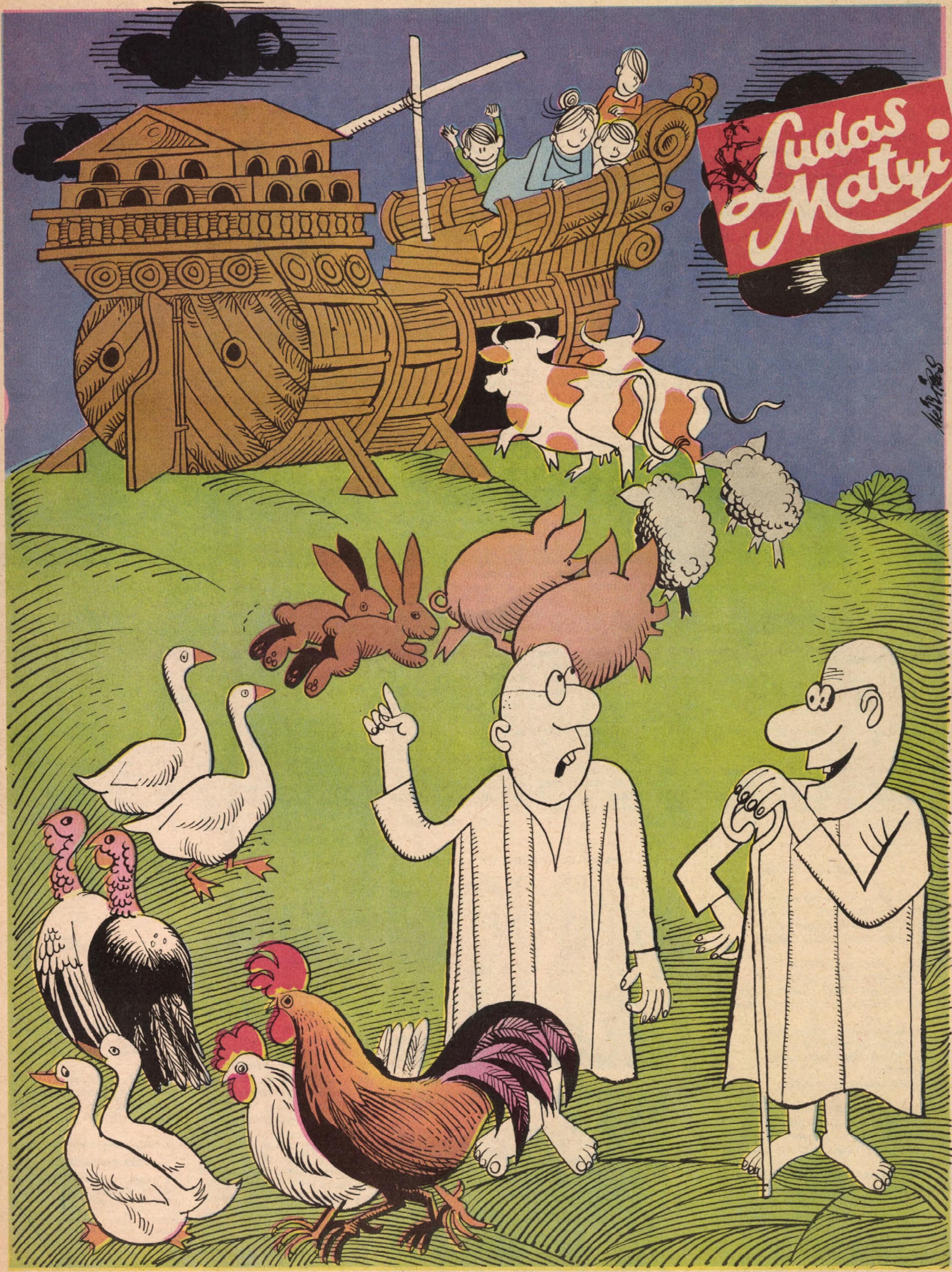
XXVI. évfolyam, 51. szám — Ára: 1,80 Ft — 1970. december 17.

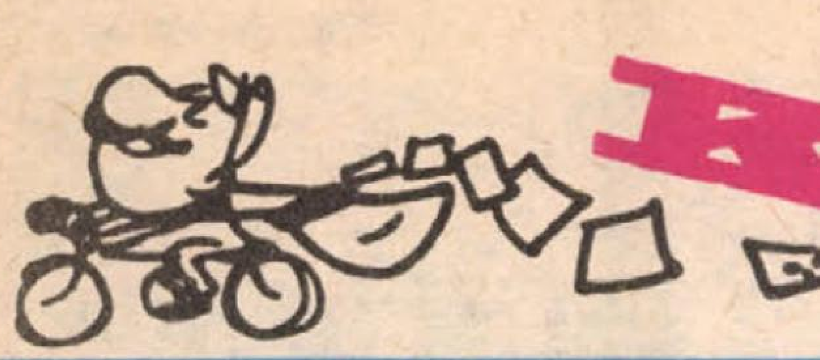
Ludas Matyi

– Csak nem özönvízre készül?

– Nem. A háromnapos ünnepre.

Meszáros András rajza

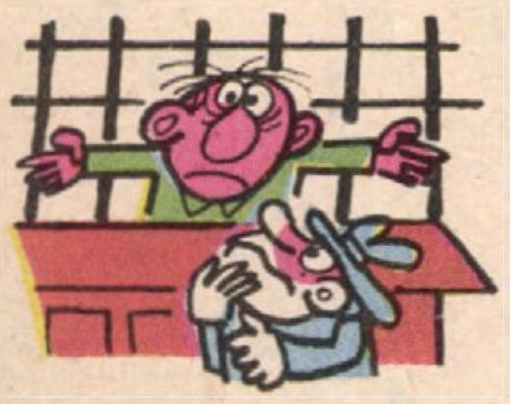
KEDVES LUDAS!

TALÁLT TÉMÁK OSZTÁLYA

Az alábbi témák úgy kerültek hozzám, hogy egyszer valaki (már nem is tudom, ki és mikor) nálam felejtette őket. Most nemcsak azért írom meg ezeket, hogy ily módon visszajuttassam a témákat jogos tulajdonosukhoz, hanem azért is, hátha megakad rajtuk az illetékesek szeme, s ha nem is orvosolják menten a bajt, legalább a fejüket megcsóválják rosszallóan...

1

Valaki mesélte, hogy a jégszezon kezdetére korcsolyával szerette volna meglepni a gyerekét. A fiúnak 43-as lába van, 29-es korcsolya kellett volna rá, számtalan boltban kereste, de mindenütt azt mondták: nincs. Arra a kérdésre, hogy mikor lesz,

csak vállvonogatás volt a válasz.

— Nézzek be talán a nyár elején? — szúrt oda epésen ismerősöm, de a humorát sehol sem méltányolták, elegánsan átsiklottak fölötte. Csak úgy, korcsolya nélkül.

2

Más valaki (idős asszony volt, ha jól emlékszem) amiatt panaszkodott, hogy sót és kávét szeretett volna venni, de nem kapott. Nem akartam hinni neki, hiszen sóval és kávéval minden bolt tele van. Igen, de neki két deka kávé és egy fél kiló só kellett volna, a boltokban pedig csak ötdekás kávé és egykilós só kapható. Ő viszont csak hetente egyszer főz kávét, amikor a barátnője meglátogatja, a sót meg csak a vajas kenyerére használja, nagyon kevés kell tehát mindkettőből. És régente volt kétdekás kávé, félkilós só, most miért nincs? Mert a kereskedelemnek praktikusabb, ha nagyobb tételeket csomagol? De a vevőnek nem mindig praktikus, s mégiscsak a vevő érdekei volnának az elsődlegesek! Vagy nem?

3

A Nyugati pályaudvar érkezési oldala és a Westendház között nagyon nehezen lehet közlekedni az ott parkoló autók miatt. Valaki azt javasolta egyszer, hogy jelöljék ki, hol szabad parkírozni, s hol nem. Javaslatát köszönettel fogadta a közlekedésrendészet és a fővárosi tanács is. Mostanában mindennap arra járok, s látom, hogy a köszönettel fogadott javaslat megvalósításából mindmáig semmi sem lett. Ezért úgy érzem, nem árt a közlekedésrendészet és a tanács figyelmét újból felhívni a korábban már általuk is elfogadott javaslatra.

Ez úton közlöm, hogy a figyelmeztetésért nem tartok igényt a köszönetre. A parkírozóhelyek kijelölésére annál inkább!

4

Valaki karácsonyi üdvözlőlapokat mutatott nekem, nézzem meg, mi az újdonság rajta. Nézegettem, forgattam, s azt mondtam: szerintem semmi, egyszerű fehér kartonlap, színes nyomattal, ugyanolyan,

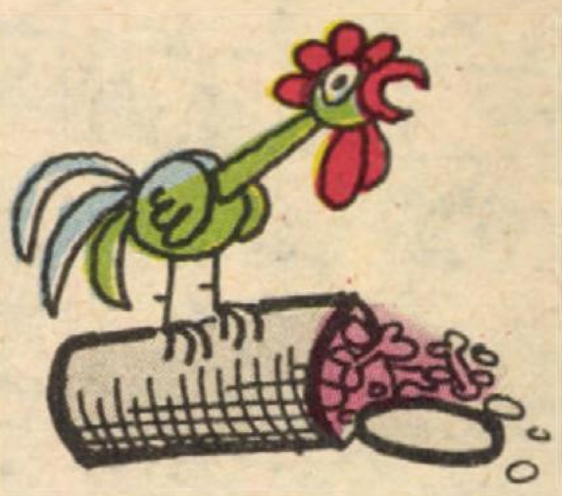

mint a tavalyi és az azelőtti. Aztán tüzetesebben megvizsgálva észrevettem, hogy egy picivel nagyobb, mint korábban volt. Nézzem meg az árát is! — figyelmeztettek. Megnéztem: a korábbi 50 fillér helyett 80 fillérbe kerül. Minőségileg nem lett jobb, csak a mérete lett valamivel nagyobb, de arra sem volt sok szükség, hiszen az a pár szó, amit ezekre a lapokra írni szoktak, kényelmesen elfért a régi anzikszkártyán is.

Az viszont, hogy a vásárlók mit kívánnak az ötletes újítóknak, még a megnövekedett méretű üdvözlőlap hátára sem férne el!

(radványi)

MIÉRT FIZETJÜK A HAVI 6 FORINTOT?

Ez évben a mi községünkben is bevezették az intézményes szemétgyűjtést. Havi hat forintot kell fizetni minden családnak, s ennek fejében a tanács teherautóval összegyűjti és a kijelölt telepre elszállítja a házi szemetet. De csak elvben. A gyakorlatban ugyanis az történt, hogy hiába raktuk ki az összegyűlt szemetet az utcára, senki sem hordta el onnan. A játszadozó gyerekek felborították a tartályokat, a szél pedig szétszórta a szemetet.

Ennek ellenére a havi hat forintokat szigorúan behasjálják rajtunk. Ezt mi sérelmesnek találjuk, mert fizetni csak az elvégzett munkáért szokás!

Cs. I.
Gyál

AUTÓSPANASZOK

Az ellenőrzések során jogosan kifogásolják, ha simára koptatott gumikkal közlekednek a gépkocsik. A mi Moszkvics 408-as kocsinknak is igen simák már a kerekei, de hiába keresünk 13x600-as külső gumit, sehol se kapunk. Hol a megoldás, vagyis a gumi?

Horváth Imre
Mór

Még augusztusban kitörött 600-as Trabantom szélvédő üvege és a tömítő gumikeret is megsérült. A szélvédő üveget már sikerült pótolni, de tömítő gumikeretet sehol sem tudok szerezni, pedig már Debrecentől Zalaegerszegig mindenütt kerestem. Nem értem, miért nem tud ilyen filléres holmit raktáron tartani az AUTOKER? Vagy éppen az a baj, hogy filléres holmi?

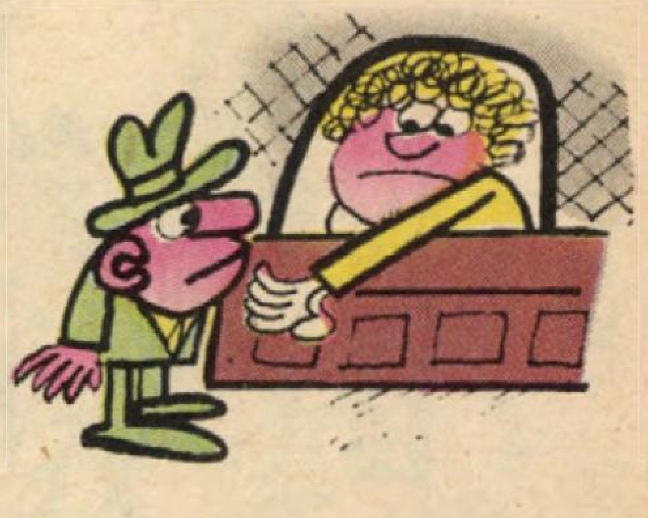
Léber Károly
Paloznak

TÚLSÚLY

A budai főpostán feladattam egy közönséges levelet. Kíváncsi voltam, ismerik-e már a szabályzatot, amelyik rég nem új. Tenyerem mérlegén is könnyen megállapíthattam jómagam, hogy nehezebb volt a levél a szokásosnál, sőt a szabványméretnél is valamelyest nagyobb. Igaz, igaz, de hadd idézzem szóról szóra a hivatalos szabályzatot, amelyet minden telefon-előfizetőnek megküldött annak idején a Posta, mielőtt megtörtént a változás a díjszabásban. Ezt mondja a hivatalos nyomtatvány a levélről: „Súlyra való tekintet nélkül, sima felületű, leragasztott borítékban. Mérete azonos a Posta által árusított boríték méretével (114×162 mm). 1 cm-es eltérés megengedett." Utána ott van nagy, vastag számjeggyel nyomtatva: 1,— (forint).

Az én borítékom pontosan olyan széles volt, mint a szabványméretű, hossza azonban 5—6 mm-rel nagyobbra nyúlt. De hát „1 cm-es eltérés megengedett". (A hiedelemmel szemben hadd jegyezzem meg, hogy a helyes állítmány ez volna: *meg van engedve;* itt épp a „megengedett" magyartalan!) A postáskisasszony mérlegre dobta a nehéz levelet, ahelyett, hogy centiméterrel mérte volna meg, azazhogy „a Posta által árusított boríték"-hoz mérte volna. Aszondta, hogy „kettő" forintot kóstál. Szerinte nem elég az egy forint. Így történt. Újra megtörtént. Annyi idő múltán.

Kérem a Postát, mondassa föl alkalmazottaival a leckét. Tanulják meg egy kissé nagyobb szorgalommal az idézett szabálypontot! Ne kelljen folyton félnünk, hogy ilyen súlyosabb, de szabályszerűen fölbélyegzett

levelünk címzettje megszid bennünket „hanyagságunkért", mikor büntetést rónak ki rá.

F. G.

ILLATOS SONG

Hogy témámnak elébevágjak —
versem közismert tényt közöl:
az Állati Fehérjegyárnak
új telephelyet nyújt Tököl.

Előtte évekig gyötörte
a főváros orrát e gyár,
és több menetben ment a csörte,
míg kivívtuk, hogy messze már.

Örülnöm kéne! Ritka fajta
az optimista nekrológ.
De furcsa! Bűz már nem
facsarja —
S búcsúztatója orra lóg.

Talán, mert jót a humorista
tudathasadva üdvözöl?
Aggódik tán — fogytán a lista,
s ha nincs disznóság, mit pöröl?...

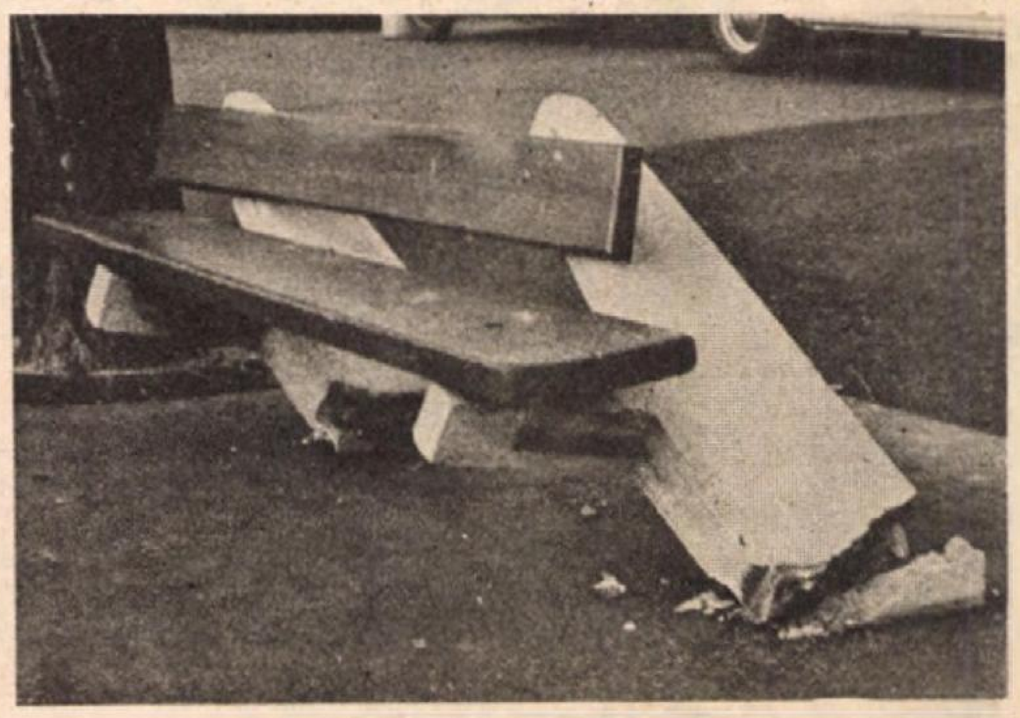
Gondoltam: megnézem. Ha elment
elvitte mind a bűzözönt.
Vagyis panasz lesz bőven ott lent,
mit buzgó tollam rímbe önt.

De semmi szag! Mert Dániától
modern szagszűrőt vett a gyár.
Hát ezt is eltolták a háztól!
Ily pompás gyár, vidékre? Kár!

Péreli Gabriella

DUNA-PART, DUNA-PART, TE CSODÁS...!

Ilyen padok „díszítik" Dunánk partját, az Intercontinental Szálló közelében.

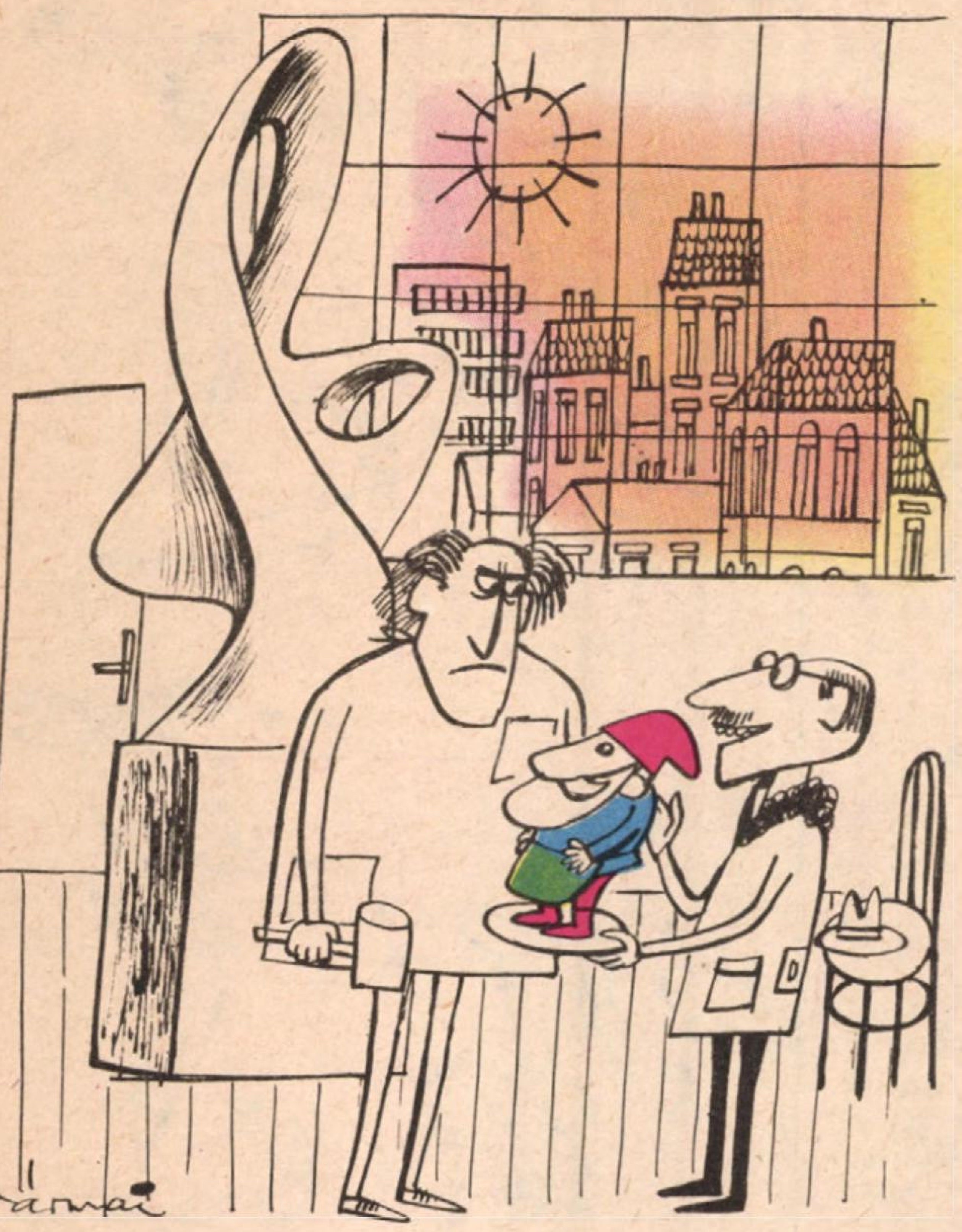
(Beküldte: Kutnewsky Oszkár, Budapest)

HELYREIGAZÍTÁS

Lapunk november 12-i számában Faragó Jenő „Profil" címmel karcolatot írt, melynek egy része — pontatlan fogalmazása következtében — félreértésre adott alkalmat. A cikk írójának nem volt szándékában korrupcióval vádolni az Elektromos Művek Baross téri irodájának egyetlen dolgozóját sem. A „látomás" szót, melyet írásában használt, valóban vízióként s nem tényleges tapasztalatként értette.

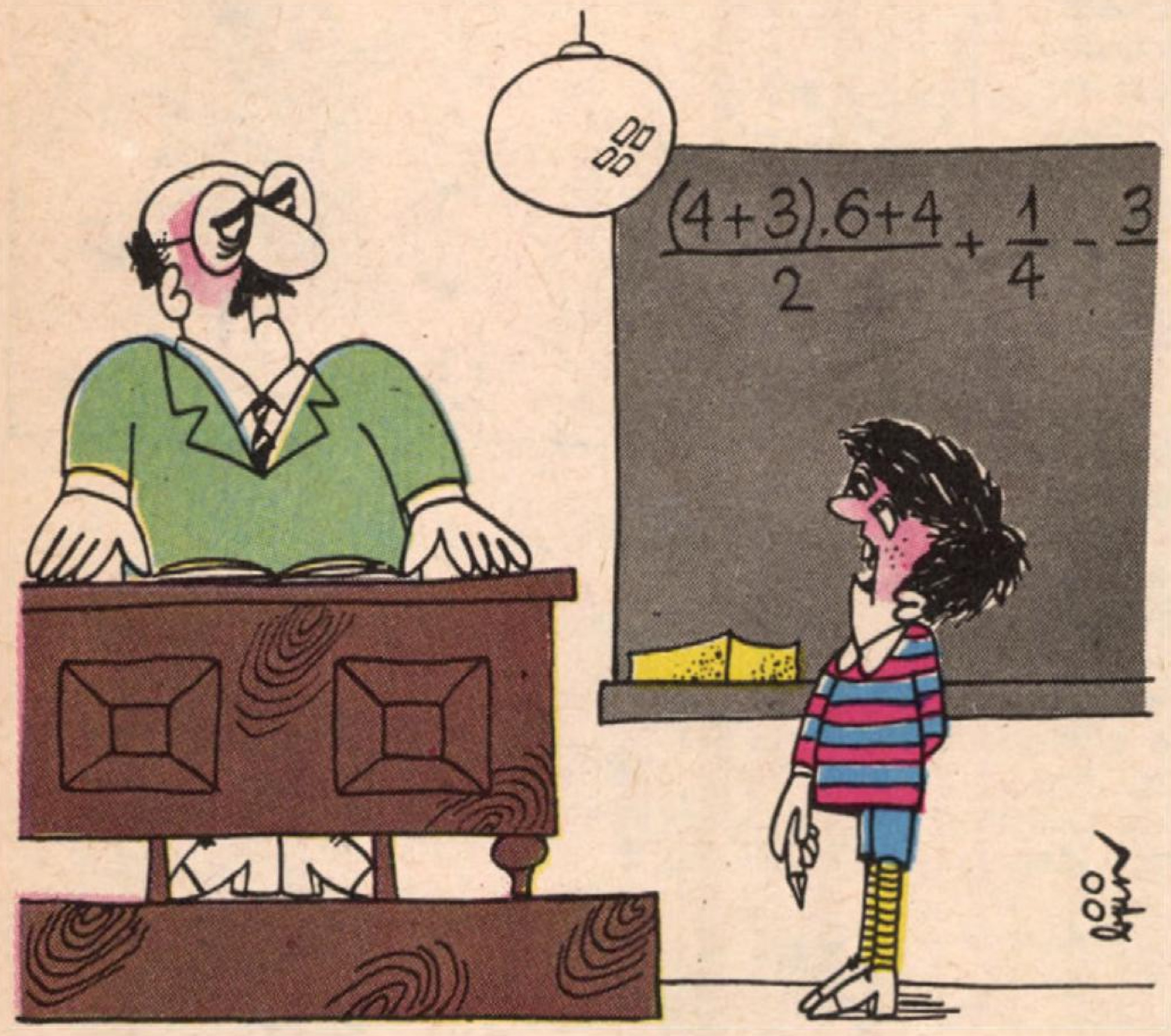
A SZERKESZTŐSÉG

MŰGYŰJTŐ

– Mondja, mester, meg tudná csinálni ennek a párját...?

A BÜROKRATA KISFIA

– A végeredményt ebben a pillanatban nem tudom megmondani. Tessék néhány nap múlva érdeklődni...

PONCHO A DIVAT

– Előnyös neked, drágám, mert nyújtja az alakot...

EGY HANYAG POSTÁS

Csak a közelmúltban derült ki, hogy miért bocsátották el 1924-ben a postától William Faulknert, a későbbi Nobel-díjas amerikai írót. Megkerült az a levél, amelyben egy Mark Webster nevű postafelügyelő (a Missisippi-állambeli Corinthból) intézett Faulknerhez, s fejére olvassa számtalan bűnét. Kiderült, hogy Faulkner későn jart be hivatalába, korán távozott, a hivatalban kártyázott, néha munkaidő alatt elment golfozni, az előfizetőknek járó képes újságokat kiolvasta, majd a szemétbe dobta. De ez még mind semmi: „Önnek nemrég egy könyve jelent meg, s bebizonyosodott, hogy ön ezt a könyvet túlnyomó részben munkaidő alatt írta!"

Így szakadt korán félbe egy sokat ígérő postáskarrier az Egyesült Államokban.

IDOMÍTÁS

BARKOCHBA

A televízió „Kicsoda – micsoda?" című műsorát mindig megnézem s együtt izgulok a játékosokkal, akik — különböző módszerek, szisztémák szerint — célratörő kérdéseket adnak fel a játékvezetőnek, hogy minél előbb rájöjjenek: kire vagy mire gondolt?

Volt már olyan műsor is, amelyben egy játékos sem jutott el a megfejtésig. Mi ennek az oka? Véleményem szerint az, hogy keveset barkochbázunk, a játékosok nem fordítanak elég figyelmet a felkészülésre, vagyis keveset edzenek. No, nem arra gondolok, hogy most reggeltől estig csak barkochbázzunk, odahaza vagy a kávéházban. Nem. Akadnak más gyakorlási lehetőségek is.

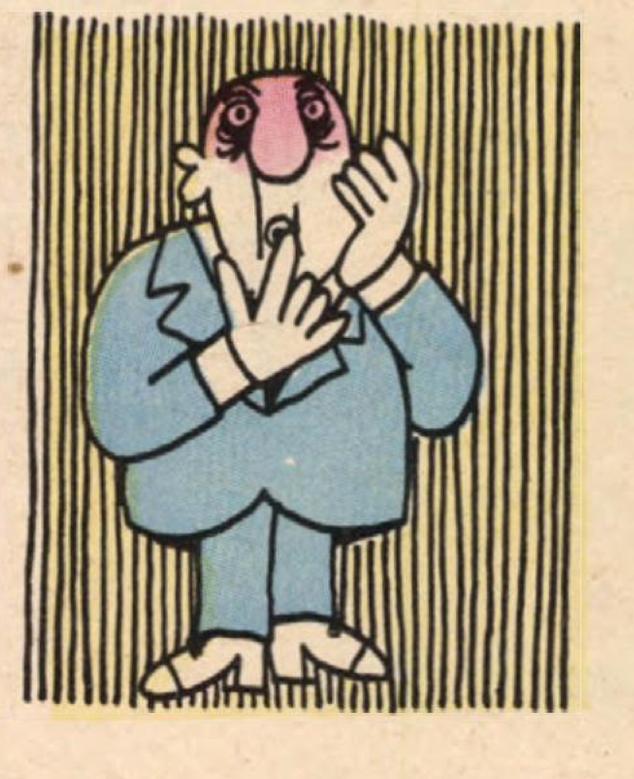
Tegyük fel, hogy együtt dolgozunk valakivel, aki napok óta szótlan, szomorú, pedig azelőtt nem ilyennek ismertük. Milyen nagyszerű edzés lenne rájönni arra, hogy mi bántja, melyik kategóriában lett kedvetlen. Személy? Tárgy? Fogalom?

Sok sportágban arról panaszkodnak, hogy nincs elég edzőpartner. A barkochbában, ebben a szórakoztató elmesportban, sosincs hiány edzőpartnerekben. Itt élnek körülöttünk, mellettünk, velünk, csak észre kell venni őket és megkérdezni: Személy? Tárgy? Fogalom?

Aztán meg kell tanulnunk kérdezni, mert enélkül nem lehet belőlünk jó barkochbajátékos. Akkor is kérdezzünk, ha netán olyan válaszokat kapunk: ehhez magának semmi köze, vagy azt felelik: én a maga helyében nem kérdezősködnék annyit. Ne ijedjünk meg az úgynevezett kényes kérdésektől sem, mert ezek nagyon fejlesztik a barkochbajátékos küzdő- és állóképességét.

Hajjaj, de mennyire fejlesztik!

A barkochbában csak igennel, vagy nemmel lehet válaszolni. Vegyünk egy példát: a hivatalban, ahol dolgozunk, egy ügyfél kérdez tőlünk valamit,

akkor tilos úgy felelni, hogy „az ügy sínre van téve, és ha minden jól megy, bár ez nem tőlem függ, kérem szépen, akkor rendben lesz a dolog, bár előfordulhatnak még komplikációk..." Mondjuk inkább azt, hogy igen, vagy azt, hogy nem. Ezt persze nem lehet csak úgy vaktában kimondani, vállalni is kell érte a felelősséget.

A barkochbában.

A jó játékhoz idő kell, és manapság az idő hiánycikk. Semmire sem jut idő: mindenki lót-fut, rohan, siet valahová, mindenki az óráját nézi, és a kérdések kimondatlanok maradnak. A kimondatlan kérdések pedig aláássák a játékos egészségét: fizikai és pszichikai erőnlétét.

A barkochbában.

Ne spóroljunk az idővel, ha játszunk. A lényeg az, hogy kitaláljuk: mire gondolt a másik, a partner? Személy? Tárgy? Fogalom? A fontos az, hogy a partner érezze: nincs egyedül, törődnek, foglalkoznak vele. Játék közben gondoljunk arra: talán egyszer nekünk lesz szükségünk arra, hogy valaki leüljön velünk beszélgetni és kérdéseket tegyen fel.

A barkochbára gondolok, természetesen, erre a kitűnő játékra, amely mostanában ismét népszerű lett a televízió jóvoltából.

Egy ismerősöm állandóan ezt játssza a feleségével, aki szenvedélyes barkochbázó, mégis nagyon meglepődött, amikor az asszony váratlanul elhagyta.

— Nem is sejtetted, hogy elmegy? — kérdeztem tőle. — Biztosan nem törődtél vele eleget...

— Ezt nekem nem mondhatod — felelte az ismerősöm. — Én minden gondolatát kitaláltam. Az utolsó este is barkochbáztunk, és én néhány perc alatt kitaláltam, hogy mire gondolt.

— És mire gondolt?

— A canterburyi érsek kalucsnijára.

Hát igen, a legjobb játékost is érheti meglepetés.

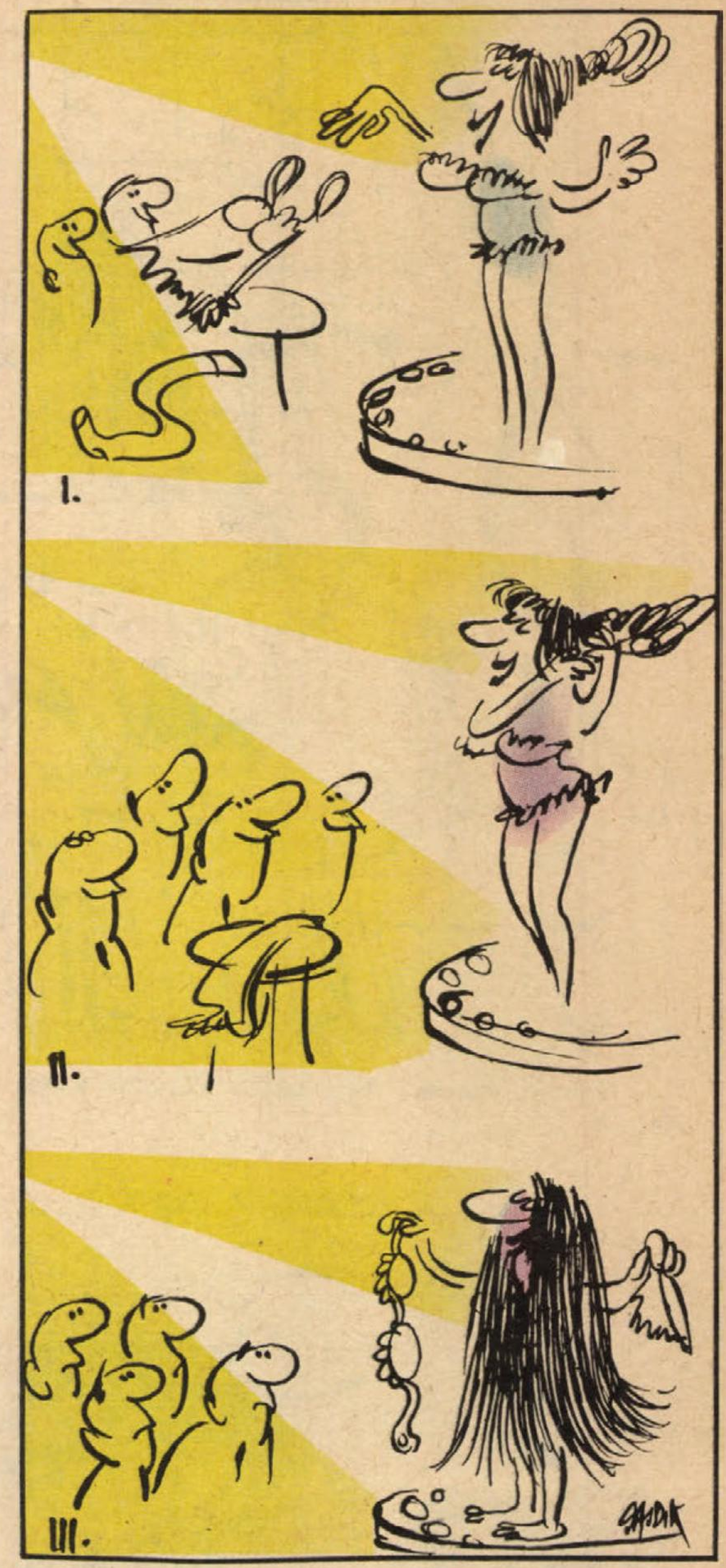
Mikes György

FŐ AZ UDVARIASSÁG

– Tessék, kezdje el, ön az idősebb.

SZTRIPTÍZ

OPTIMIZMUS

A Népi Ellenőrzés című lapban olvastam, hogy Somogy megye 124 boltjában ellenőrizték az áruk minőségét: 123 esetben kifogásolták és 236 esetben megtiltották az árusítását. A tudósításból nem derül ki, hogy hányan vásároltak eddig a rossz minőségű áruból. Lehet, hogy a derék somogyiakat már évek óta selejtes áruval szolgálják ki ezekben az üzletekben?

Az ellenőrzés 43 vég első osztályúnak árazott szövetből 14-et harmadosztályúnak minősített. Hogy az ellenőrzés napjáig hányan vásároltak és fizettek első osztályú minőséget, holott csak harmadosztályú árut kaptak, arról nem szól a krónika, s ezt már nem is lehet kideríteni. Ezzel szemben a tudósításból kiderül az, hogy az iparvállalatok gyakran nem a valóságnak megfelelően minősítik az árut, a kereskedelem pedig az átvételkor csak az áru mennyiségét ellenőrzi, a minőséget nem. Kíváncsi vagyok: hány vég *első* osztályú szövetet minősítettek az iparvállalatok *harmadosztályúnak*, és a kereskedelem úgy adta-e tovább a vevőnek?

A vizsgált üzletekben 265 csomag molyos fűszerpaprikát foglalt le az ellenőrzés. Vajon hány háziasszony mérgelődött, amikor a molyos paprika tönkretette a csirkepörköltjét? Vagy lehet, hogy Somogyban molyosan szeretik?

Nagyon jól tudom, hogy ezekre a kérdésekre soha az életben nem kapok választ, de azért mégis felteszem őket. Mert ha még csak Somogyról volna szó, az hagyján! A

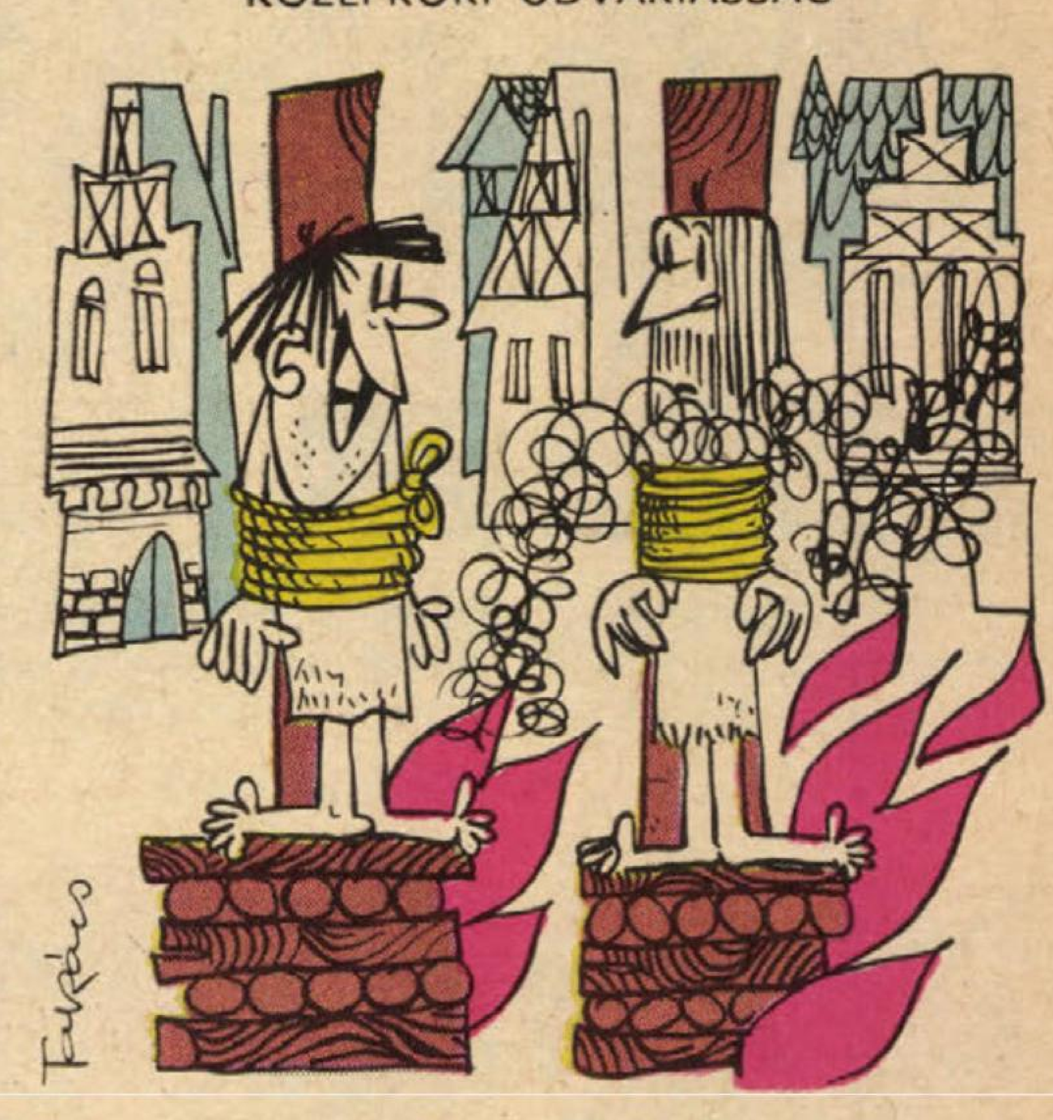
KNEB elnökének minap tartott sajtótájékoztatójából azonban kitűnik, hogy (bizonyos javulás mellett, mert a „javulás" mindig szerepel a jelentésekben!) a közszükségleti cikkekkel kapcsolatban változatlanul sok a jogos panasz. Nem tartják be a szabványokat, „nagyvonalú" az árképzés (igazán finom fogalmazás!), gyakori jelenség, hogy gyengébb alapanyag és kevésbé igényes kivitelezés mellett az ár változatlan marad. (Ez burkolt árdrágítás!). Olyan esetekkel is találkoztak a népi ellenőrök — állapította meg a KNEB elnöke —, amikor a minőségromlással párhuzamosan áremelés történt. (Ez duplán burkolt árdrágítás!). Tehát hol itt, hol ott minden variáció előfordul, amíg a népi ellenőrzés bele nem szól, és fel nem deríti a visszaéléseket.

Azon tűnődöm, hogy egyes felelős vállalati fő- és alvezetők, boltvezetők — tudatosan vagy nem tudatosan, akár figyelmetlenségből — hogyan követhetnek el ilyenféle káros dolgokat, amikor a népi ellenőrzés szünet nélkül és fáradhatatlanul leleplezi őket? Nyilván úgy vélekednek, hogy az ellenőrzés mindig „fut a pénze után", azaz nem tudja levágni a hétfejű sárkánynak mind a hét fejét. Azt gondolják, hogy az idők végtelenjéig eltart ez a körforgás: a népi ellenőrzés egyre csak leleplez, és ahol leleplezett, ott elölről kezdődhet minden, mert már úgyis le vannak leplezve. Közben a népi ellenőrzés megint lép egyet, és leleplezi azokat, akik eddig még egyáltalán nem voltak leleplezve. És így tovább, amíg egyszer mégiscsak levágják a hétfejű sárkánynak mind a hét fejét.

Én optimista vagyok: nekem a népi ellenőrzésben, a személy szerinti felelősségre vonásban és a mostaninál sokkal nagyobb bírságokban van minden bizodalmam...

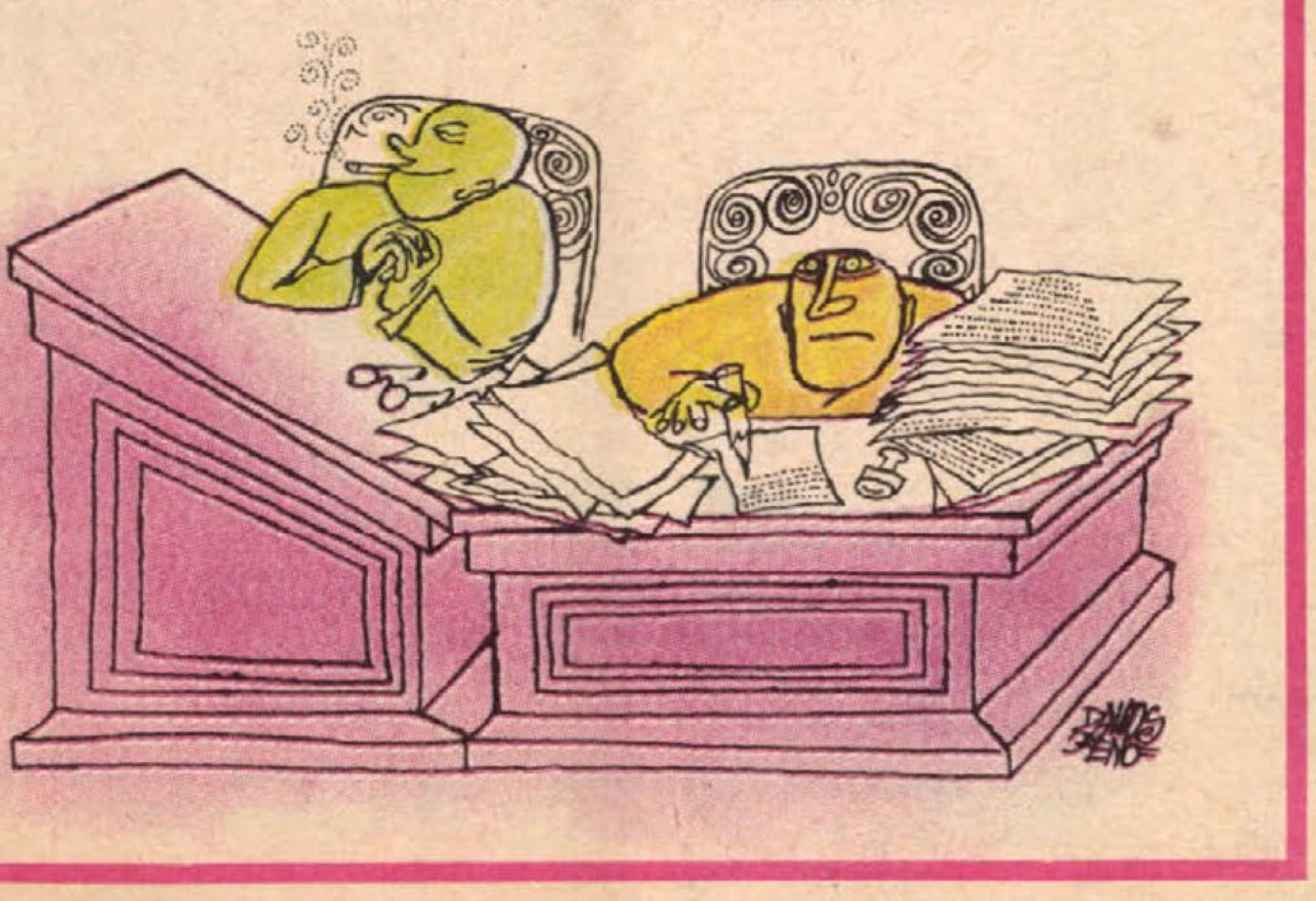
Földes György

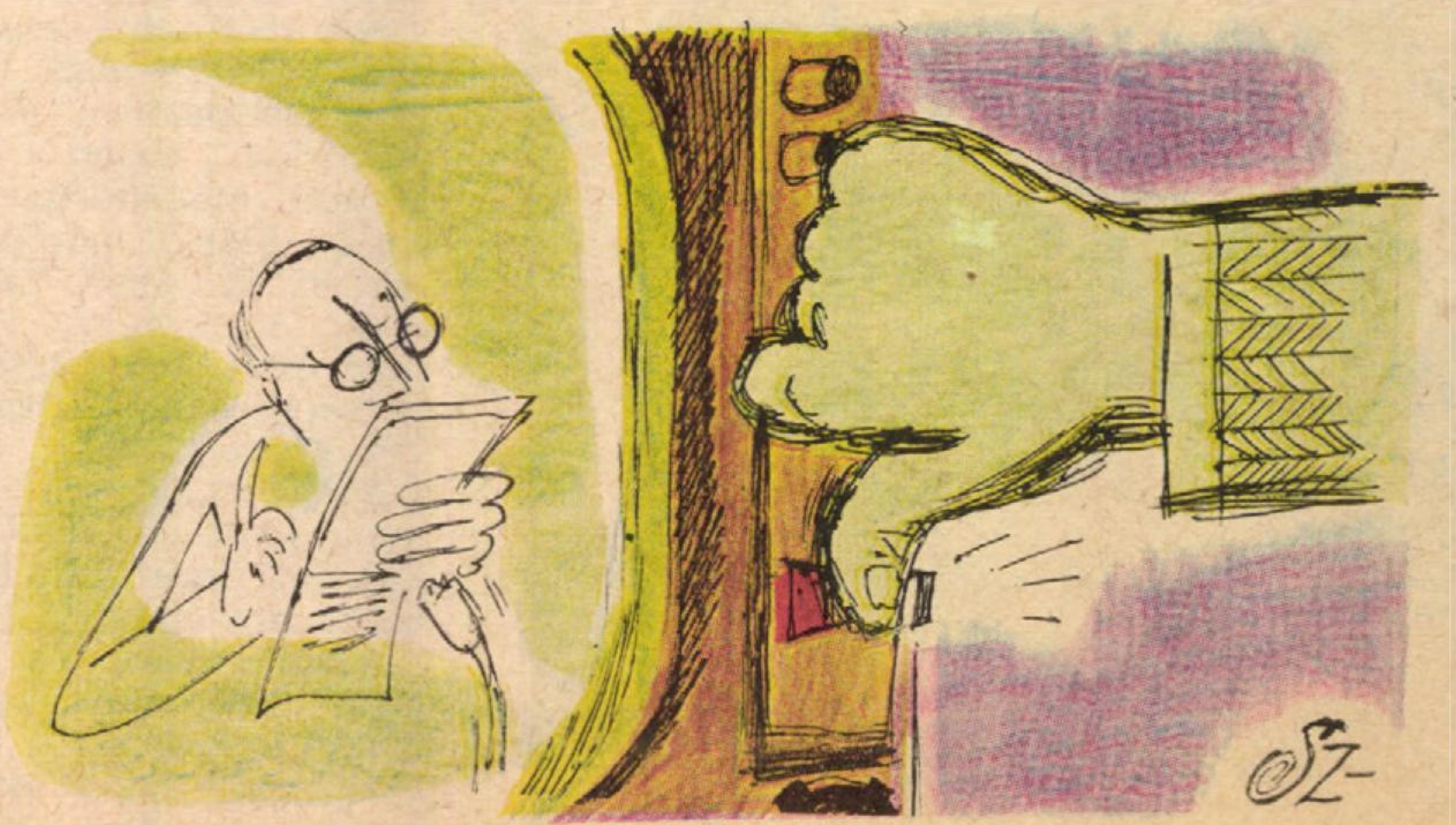
KÖZÉPKORI UDVARIASSÁG

– Elnézést kérek, hogy az orra alá füstölök...

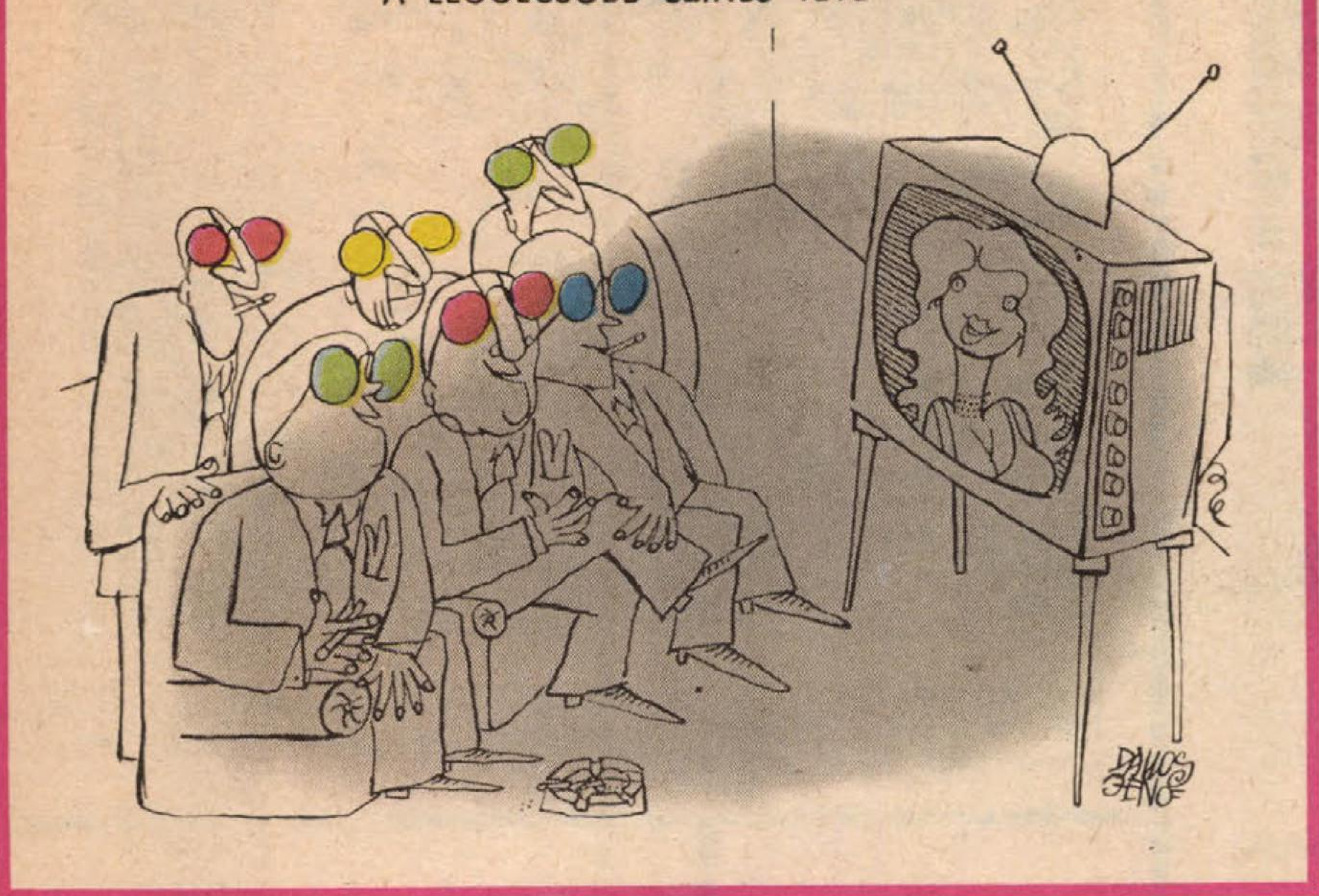
PRAKTIKUS MUNKAASZTAL

NINCS KEGYELEM

A LEGOLCSÓBB SZÍNES TÉVÉ

VIETNAMI BÉKE

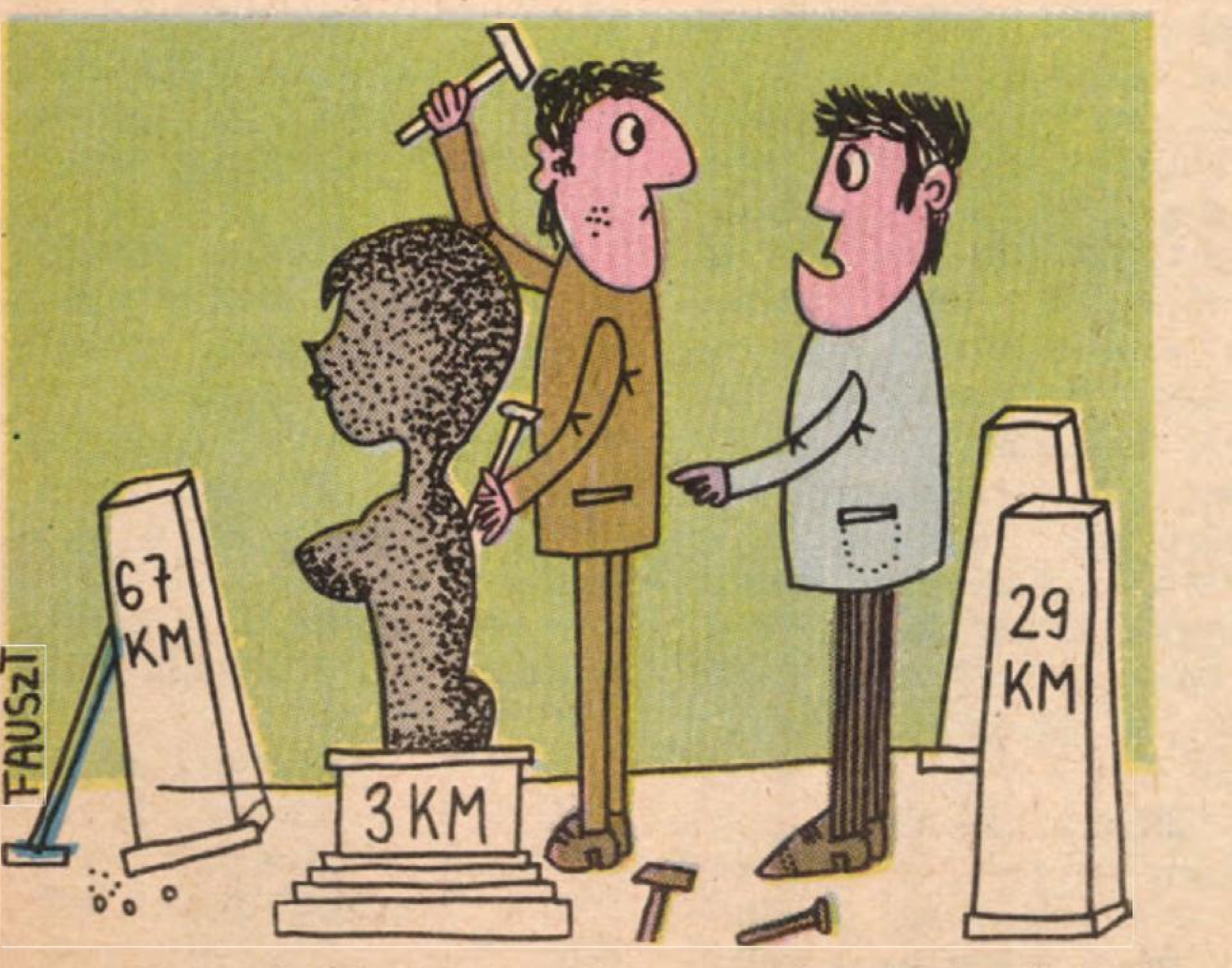
– Nekem elég, ha egy helyben tipegsz!...

ÖNÉRZETES SZABÁLYSÉRTŐ

– Jól néznék ki, ha minden füttyentésre odafigyelnék!

EGYÉNISÉG

– Nem érdekel, ezentúl ugyanolyan kilométerkövet csináljon, mint a többiek!

MAI TRAGÉDIA

A PROTEKTOR HALÁLA

Manapság, a rohanó világban, az anyagi javak utáni hajszában, midőn mindenki a maga útját járja, ritkaságszámba megy a rokoni kapcsolatoknak olyan őszinte tisztelete, mint amiyennel Kotytyan Aladár viseltetett, még a távoli családtagokkal szemben is.

Itt volt például Lattyan Iván, az ifjú öcskös, nem is vér szerinti rokon, csak Matild nővérének az unokája. A gyerek nem volt éppen jófejű, de nagyon jól nevelt, szorgalmas fiú volt, a család mérnököt szeretett volna csinálni belőle, mert apja is mérnök volt. Így aztán egy szerény érettségi bizonyítvánnyal a kezében Iván felkereste Aladár bácsit, aki befolyásos ember volt, s ismeretségi köre mindenfelé kiterjedt.

Így lett Ivánból az építészmérnöki kar hallgatója, és így vették fel egy évvel később az orvosi fakultásra Kettyen Elemért, Matild unokanővérének a fiát. Sajnos, Elemér is nehézfejű gyerek volt, de roppant rendszerető, ezenfelül egy tévéműsorban a barkochbajátékban megfejtette a vízilovat, s a bácsikája így már emlékeztetni tudta professzor barátját, hogy kinek is kér támogatást az egyetemre való felvételhez.

De nemcsak ilyen nagyfontosságú ügyekben lehetett számítani Kottyan Aladár mindig készséges segítségére. Elintézte például, hogy a kis Füttyen Izabella, aki gyenge tüdejű kislány volt, egy jó levegőjű erdőgazdaságba kerüljön a gazdasszony mellé, vagy hogy Szottyan Károlynak, aki kisgyermek kora óta nyolcdioptriás szemüveget viselt, megadják az autóvezetői jogosítványt.

Nem csoda tehát, hogy az egész család rajongott Aladár bácsiért, s midőn nyugdíjba ment, a család elhatározta, hogy megaranyozzák öreg napjait. Az időközben már mérnökké avatott Iván titokban rendbe hozatta —

tervei alapján — Aladár bácsi régi, balatoni kis nyaralóját, s az ünnepélyes átadásra szinte kivétel nélkül eljött minden rokon, akivel csak jót tett az évek folyamán.

Füttyen Izabella, útban az erdőgazdaságból, frissen szedett gombával lepte meg a meghatott Kottyan Aladárt, nem lehet a bűnéül felróni, hogy a gombák közé véletlenül légyölő galócát is gyűjtött.

Négy óra múlva, az ünnepi ebéd után, az öregurat erős szédülés fogta el, kilépett hát újjávarázsolt kis háza erkélyére, amelyet a hálás unokaöcs, Lattyan Iván tervezett a házhoz. A fiú azonban, úgy látszik, nem lett az idők során sem jobb diák, mert az erkély Aladár bácsi alatt leszakadt, szegényt úgy szedték össze a romhalmaz alól.

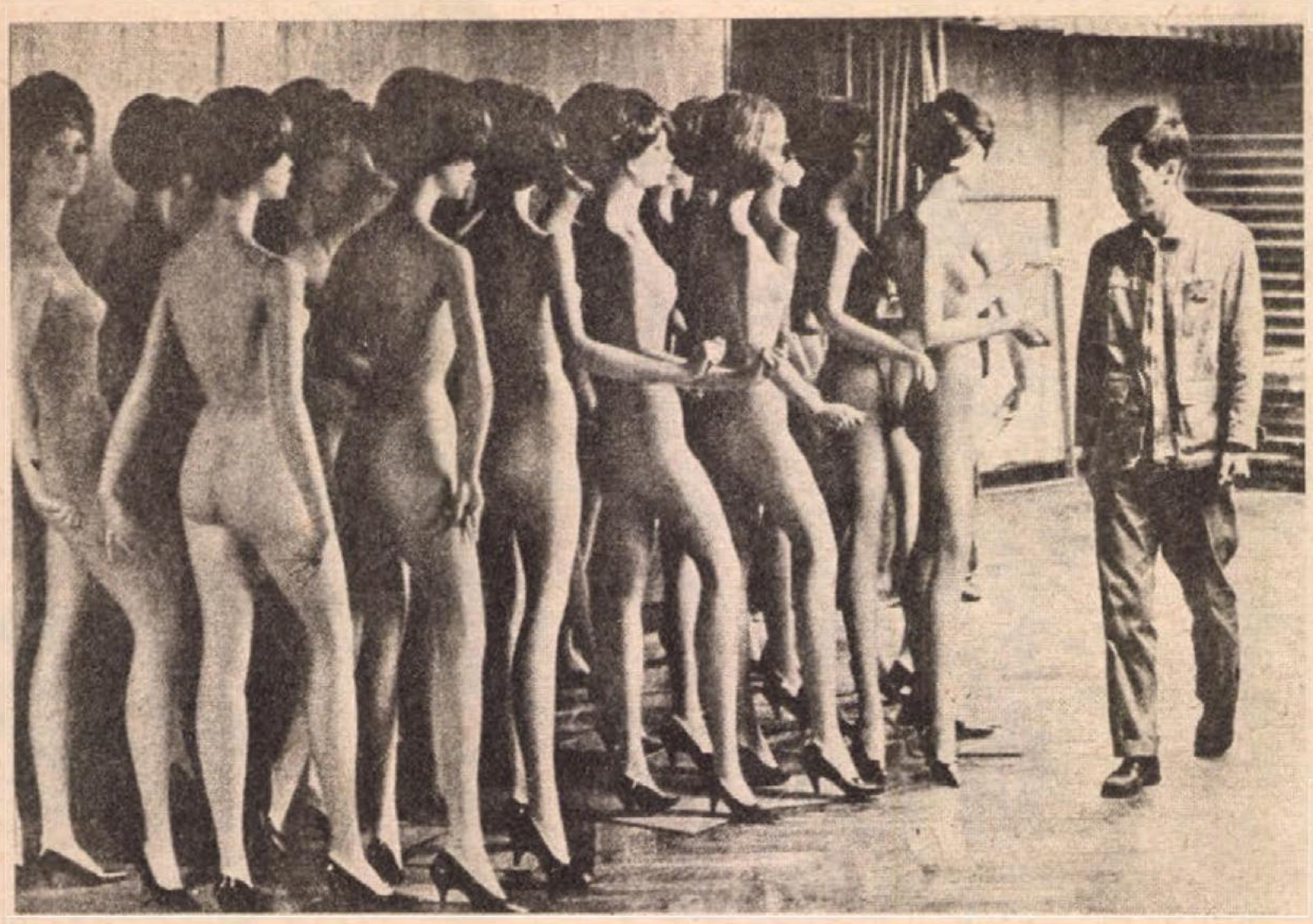
Szerencsére Szottyan Károly is a házban volt gépkocsijával, azonnal a hátsó ülésre fektette a szerencsétlenül járt bácsikát, hogy az első kórházba rohanjon vele. Sajnos rossz szeme meg a bácsikáért való aggódás izgalma az első útkanyarban egy fának vezette. Az elalélt Kottyan Aladárt egy utánuk odaérkezett gépkocsi vitte a legközelebbi kórházba, s midőn a sérültet az esti ügyeletes orvos elé vitték, az kétségbeesetten ismerte fel benne az ő szeretett Aladár bácsikáját.

Doktor Kettyen Elemér volt az ügyeletes orvos. Rövid és lelkiismeretes vizsgálat után megállapította, hogy a bácsikának gyomorfekélye van, és még az este próbareggelire küldte őt. Kottyan Aladár ott hunyt el a karjaiban, egy szondával a nyelőcsövében.

A család szeme fényét Buggyan Anzelmusz búcsúztatta, gyönyörűen. A gyász fájdalmas perceit legfeljebb az zavarta meg, hogy Anzelmusz, valahányszor az elhunytat emlegette, mindig Veronikát mondott, aki az elhunyt nővére volt, és már tizennégy évvel ezelőtt a sírba szállt.

Buggyan Anzelmuszt annak idején a drága Aladár bácsi juttatta be a teológiára.

Somogyi Pál

Veszedelmes leánykereskedőt vettek őrizetbe a japán hatóságok. Képünk az üzletember és a bűnjelként lefoglalt lányok.

A balatoni országúton elfogták az utolsó szökésben levő angliai vonatrablót. Azon bukott le, hogy nem égett a motorkerékpárjának hátsó lámpája.

Nagy hatású hajnövesztőszert mutatott be egy belga feltalálónő.

KÉPES VILÁG HÍRADÓ

Férjhez ment a Növényevők Szövetségének elnöknője. Fotónk az esküvői ebéden készült.

A „Barázda" téesz fiatal agronómusnője elégedetten szemléli az idei lucernatermést.

HUMORÜGYBEN LŐRINCZE LAJOSNÁL

Szíves a názigazda, kényelmes a fotel, egyelőre jegyeznem se kell, hiszen csak „bemelegítünk" konyakkal, csevegéssel — jól érzem magam. Sajnos nem soká, mert megakad a tekintetem a kis asztal sarkán levő nagy halom újságkivágáson. Közülük kivirít sokszínű Ludasunk.

— Gondolom, nem véletlenül kerültek ezek a műtőasztalra.

— Nem. Én valóban „nem véletlenül" piros ceruzázgatom meg sajtónk termékeit, s köztük néha a Ludast is. De a műtőasztal emlegetése az én tevékenységemmel kapcsolatban talán egy kissé túlzás. Ha már orvosi hasonlattal élünk, inkább érzem magam belgyógyásznak, mint sebésznek.

— S „gyógyító" működésében van-e szerepe a humornak?

— A legnagyobb mértékben. Az a tapasztalatom, hogy az emberek sokkal könnyebben megjegyzik a nyelvi „szabályokat" is, ha egy kis humorral fűszerezve adagoljuk nekik. Aztán: én a legtöbb esetben nem általában beszélek nyelvi hibákról, hanem — névvel vagy név nélkül — az egyes emberek botlásairól. S az természetes, hogy senki se szereti, ha kigúnyolják vagy legorombítják. Szívesen elfogadják azonban a kritikát, ha kedves iróniával, tréfásan fogalmazzuk meg az — igazságot, ahogy már Horatius is javasolta. A száraz, szigorú kioktatás még azt is taszítja, aki nem érzi magát találva.

— Nyilván ez a humorral enyhített igazmondás is oka annak, hogy az „Édes anyanyelvünk" ötperceinek népszerűsége vetekszik a slágerturmixokkal, sőt a Szabó családdal is.

— Azt hiszem, hazulról hoztam a humorhoz, a tréfához való hajlamot. Nagyon élveztem már gyerekkoromban, hogy azok a nehéz életű emberek, akik közt felnőttem, mindig találtak okot egy kis kedves tréfálkozásra. Eszembe jut például Cseh Gábor bácsi, akinek a fiával együtt faragtuk az iskolapadot. Bejön hozzájuk beszélgetni a szomszéd cipész, s panaszkodik, hogy nincs pénzük. — Nekünk most van egy kevés, hála Istennek, mondja Gábor bácsi. A felesége meghökkenve kapja fel a fejét. — Mit mondasz te? Mi van nekünk? — Hát az az ötven fillér! Azt letagadjuk?

— Bizonyosan sok kedves, numoros esetnek volt szereplője saját maga is...

— Ami velem történt, az számomra inkább keserves, csak akkor élvezem magam is egy kicsit, ha elmesélem. A legtöbb bajom — s humoros esetem — a rossz arcmemóriámmal van. Nem tudom megjegyezni, felismerni az embereket. Kötetekre való históriám volt már emiatt. Kitaláltam mindenféle furfangos módszert, hogy megtudjam, ki az, akivel beszélek, de elég ritkán van vele sikerem. Egyszer is egy fiatalasszony nagyon ismerősnek látszott, ahogy egy társaságban beszélgettünk. Különösen a hangja. Kérdezem: ugye, Debrecen környékéről valo? — Igen, de ezt már többször is mondtam magának...

— Emlékszem én — próbáltam javítani a helyzeten —, csak arra gondoltam, hogy a kettős magánhangzói nem olyan erősek, mint a Szél Júliáé... Rám nézett csodálkozva, s csak annyit mondott: Én vagyok Szél Júlia.

Erre mit lehetett felelni?

— Milyen érzés, amikor egy-egy hivatalban vagy üzletben felismerik?

— Az mindig jó, ha az emberre kedvesen, szeretettel néznek. Jólesik, ha például egy idegen boltban azt kérdezi az eladó széles mosollyal: *Zsemlét* vagy zsömlét óhajt, tanár úr?

— Én azt is hallottam, hogy ön már az „anyanyelvész" minősítést is elnyerte.

— Igen, ezt egy ismerősöm kislánya adományozta, amikor anyukája engem emlegetve megkérdezte, tudja-e, milyen nyelvész vagyok én. „Hát anyanyelvész" — vágta rá a gyerek.

— Megjegyzem, nekem tetszik ez a kifejezés. Igazán frappáns.

— Sőt nyelvtanilag is megállja a helyét, de alkalmazását mégse javaslom. Legföljebb *humorügyben*...

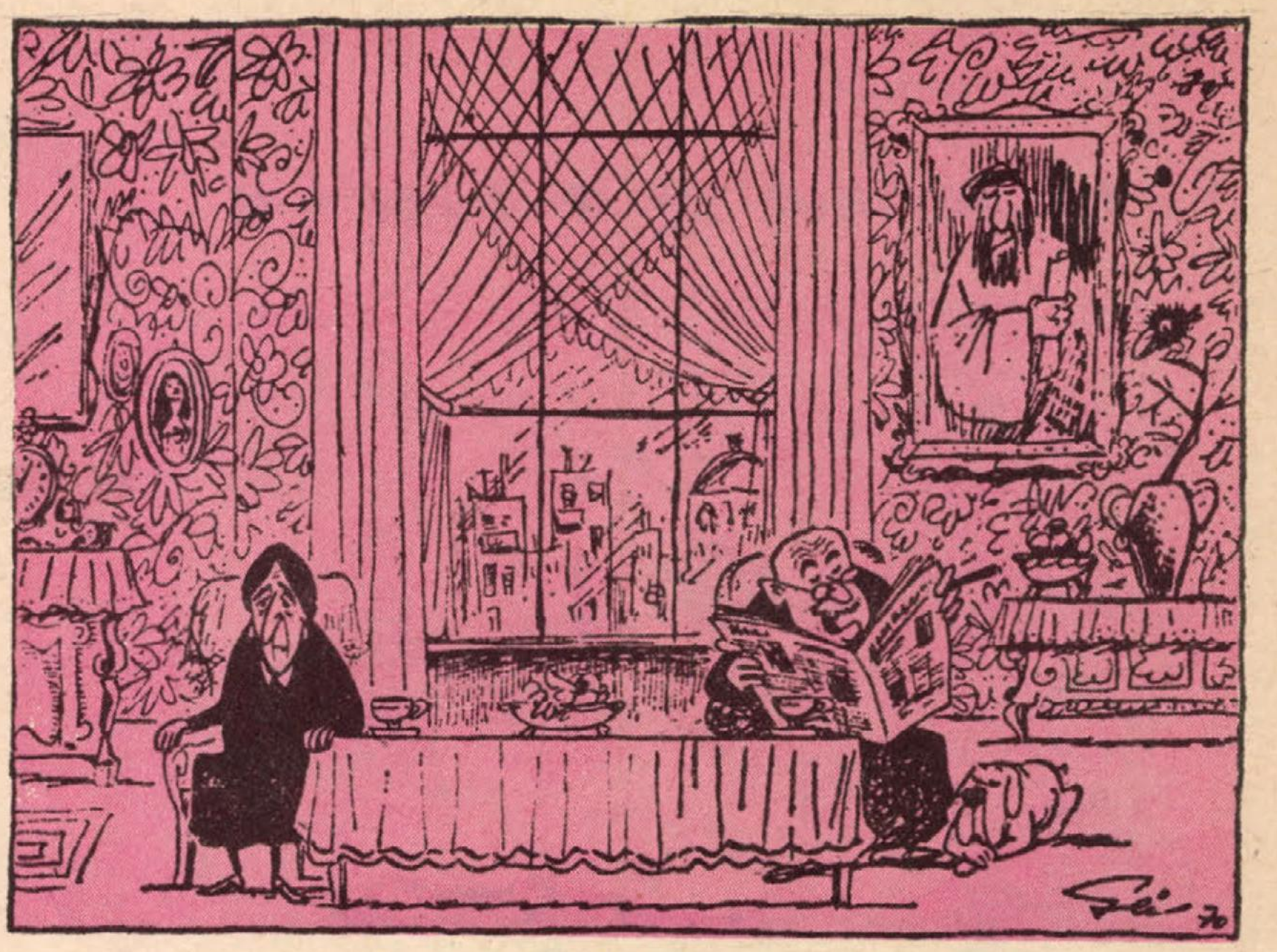
Sólyom László

ÜZEMSZERVEZÉS

– A férfiaknak Micike adja el a szalámivéget, a nőknek maga!...

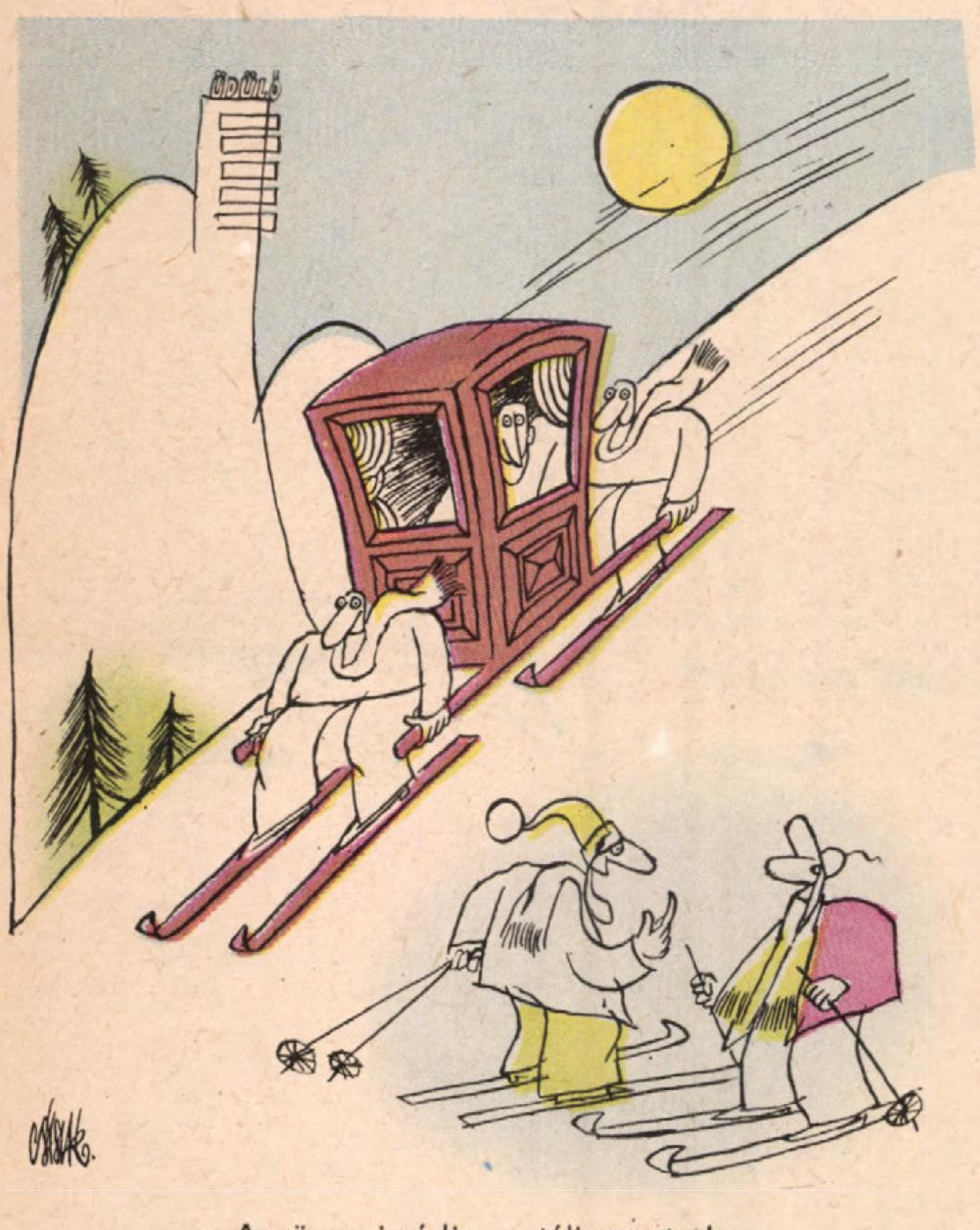
MEGSZAVAZTÁK AZ OLASZ VÁLÁSI TÖRVÉNYT

– Végre elválhatunk!

(A Die Furche című lapból)

ÜDÜL AZ IGAZGATÓ

– Az öreg imádja a téli sportot!

HÉT VÉGI BEVÁSÁRLÓ KOSÁR

A Maharána könnye

Régi ismerősömmel, a gyanús múltú és nem kevésbé gyanús jövőjű Nacsek Gusztávval presszóban akadtam össze. — Mit gondol, hol lehetne kloroformot, üvegvágó gyémántot, kenderkötelet és többféle kulcsot kapni? — kérdezte töprengve.

— Fogalmam sincs. De minek magának kloroform, üvegvágó gyémánt, kenderkötél s többféle kulcs? — érdeklődtem. (Nana, miben sántikál ez megint?)

Nyugodt öntudattal válaszolt:

— A nagy nyugati ékszerrablások mintájára úgy vélem, itt az ideje, hogy végre mi is bevezessük ezt az eddig olyannyira hiányzó műfajt. És én vállalkozom is az úttörő szerepére. Hiszen csak pironkodni lehet amiatt, hogy ennyire elmaradtunk a kulturált nyugattól! Jegyezze meg, művelt, jómódú, civilizált országhoz feltétlenül hozzátartozik az ékszerrablás.

— Mond valamit — jegyeztem meg. — No de nálunk nincsenek Sophia Lorenek, Liz Taylorok. Onassisnék meg egyéb tehetős asszonykák, akiktől mesés értékű kincseket lehetne ragadni.

— Ez igaz. Én is szerényebb keretek között gondolnám az egészet megvalósítani. Igaz, hogy mesebeli ékszerek nincsenek, de szerényebbek akadnak. Nem tűnt-e fel magának, hogy újabban a nők úgy felékszerezik magukat, úgy csillognak-villognak, mint a karácsonyfa? Méghozzá ráadásul nem is Operában, színházban, fogadáson, szóval nem ünnepi alkalmakkor, hanem munkahelyen, boltban, hivatalban!

— Most, hogy mondja... tényleg, törzsközértemben a pénztárosnő karján, miközben visszaad nekem öttízet, csak úgy csörögnek az aranykarkötők, a presszós kisasszony kávét nyújtó kezén masszív aranygyűrűk szórják fényüket drágakövekkel. És a szomszéd könyvelő nején, aki ősszel tért vissza szerény nyugati turistaútjáról, mostanában számos arany klipsz díszeleg.

— Na látja! Erre alapítom tervemet. Hogy ma már az egyszerű dolgozók nejének és az ugyancsak egyszerű dolgozó nőknek is akad egy kis brillje, aranylánca, ilyen, olyan, amolyan drágaköve a ládafiában.

— És maga szerint mi az oka ennek az elharapódzó smukkdivatnak?

— Ugyanaz, mint Nyugaton! Olvashattuk, hogy Sophia Loren és társai főleg azért vásárolnak ékszert, hogy tezaurálják vagyonukat és így megóvják a világszerte fenyegető pénzértékcsökkenéstől. Na most, tekintetbe véve a mai árakat, szinte minden átlagjövedelmű családban a hónap végén tetemes fölös összeg marad a háziasszony bukszájában, amit nem tud mire költeni. És valóban jól teszi, ha azt a fölös pénzt aranyba, drágakőbe fekteti. — szólt Nacsek, majd méltóságteljesen, ahogyan egy jövőbeli nagytekintélyű ékszerrabló specialistához illik, búcsút mondott.

Elméláztam várható működésén, és már láttam is az újsághíreket: — ...„Klapács Jánosné tejbolt elárusítónő lakásába fekete álarcos férfi hatolt be, és miután kloroformmal elkábította áldozatát, kivette a konyhakredencből félkilós súlyú aranyláncát, az ametisztekkel díszített briliáns függővel, továbbá háromsoros igazgyöngy kösöntyűjét, és kereket oldott..." „Fekete Ödön segédmunkás neje otthona előtt fekete Trabant állt

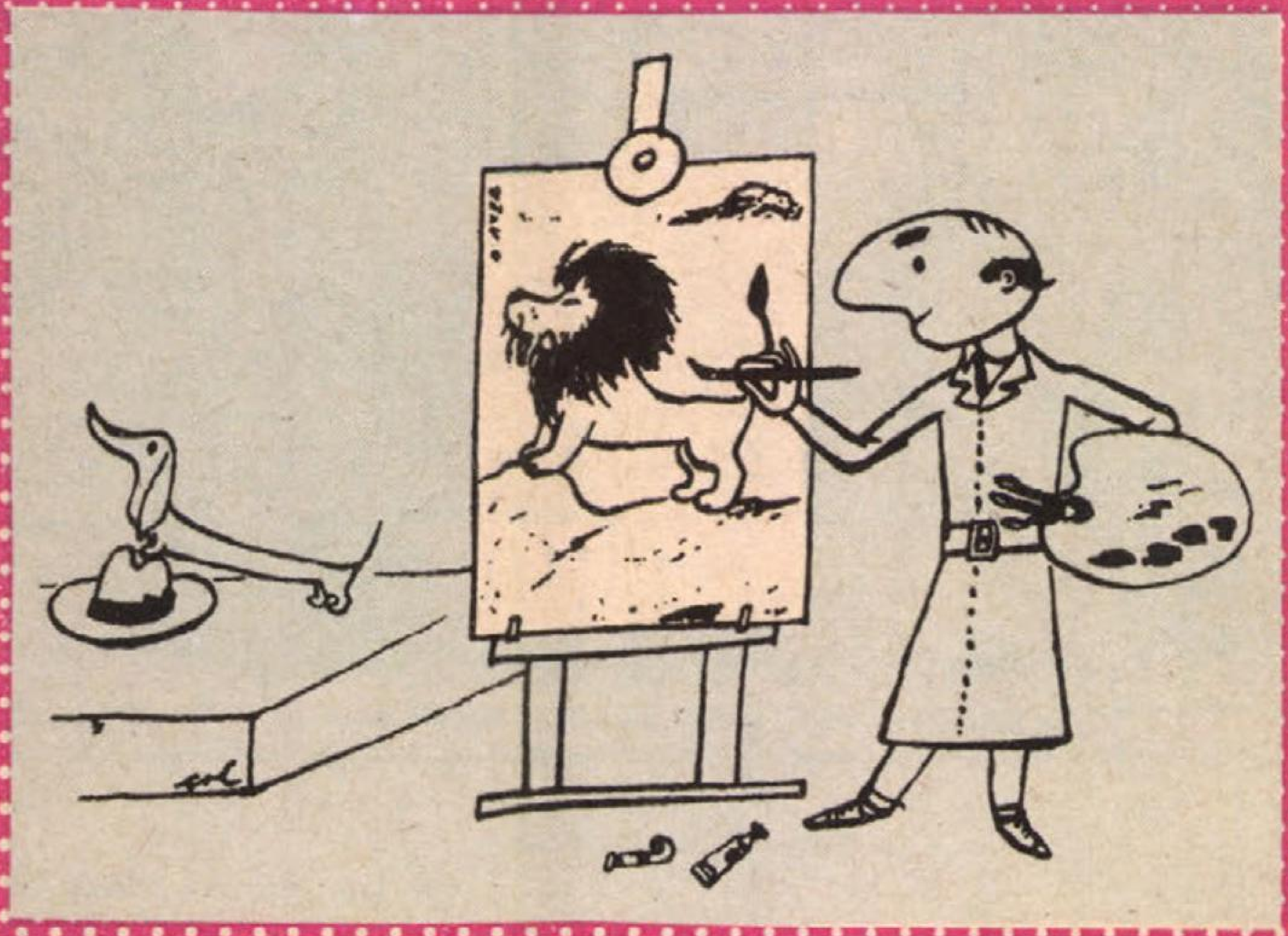
meg az északa óráiban. Az autóból kiszálló álruhás férfi álkulccsal benyitott a segédmunkás nejének otthonába, és elrabolta »a Maharána Könnye« néven ismert csodálatos rubin tiaráját és harmincöt deka, staniclibán őrzött zafírját..." „Fehér Matild köszörűsgyári raktárosnőt ismeretlen férfi a déli órákban megkötözte, száját törülközővel betömte, és kiszedte füléből a nemzetközi ékszerpiacon »Fehér Álom« néven számon tartott csodálatos fényű és hibátlan szépségű, igazgyöngy függőjét."

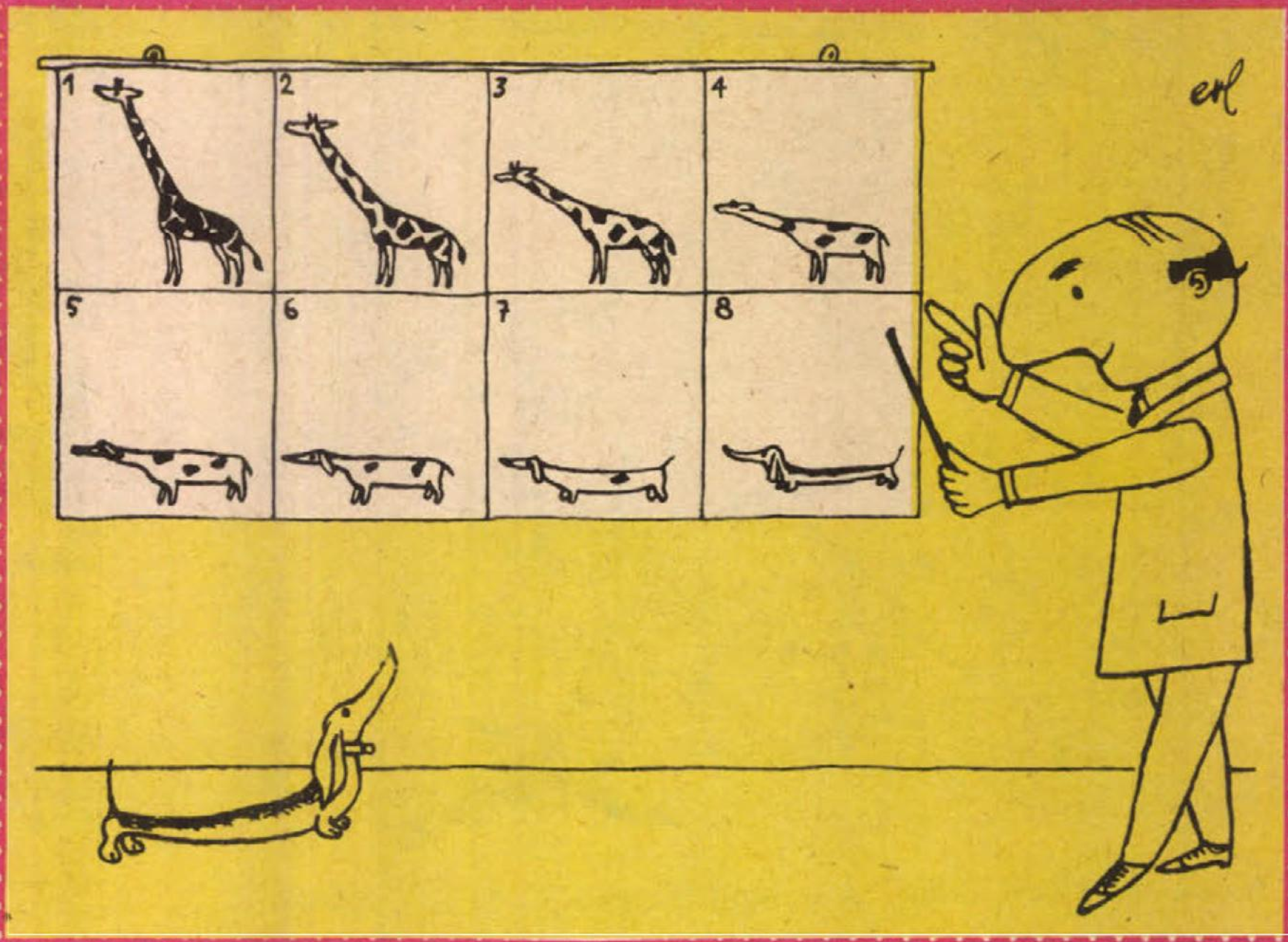
Hát igen. Kétségtelen, hogy Nacsek működése sokat lendít majd sajtónkon. Csupán egytől tartok. Hogy hiába járja le a lábát. Kloroformot, gyémánt üvegvágót, álarcot, kenderkötelet még csak-csak kap. No de kulcsot?

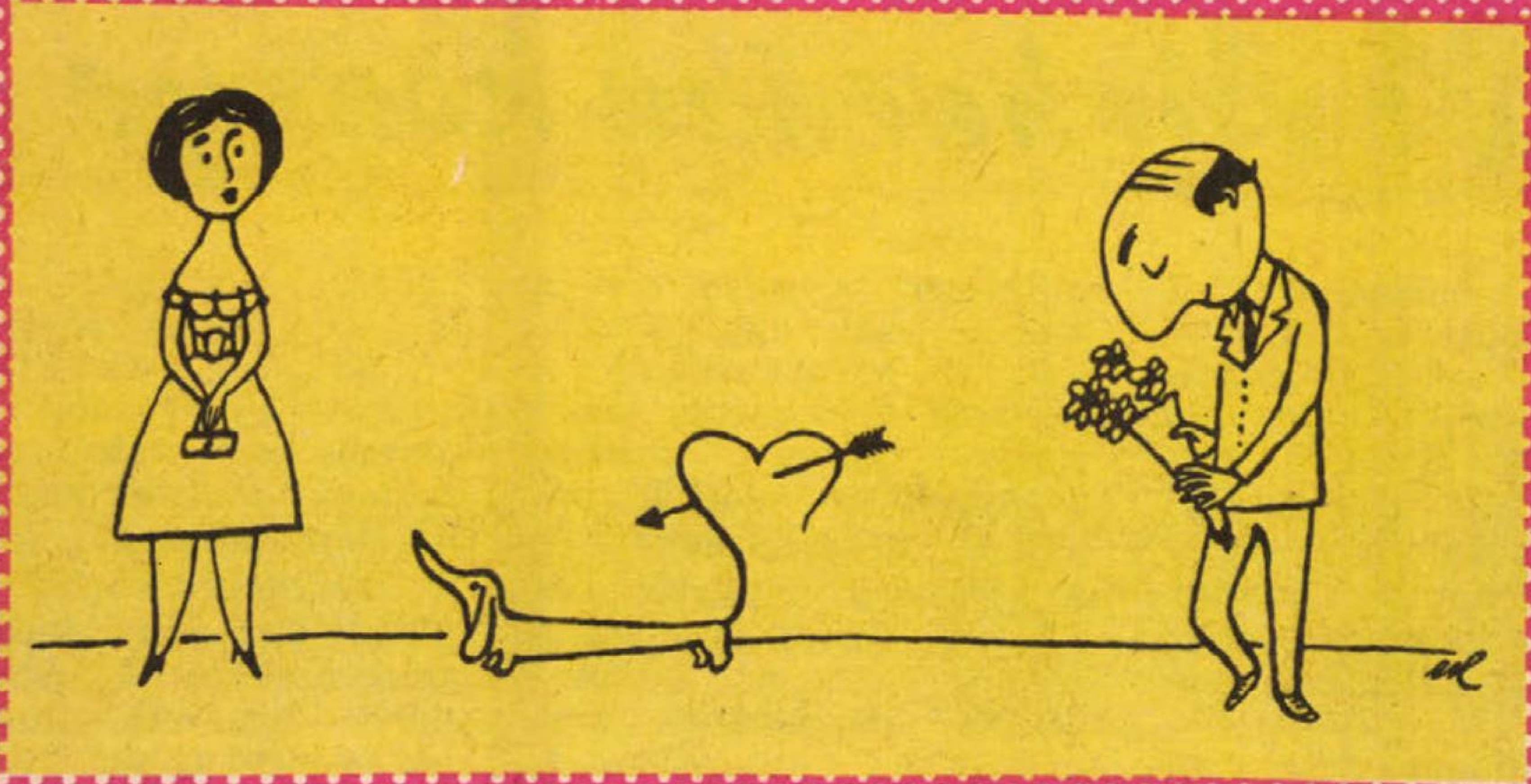
Kertész Magda

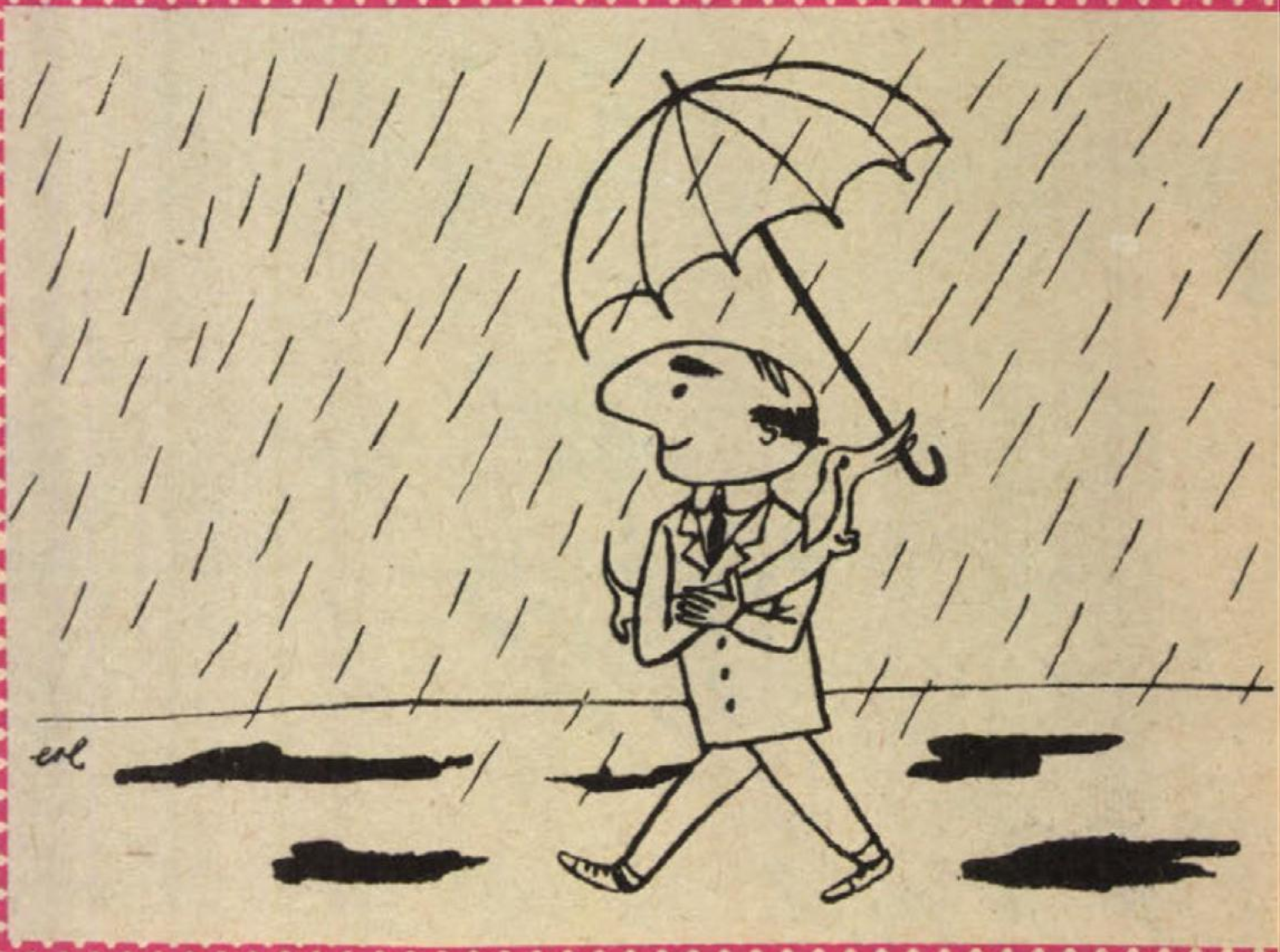
ERIK LIPINSKI:

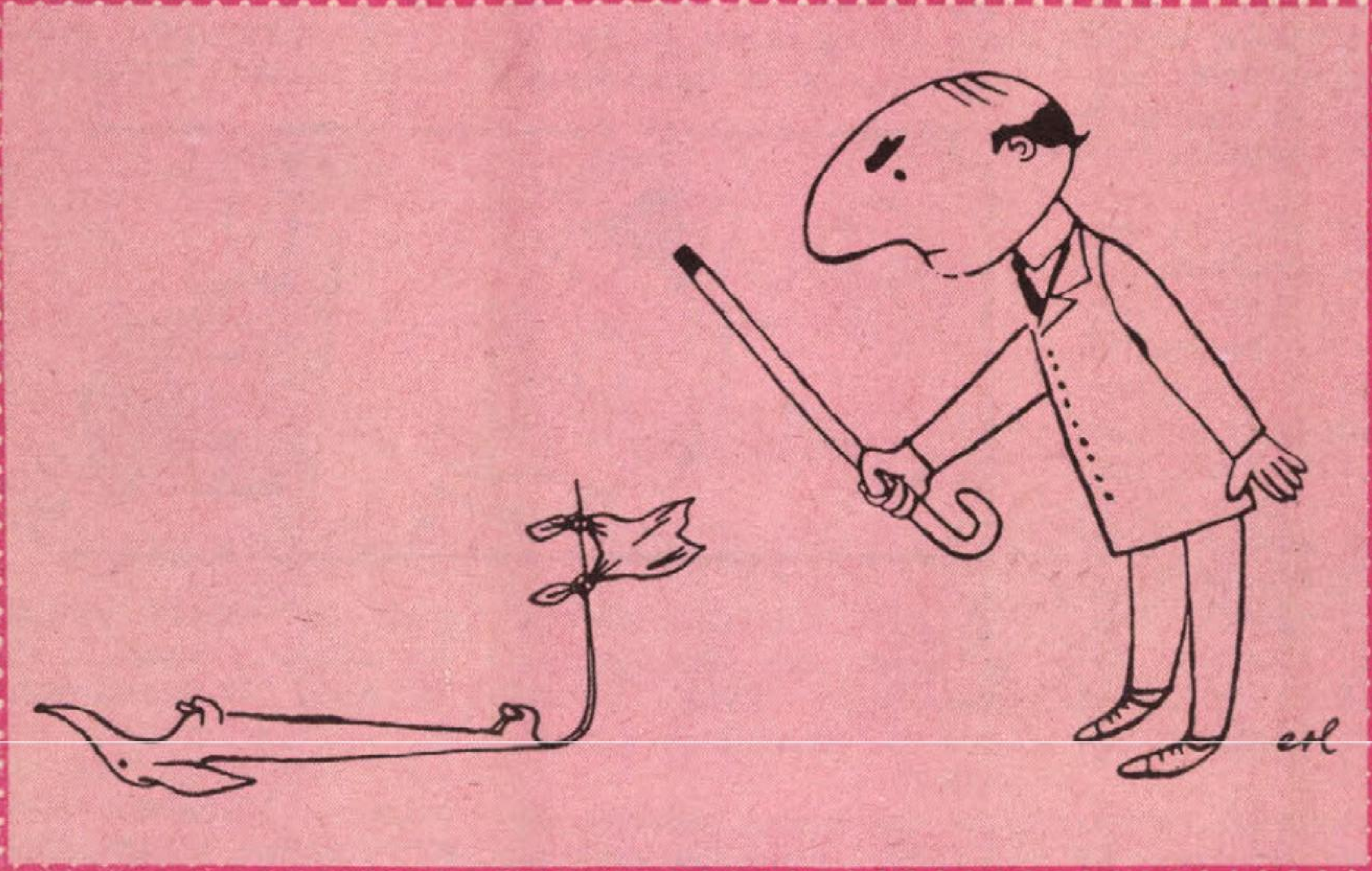
A tacskó és a gazdája

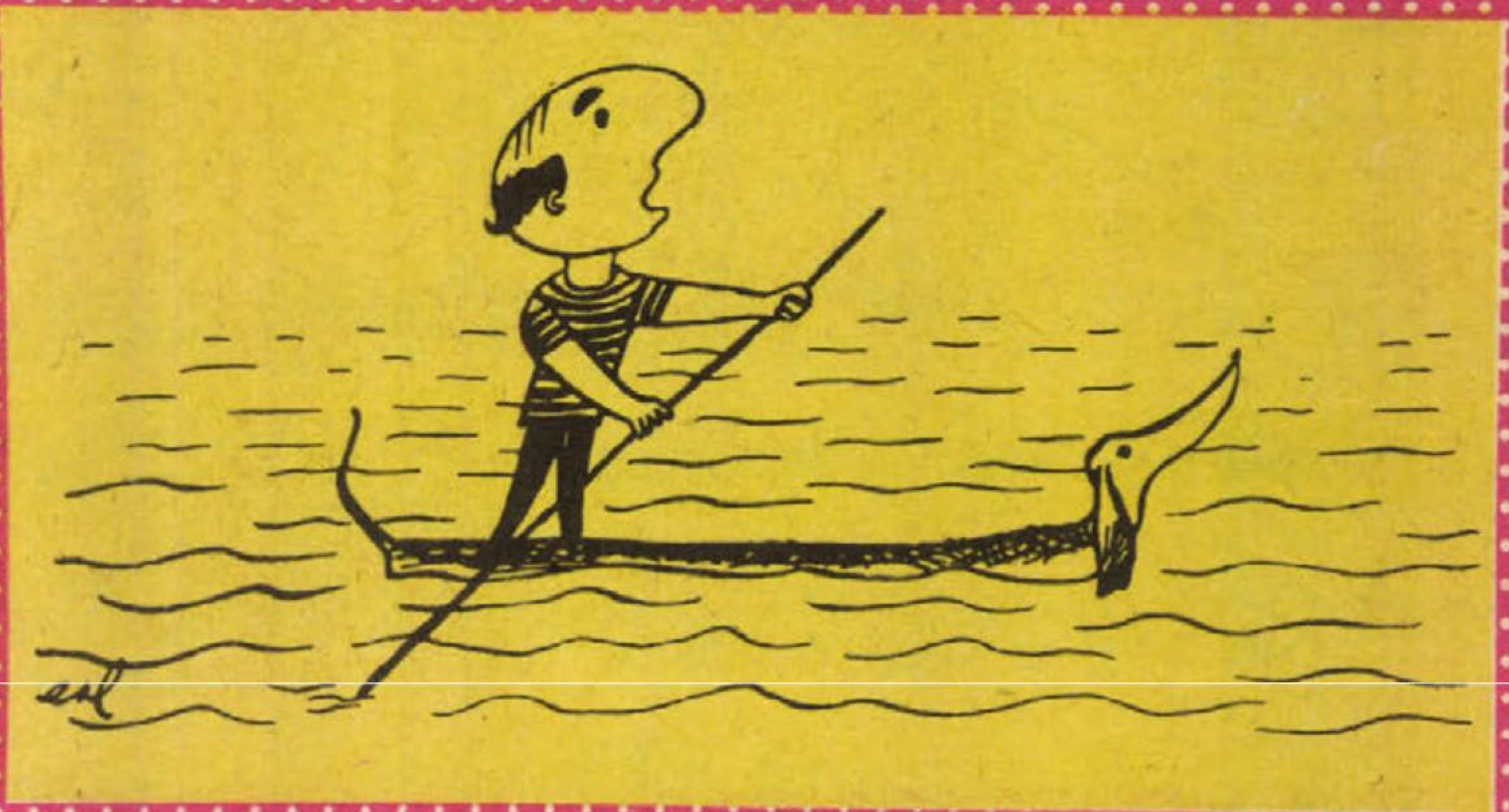

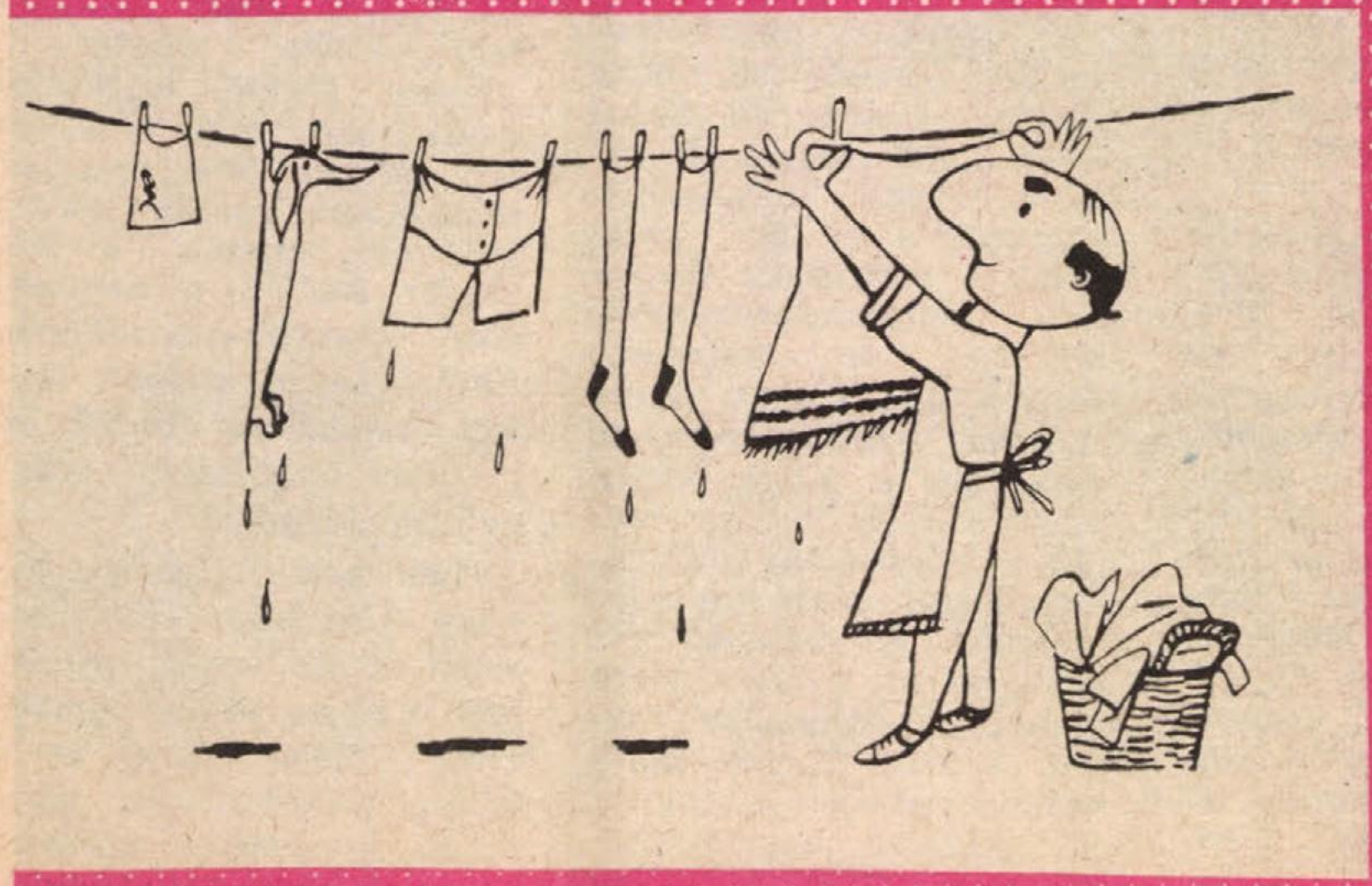

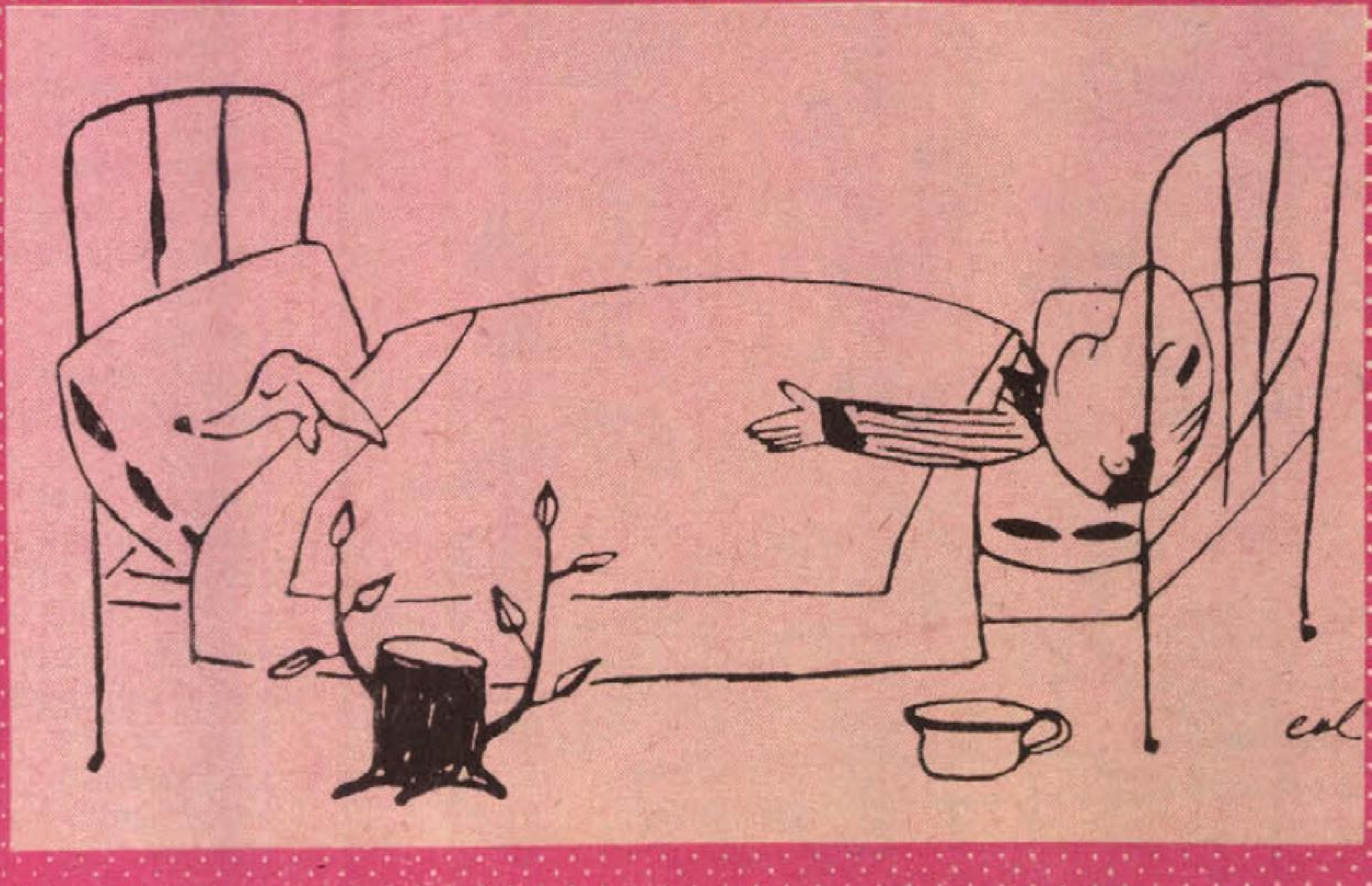

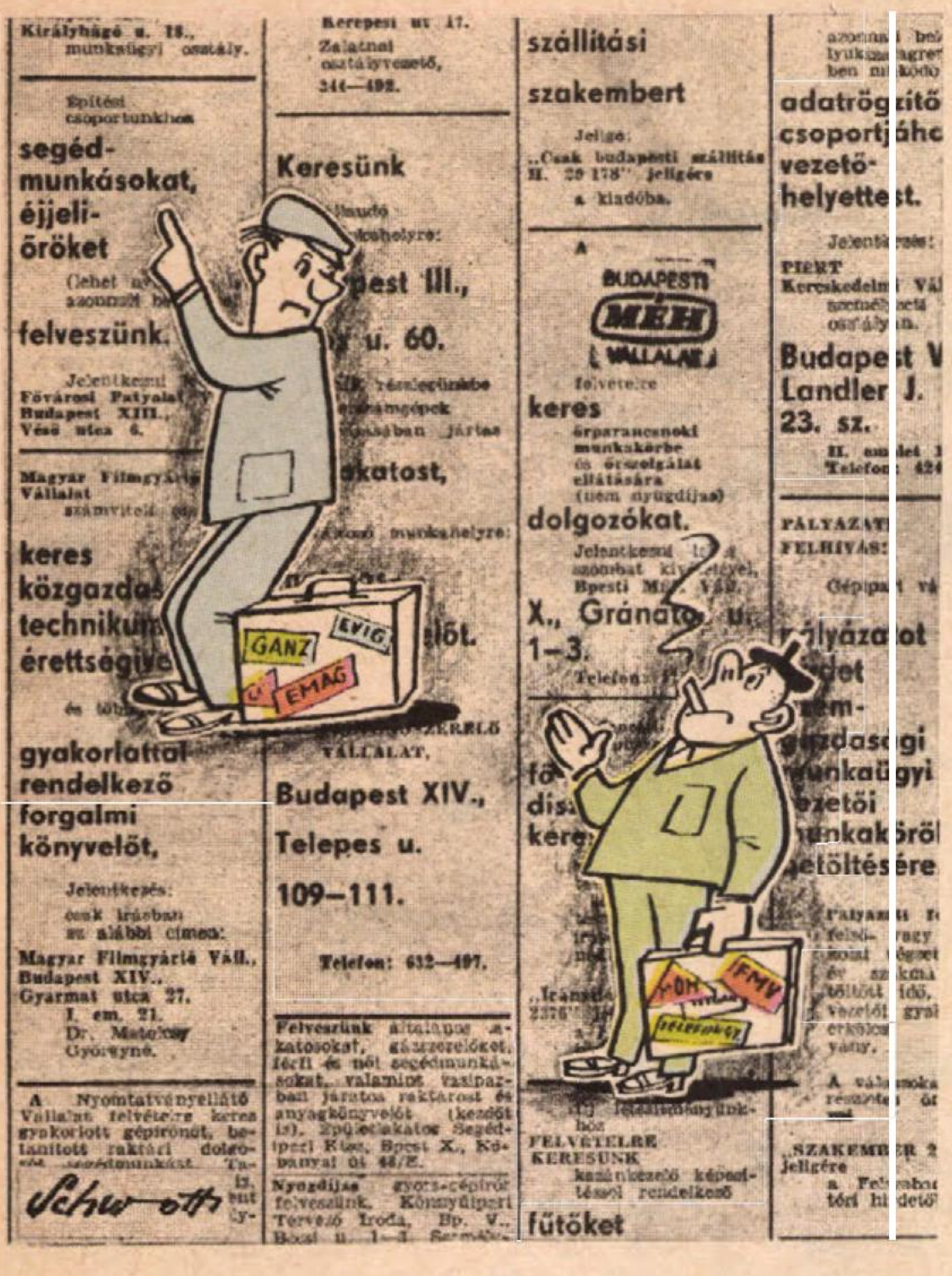

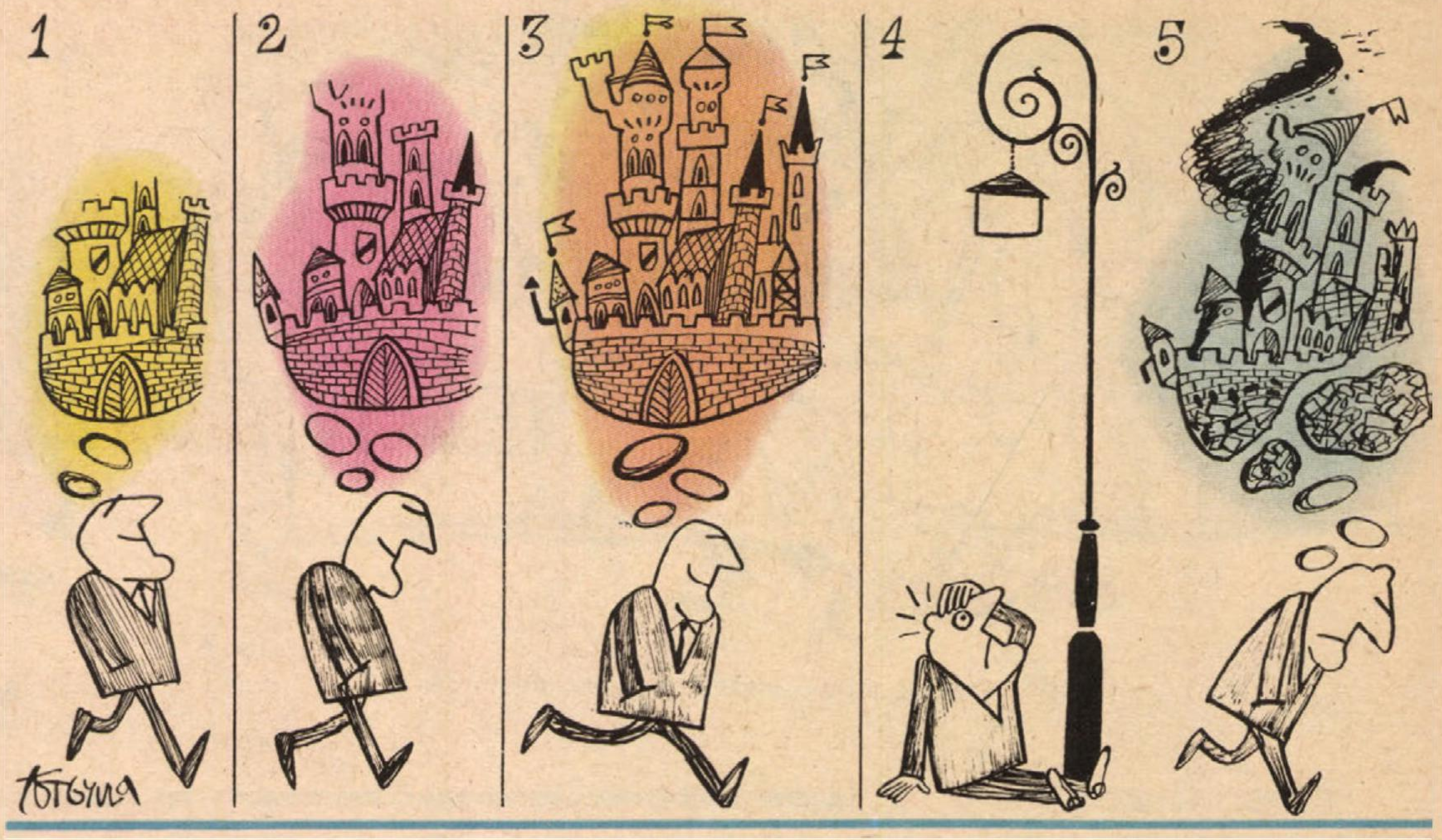

VÁNDORMADARAK

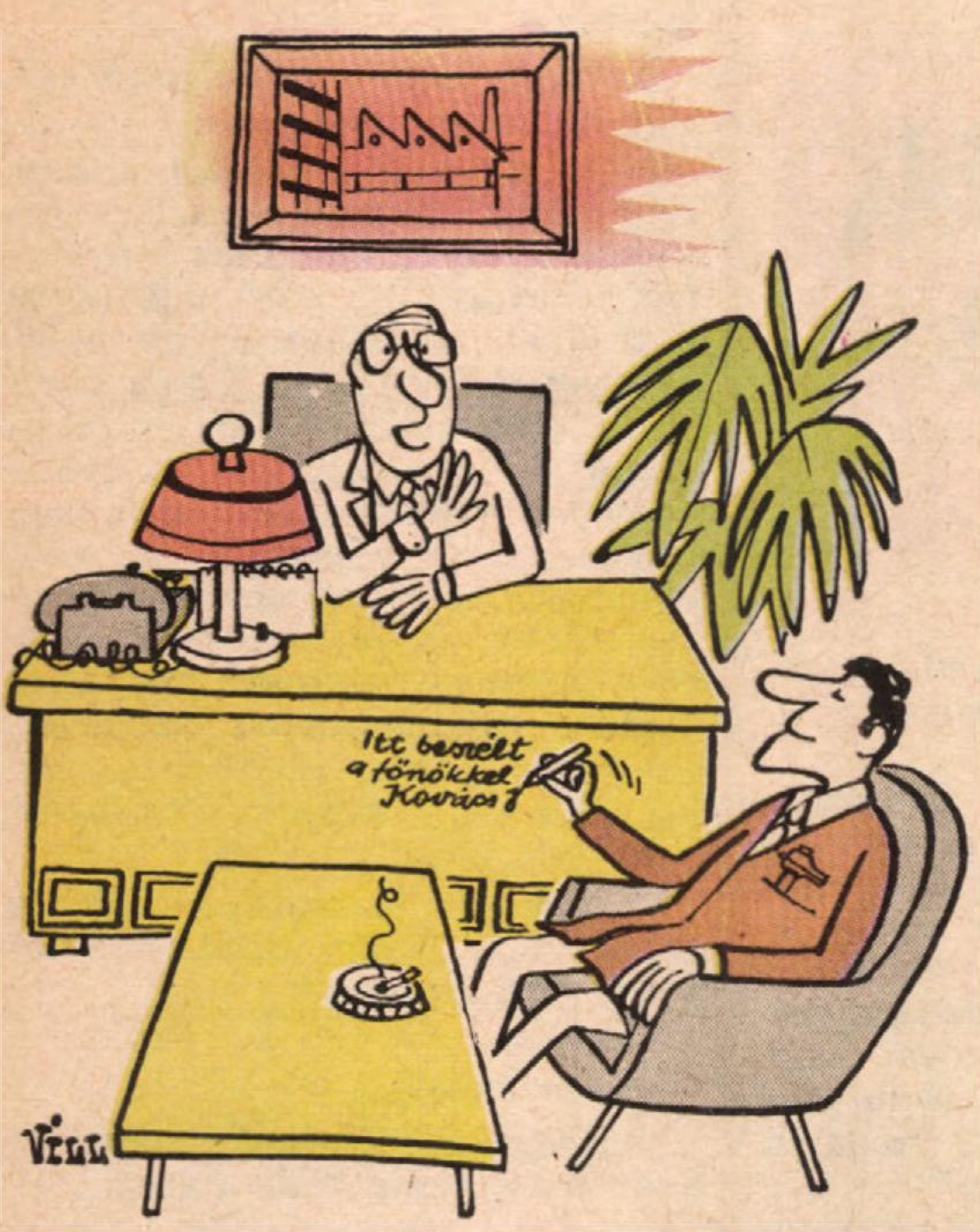

– Gyere fel, ez egy jó kis vállalatnak látszik!...
– Ha nincs lift, akkor nem erőltetem magam!...

LÉGVÁRÉPÍTÉS

NEHEZEN MEGKÖZELÍTHETŐ FŐNÖK

Ki áll a háta mögött?

Amikor Csipcsák Valdemárt vezető beosztásba helyezték — igaz, hogy csak sorvezető lett az irkafőosztályon, de mégiscsak vezető —, a vállalatnál megindult a suttogás: vajon ki lehet Csipcsák protektora? Milyen magas összeköttetésekkel rendelkezhet, hogy sorvezetőt csináltak belőle, és 150 forinttal magasabb a fizetése, mint egy sorelőadónak? Miután szerkesztőségünkhöz is érkezett levél az ügyben — a vállalat egy dolgozója megírta, hogy náluk csak az léphet előre, akinek a háta mögött áll valaki, és erre kirívó példa Csipcsák Valdemár —, megbíztuk munkatársunkat, derítse fel, ki áll Csipcsák Valdemár mögött?

Először természetesen a levélírót kerestük meg.

— Én csak a közvélemény hangját tolmácsoltam — fejtette ki. — Többet nem vagyok hajlandó mondani az ügyről. Menjen az igazgatóhoz, akivel Csipcsák vasárnaponként együtt vadászik.

Nyomon vagyunk tehát! S egyre inkább ezt éreztük, amikor beszélgetni kezdtünk az igazgatóval. Ő ugyanis vérvörös lett, amikor egyenesen feltettük a kérdést, hogy szerinte milyen magas összeköttetései vannak Csipcsáknak?

— Az nálunk mit sem számít! — csapott az asztalra. — Ha bűnös, ő is lakolni fog, mint a másik huszonnégy! És a jövőben megszigorítjuk az ellenőrzést.

Rövid idő alatt sikerült tisztáznunk a félreértést: Csipcsák

nem a közelmúltban leleplezett bűnszövetkezet tagja, hanem a nemrég kinevezett sorvezető.

— Ja! — sóhajtott fel az igazgató. — Hát mindenkit aztán én sem ismerhetek.

No, most egyenesen bele a közepébe: És kivel szokott ön vadászni?

— Vadászni? — csodálkozott az igazgató. — Soha életemben csúzlin kívül mással nem vadásztam, de már az is nagyon régen volt.

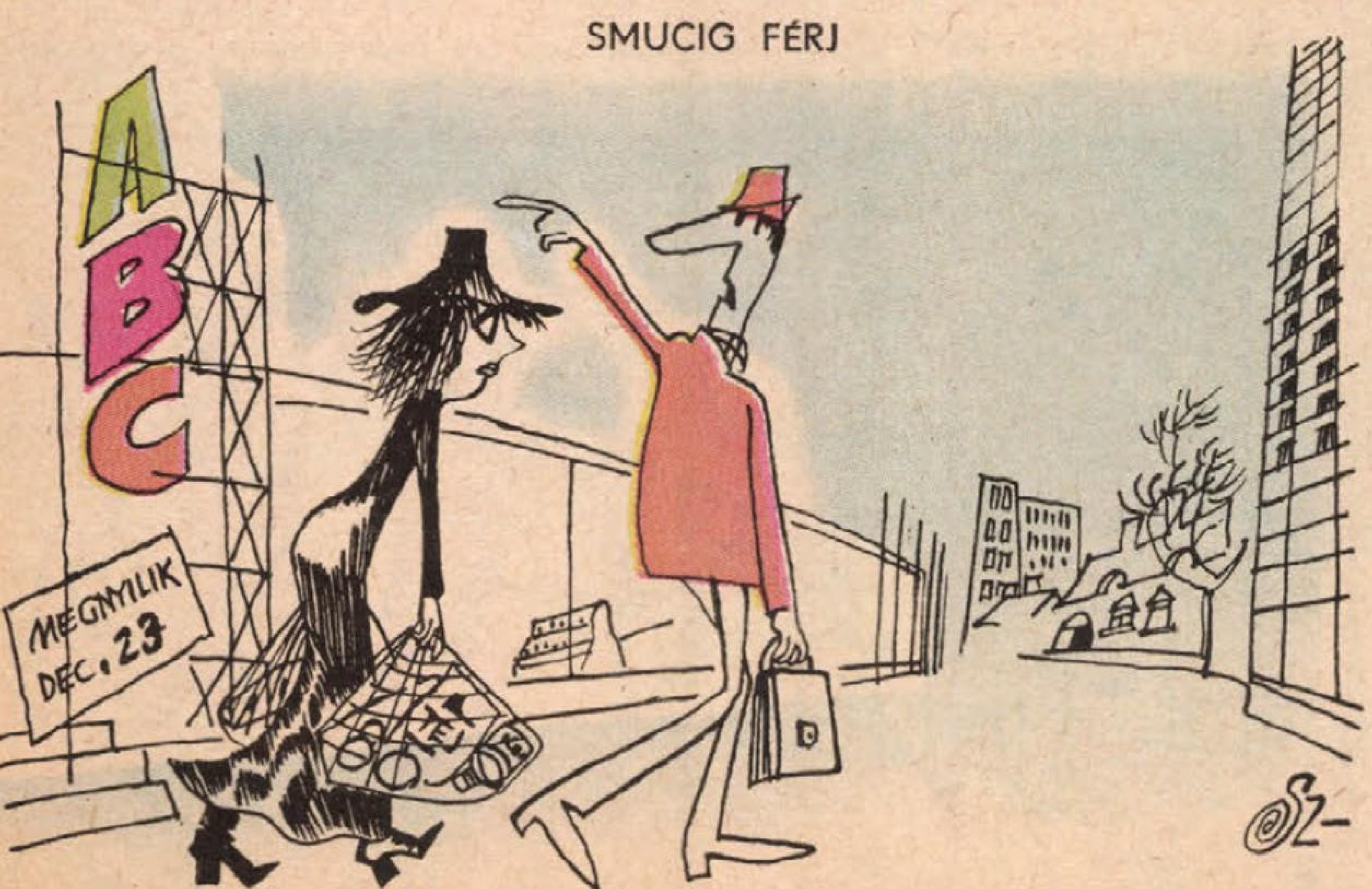
Megkerestük az irkafőosztályon Csipcsák több közeli munkatársát, a rejtélyt ők sem tudták megoldani. Igen, valamilyen magas összeköttetése van, hiszen amióta itt dolgozik, rendszeresen dicsérik, prémiumokat kap, és lám, most sorvezetőnek is kinevezték. De hogy ki protezsálta, azt egyikük sem tudta.

Már-már azt hittük, hogy dolgunk végezetlenül távozunk a vállalattól, amikor a portás megállított:

— Ha nem veszi rossz néven, elárulok valamit Csipcsákról. Nézze, uram, én látom, hogy mindennap elsőnek jön és utolsónak távozik. Itt van a porta melletti táblán a fényképe is — lefújta a port a tábláról, így valamennyire kivehetővé váltak Csipcsák arcvonásai —, ezt is csak én látom, mert senki sem néz oda. Ezt még akkor tették ki, amikor előadóként valamit kitűnően végzett el, azt már nem tudom, hogy mit. Egyszóval tudja, kivel van jó összeköttetése Csipcsáknak? — közelebb hajolt: — a saját agyával, kérem. Ragyogó koponya, azért is nevezték ki, igaz, hogy csak sorvezetőnek. Többre persze sose fogja vinni. Ha csak nem áll a háta mögött valaki...

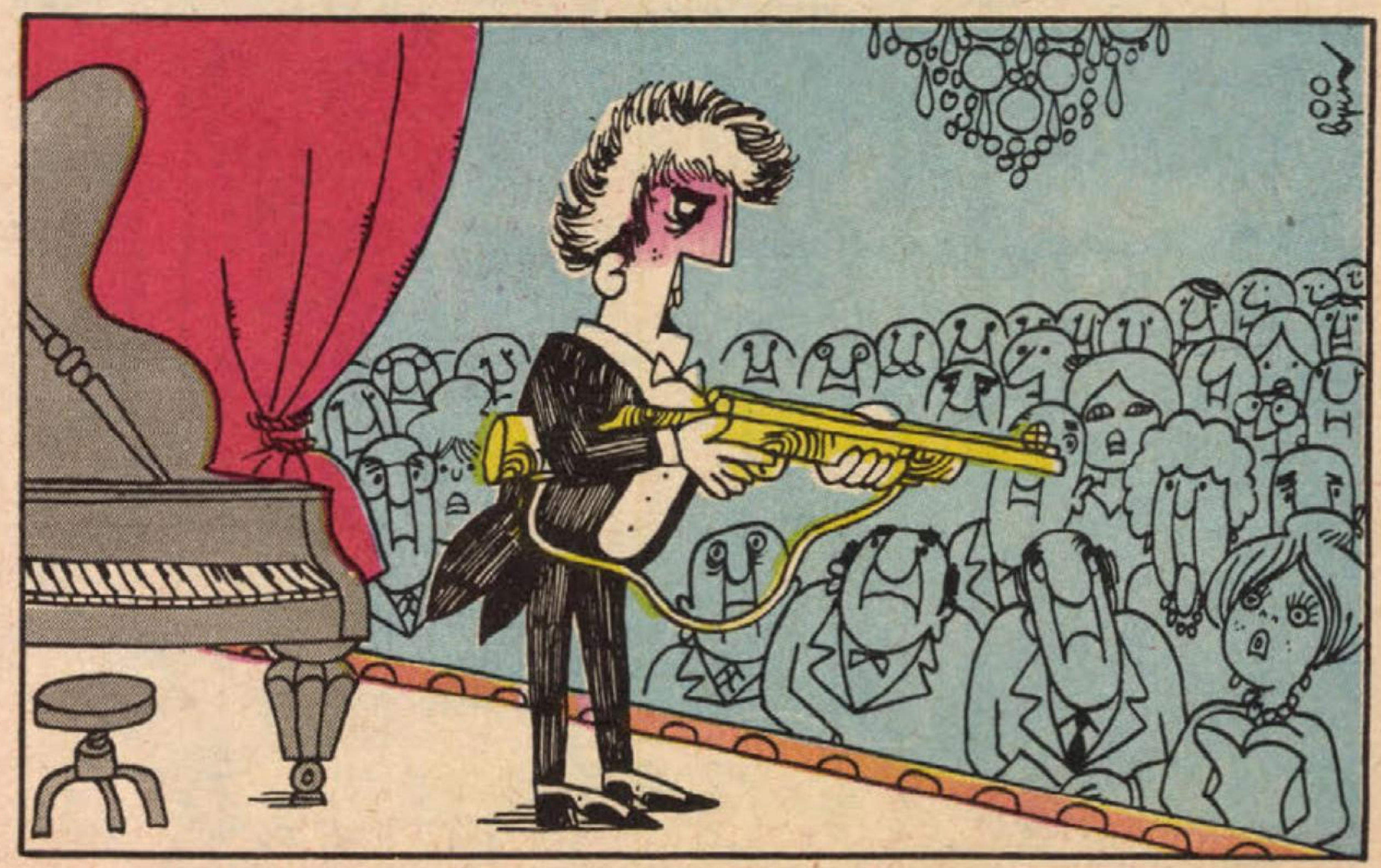
Földi Iván

SMUCIG FÉRJ

– Mit kapok karácsonyra?
– Telhetetlen! Most kaptál egy új ABC-áruházat.

ÉRZÉKENY MŰVÉSZ

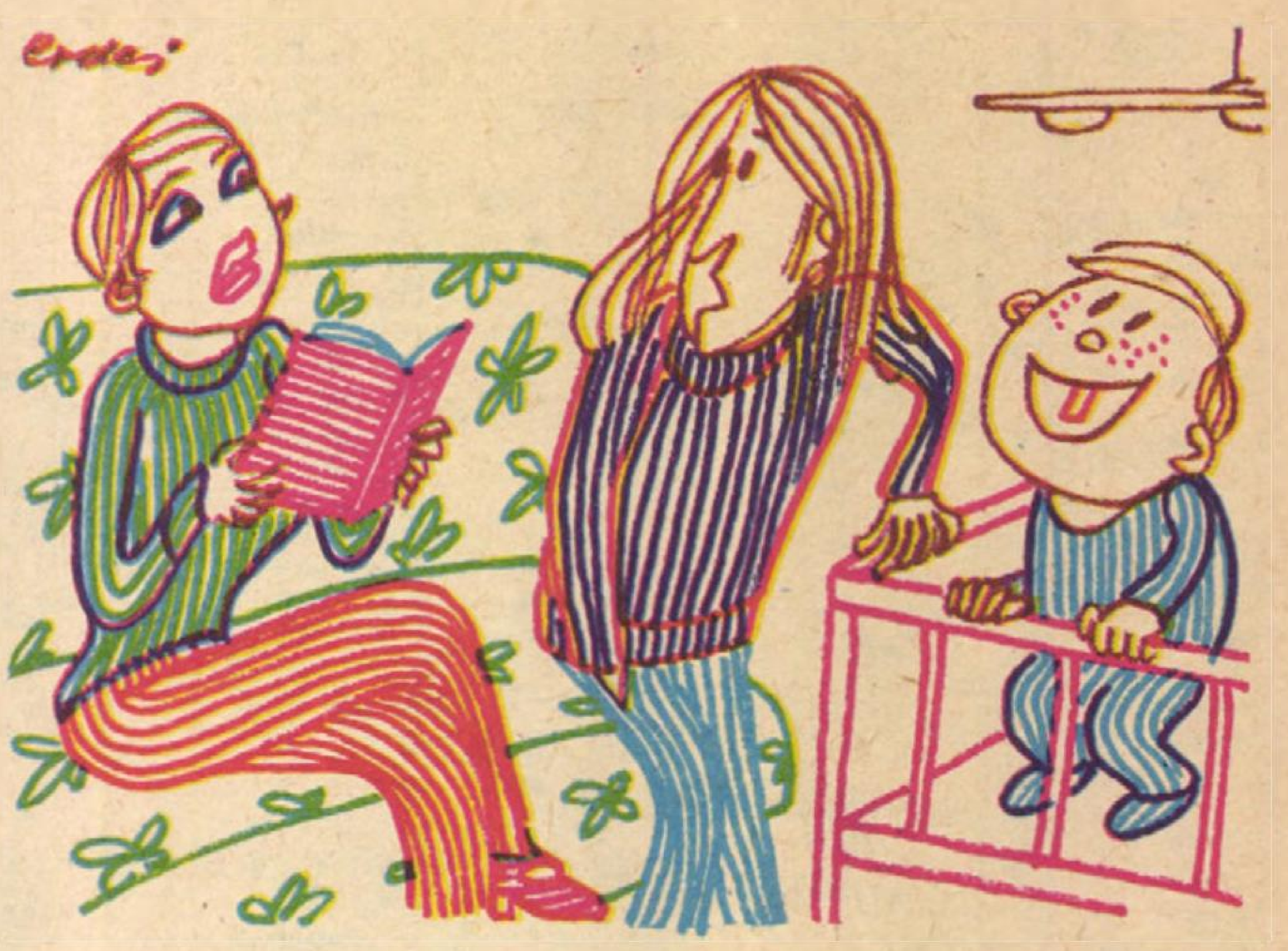
– Ki zörög ott azzal a cukros zacskóval?!

FROCLI

– Mondd, kisfiam, muszáj neked pont itt játszani?!...

FIATAL APA BÁNATA

– Ez a gyerek nem fejlődik, folyton engem szólít öreglánynak...

DUGÓ FORMATERV

Drink Előd kiszólt a titkárnőjének:

— Pirike, most tíz percig ne zavarjanak. Telefonálni szeretnék.

Nagyot sóhajtott, mint akire nehéz feladat vár, majd tárcsázni kezdett:

— Halló! Ágnes? Ezt egyszer s mindenkorra kikérem magamnak! Hogy mit? Mindent. A gondolataidat, ahogy rám nézel, ahogy beleszólsz a telefonba, a viselkedésedet. Amikor Ernőéknél voltunk társaságban, egyszerűen eletted előlem a sajtos szendvicset, pedig tudod, hogy imádom. Önző, rideg teremtés vagy. Végeztünk! Volt szerencsém!

Dühösen lecsapta a kagylót, aztán ismét tárcsázott:

— Lajos? Szervusz. Rövid leszek. Nem szeretem, ha ostobának néznek. Azt hiszed, nem vettem észre, hogy neked is tetszik Irén? Úgy bámultad, hogy majd kiesett a szemed. Igen. A fényképét. Még csak az kéne, hogy személyesen is megismerd. Azonkívül még mindig nem adtad vissza a radírt, amit másodosztályos korunkban kértél kölcsön. Azt hiszed, hogy percenként új radírt fogok vásárolni? Most már megtarthatod, de én nem kívánok beszélni veled a közeljövőben. Légy boldog a radírommal! Szervusz!

Drink Előd lassan, tempós mozdulattal cigarettára gyújtott, aztán felhívta a következő számot:

— Halló! Laci bácsi? Vedd tudomásul, hogy mélységesen meg vagyok sértve. Azt terjeszted rólam, hogy én vagyok a családunk szégyene? Nem mondom meg, hogy kitől hallottam. Szigorú diszkréciót ígértem. Hiába esküdözöl. Láttam, hogy milyen haragosan néztél rám a múltkor a metró mozgólépcsőjén. Elegem van az ilyen rokonokból! Élj boldogul!

A következő hívásra kedves, csilingelő női hang válaszolt:

— Tessék. Kati vagyok.

— Még van merszed beleszólni a kagylóba, amikor én csengetek? Miért csodálkozol? Azok után, ami történt köztünk! Engem nem vezetsz félre. Hiába csókolsz, hiába vagy az enyém, hiába vallasz naponta szerelmet, úgyis tudom, hogy szabadulni akarsz tőlem. Nem gördítek utadba semmiféle akadályt. Mindennek vége! Agyő!

Drink fáradhatatlanul tovább tárcsázott:

— Halló! Annamária? Te mindig okos nő voltál. Azt hiszem, egy pár szóból is megértesz. Amikor tegnapelőtt éjszaka, a Közvágóhíd előtt, megcsókoltam a kezed, olyan hűvös volt a tenyered. Ez csak azt jelentheti, hogy már elmúlt a mi forró szerelmünk. Jobb lesz így. Szakítsunk. Sok boldogságot kívánok neked. A telefonba most egy utolsó istenhozzádot lehelek. Szervusz!

A vonal túlsó oldalán most erélyes női hang pattogott:

— Le ne tedd a kagylót, gazember, mert tönkrepofozlak! Szivecském, egy kicsit rossz a memóriád. Tavaly ilyenkor ugyanezzel a trükkel próbálkoztál, de akkor sem sikerült. Minden évben karácsony előtt néhány nappal összeveszel a rokonságoddal, a baráti köröddel, a munkatársaiddal, hogy megússzad az ajándékozást. Vedd tudomásul, hogy velem nem fogsz összeveszni, és azt a cuki kilencszáz forintos csizmát jókívánságaiddal együtt átadod az ünnep előestéjén. Megértetted? Este várlak, a szokott helyen. Ott legyél, mert jaj neked! Szervusz!

Annamária lecsapta a kagylót. Drink Előd pedig kicsit fáradtan szólt a titkárnőjének:

— Pirike!

— Parancsoljon.

— Vegye tudomásul, hogy január másodikáig örök harag...!

Galambos Szilveszter

BEÁZÁS

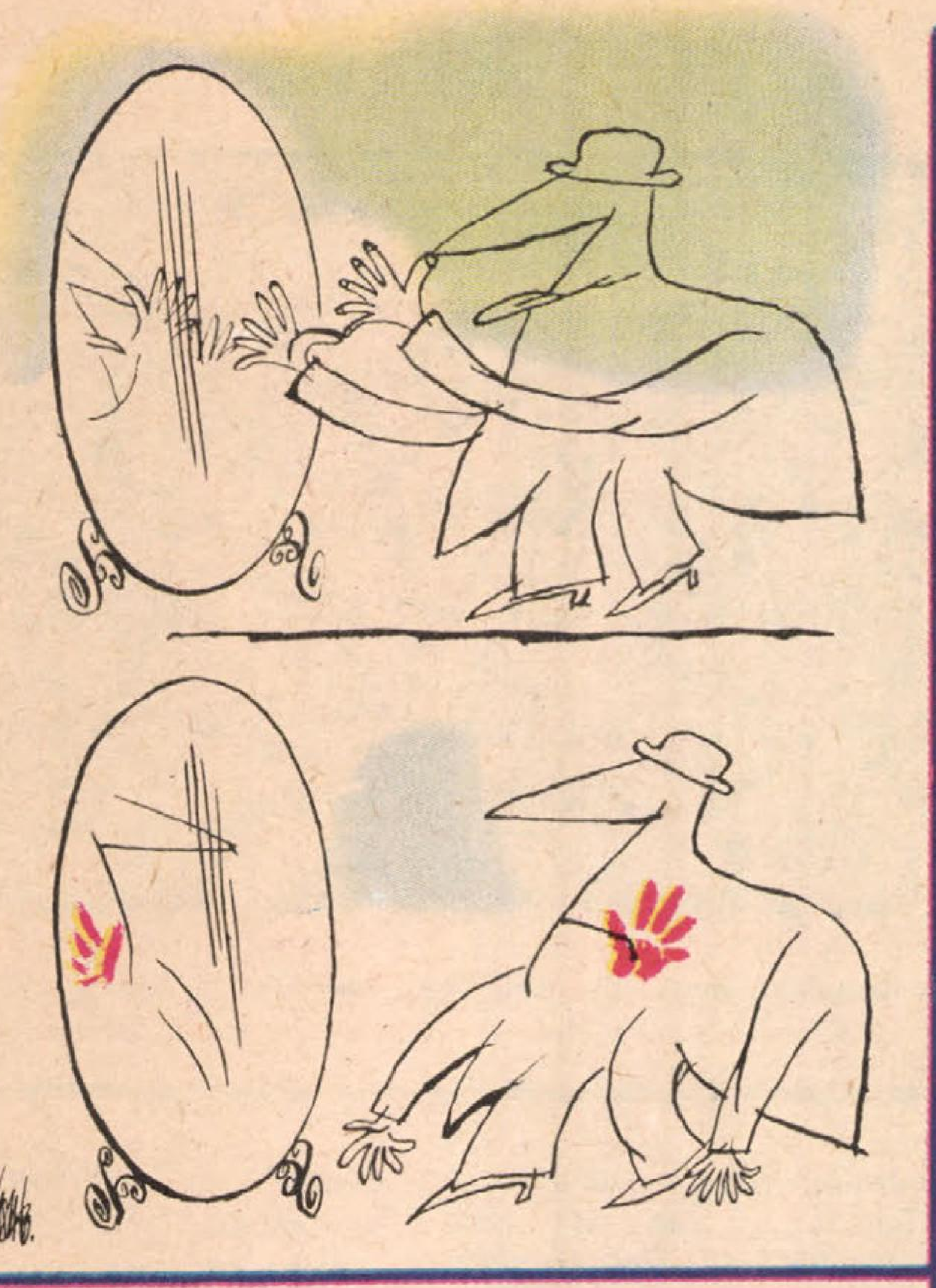
ÜNNEPEK ELŐTT

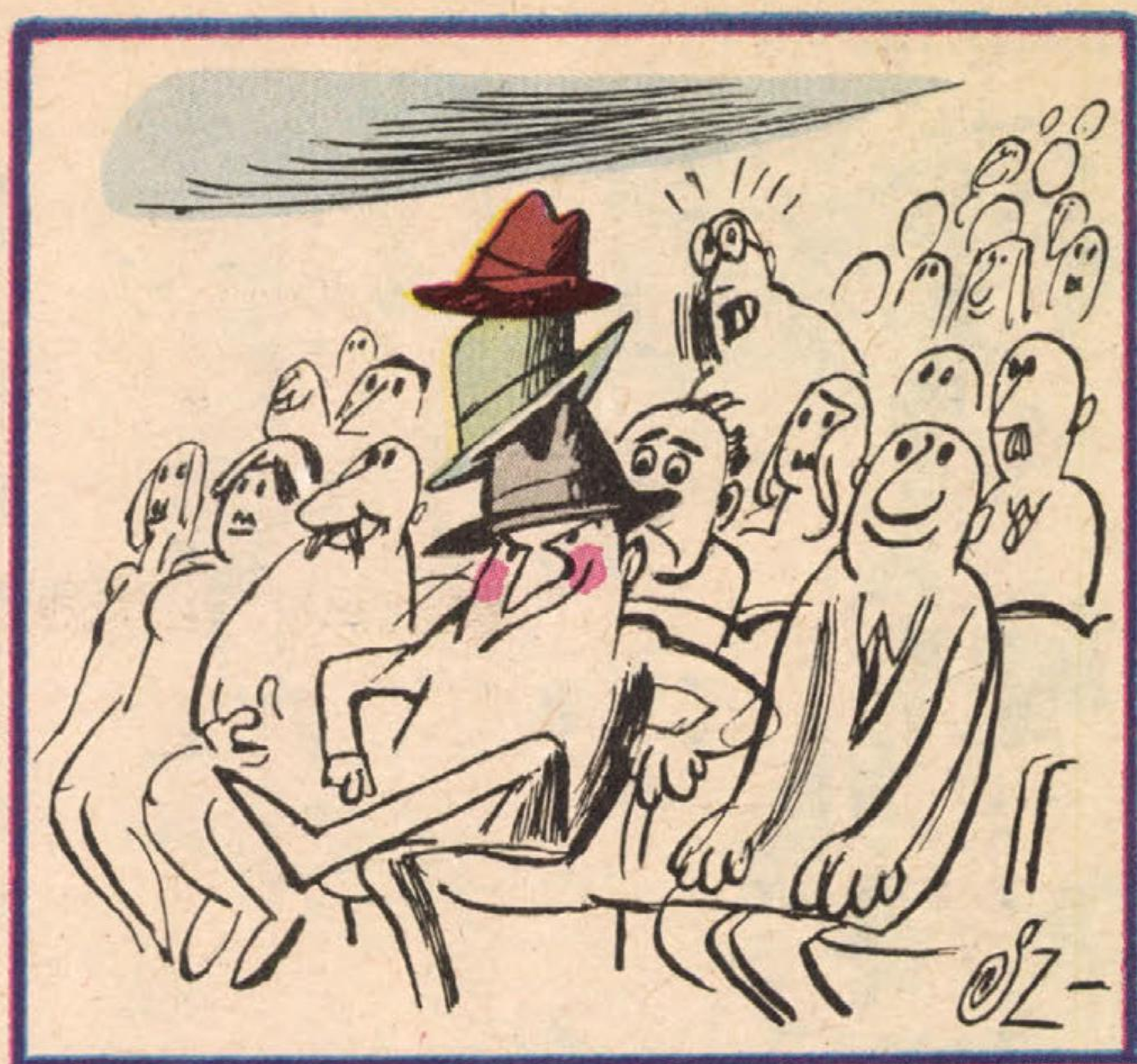

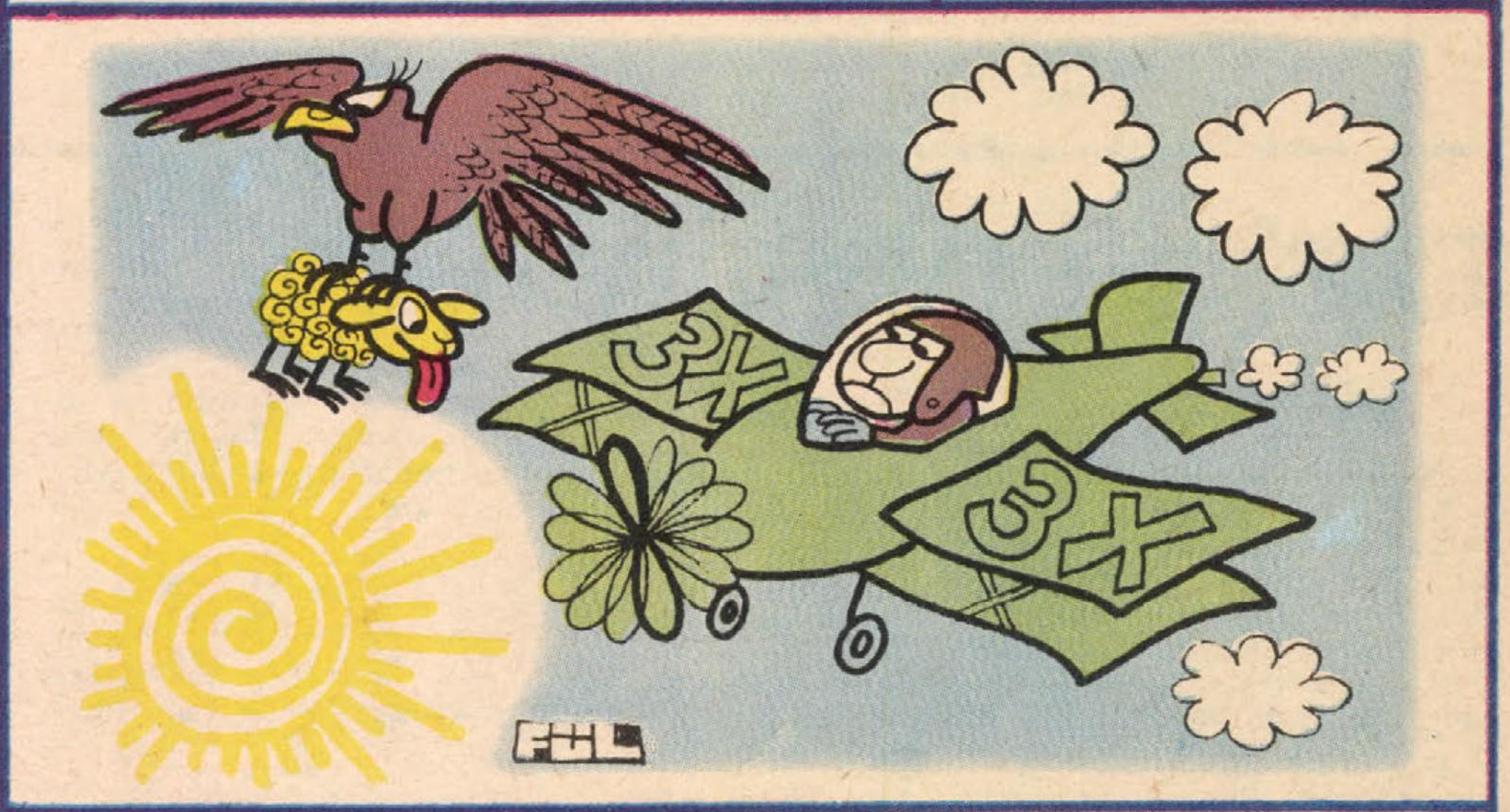
– Mondd, apuci, ha mindent összevásárolnak, mi marad a Télapónak?

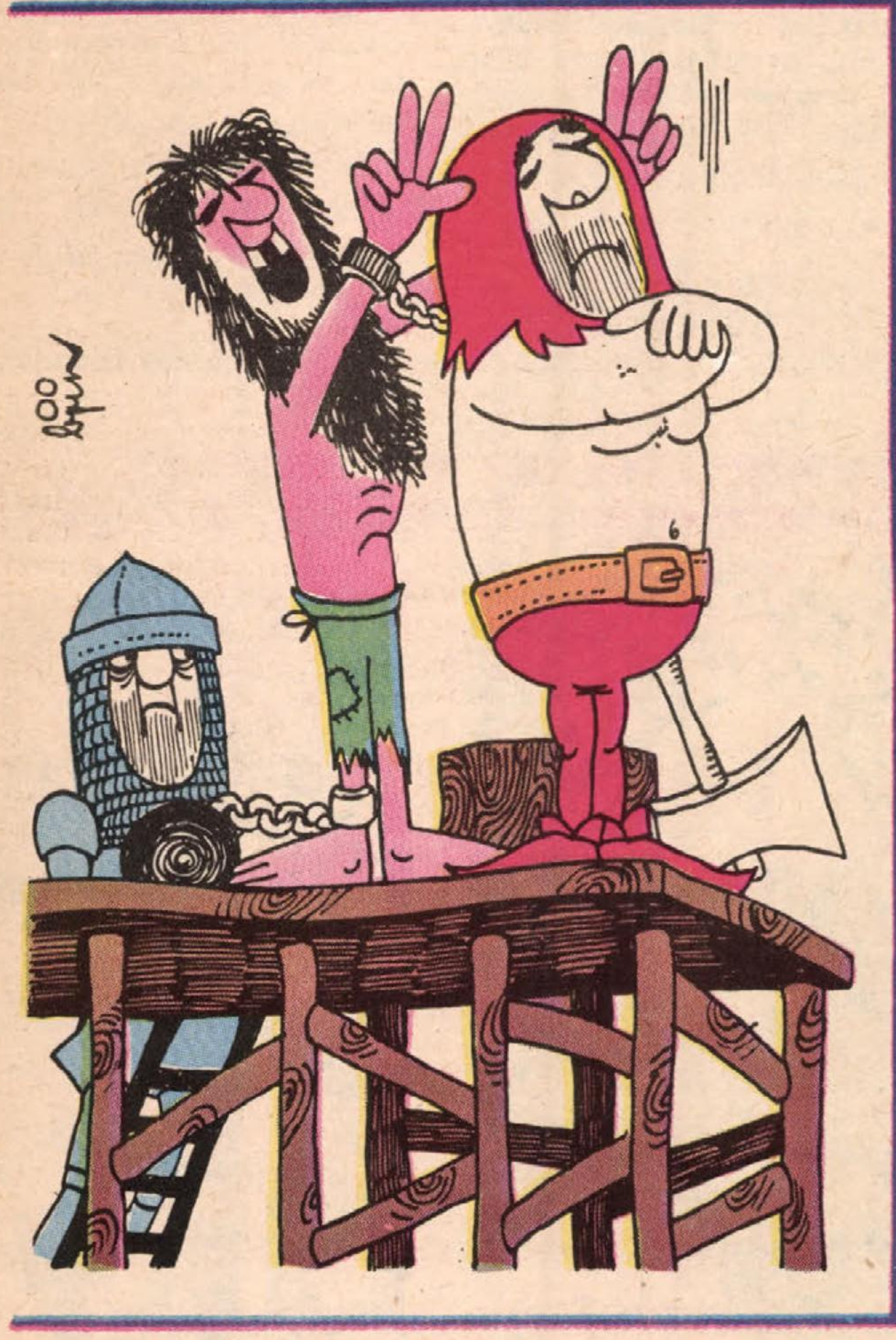
SzeM tELen Ség

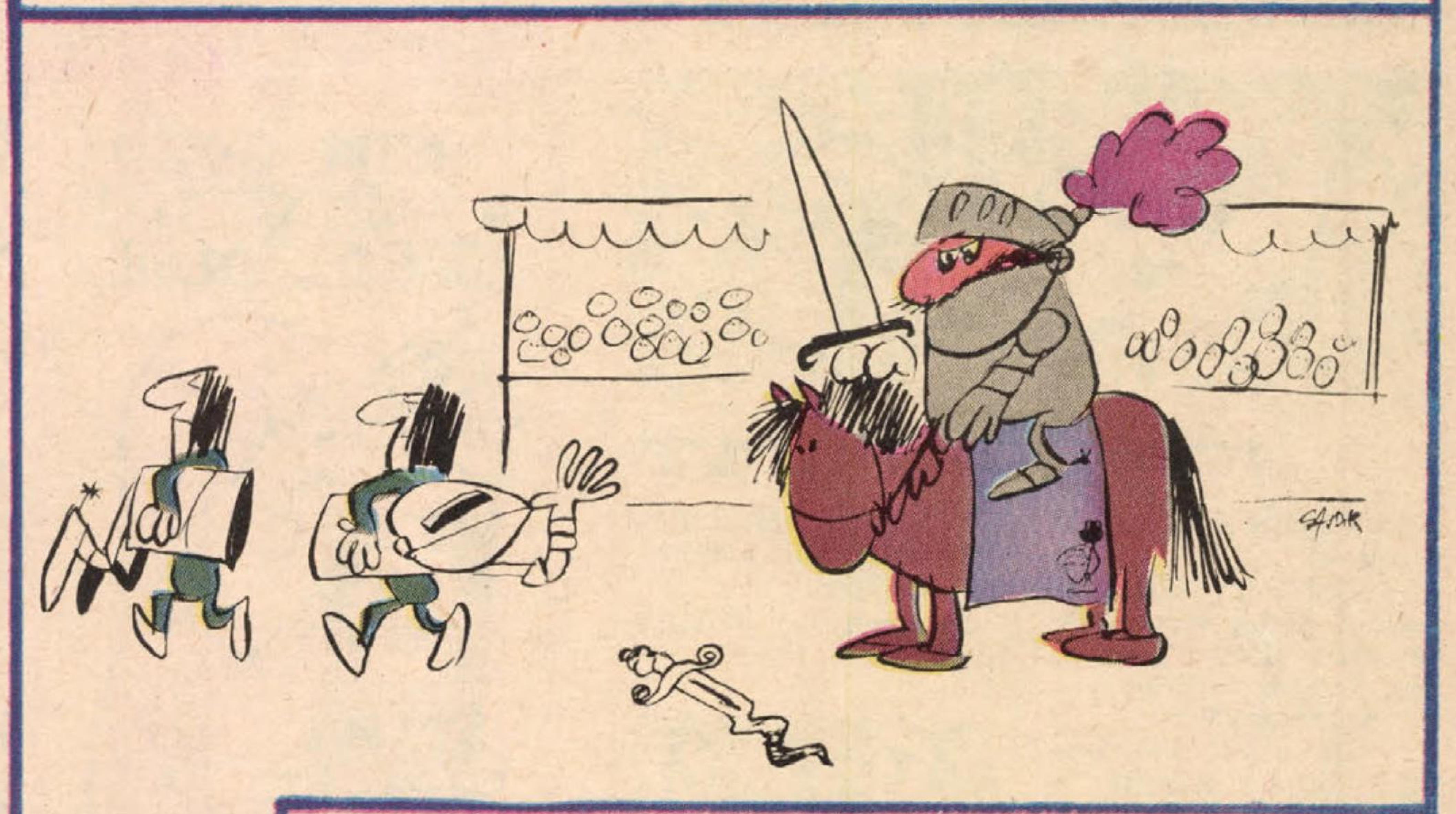
CSÁSZÁR,
SZÜR-SZABÓ,
BALÁZS-PIRI,
FÜLÖP,
SAJDIK,
VÁRNAI,
DALLOS

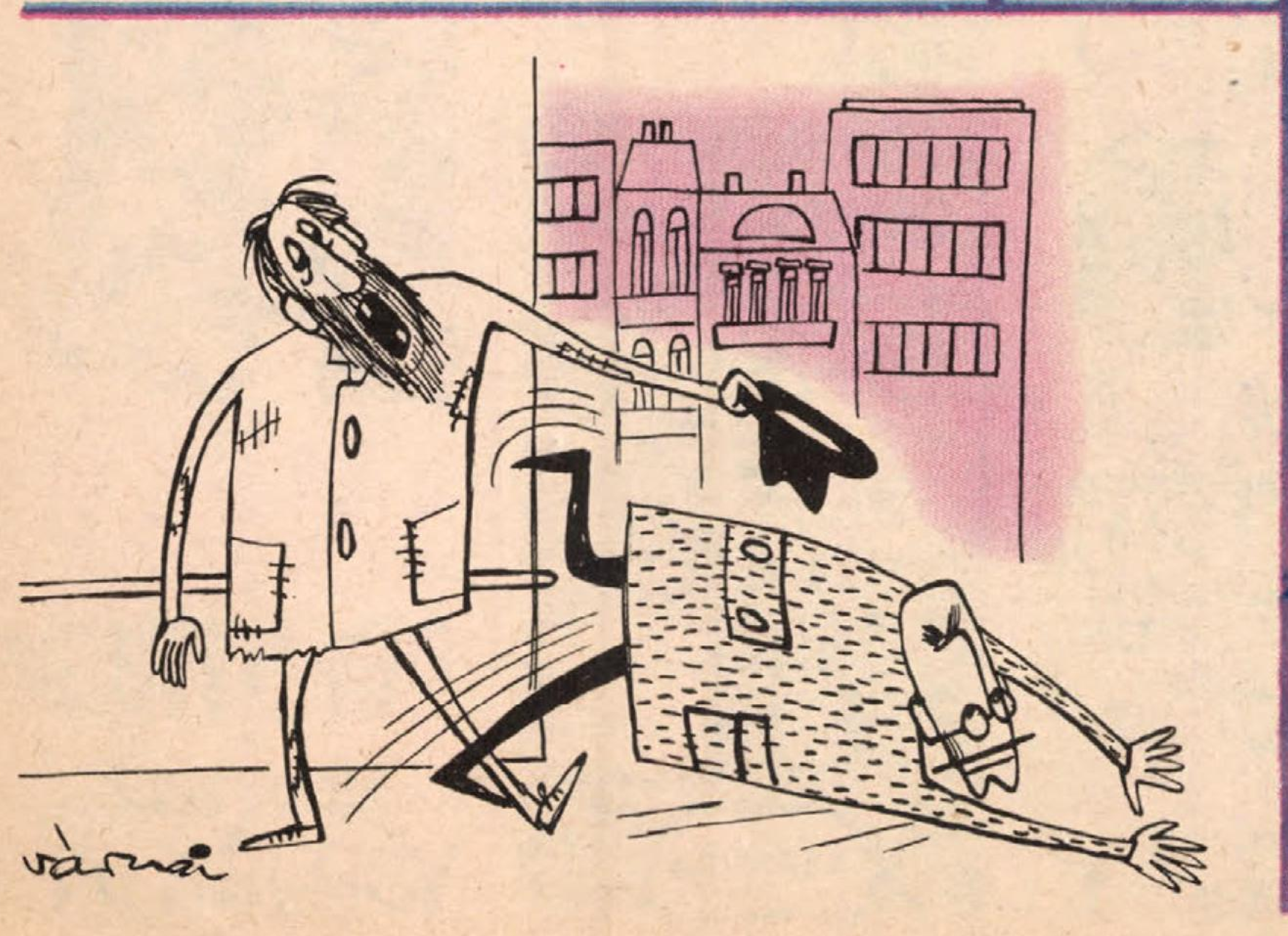

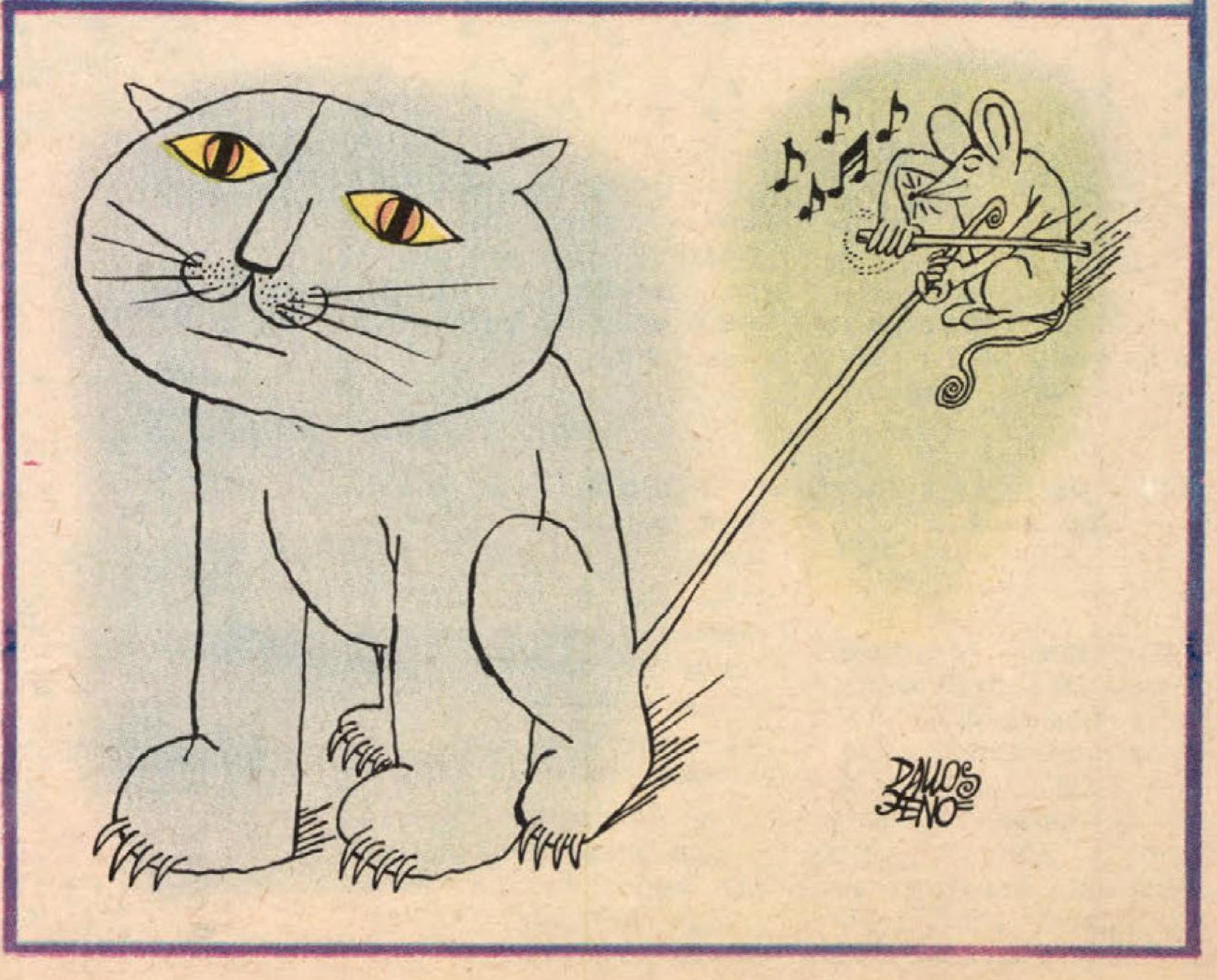

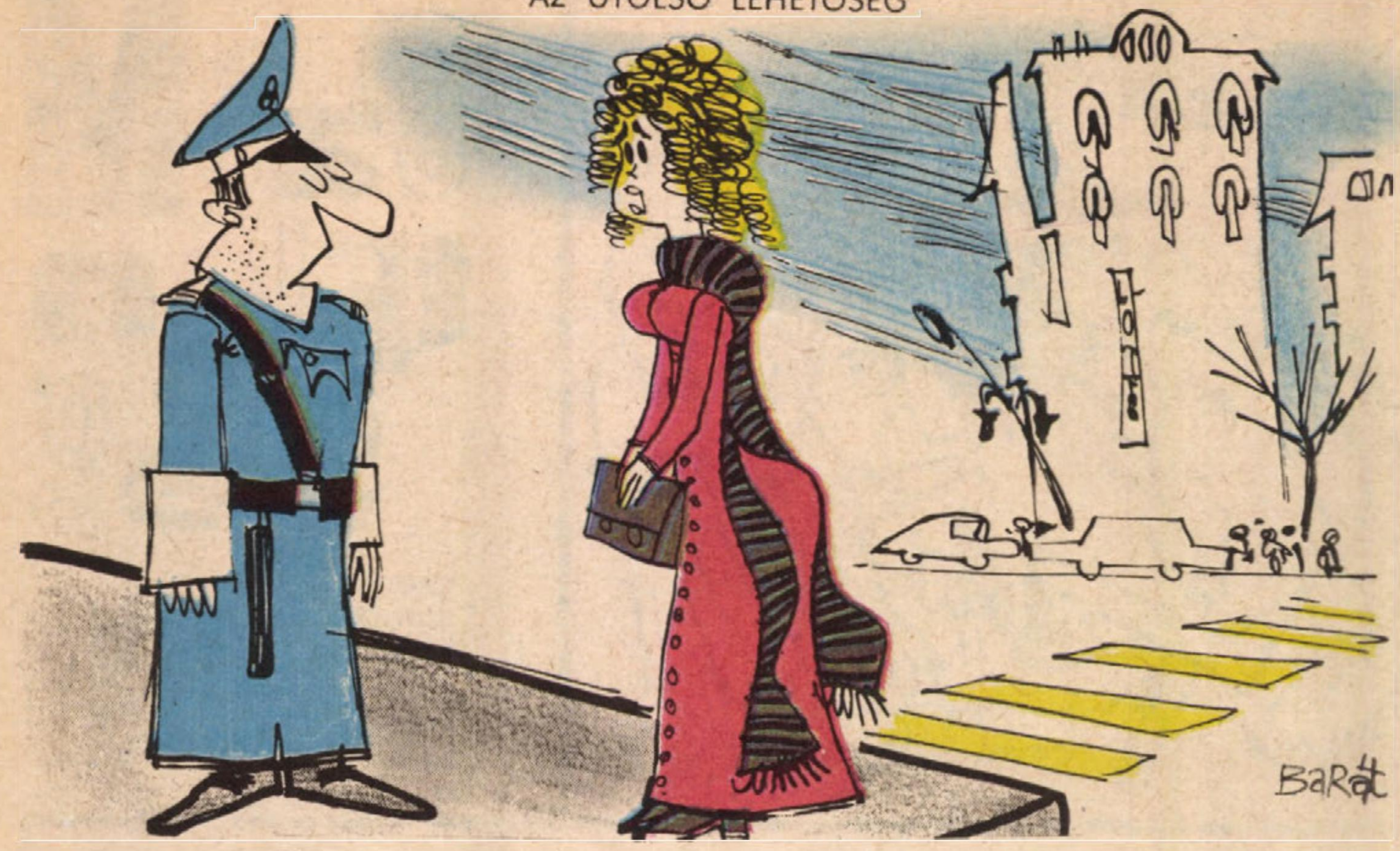

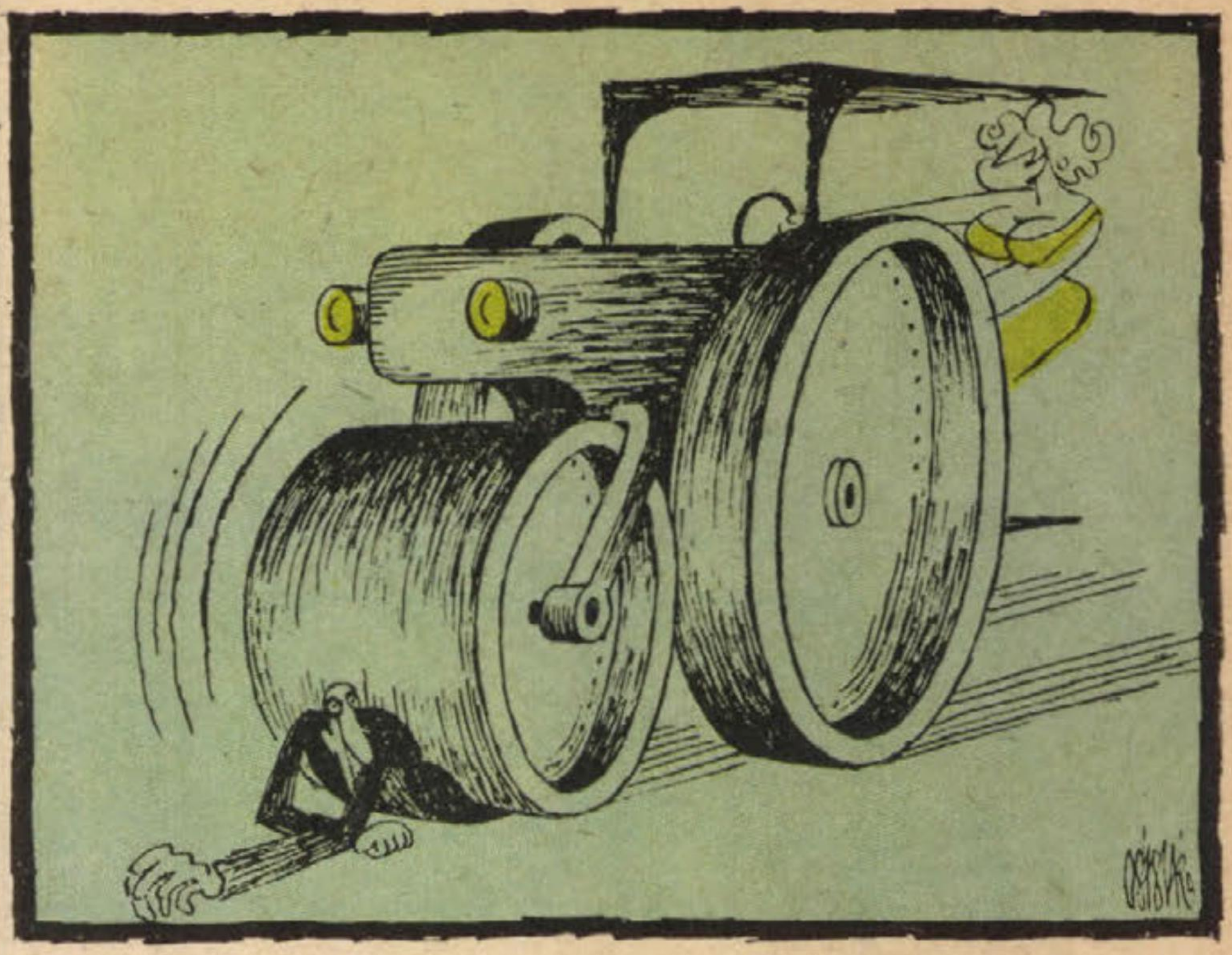

AZ UTOLSÓ LEHETŐSÉG

– Négy nappal ezelőtt eltűnt a vőlegényem.
– Hm... A kabátja alatt kereste már?...

VASALÁS

– Remélem, most már meg vagy elégedve a nadrág élével?!

EZT OLVASTAM

SZENT RAJZ ÉS FÖLDRAJZ

Csehszlovákiai ikonokról ír a Magyar Hírlap. Ezek — úgymond — *„az eperjesi, a bártfai, a bardejovi és a pozsonyi múzeumban találhatók”.*

Ha nemcsak Bártfán, hanem Bardejovban is találunk a szóban forgó ikonokból, akkor méltán feltűnő, hogy a cikk csak a pozsonyi múzeumot említi, a bratislavait nem.

HOL VAN AUSZTRÁLIA?

Még egy földrajzi érdekesség, egy másik napilapból: *„Ausztráliába érkezett az ázsiai körúton levő VI. Pál pápa.”*

Érdekes, az Ausztráliát Ázsiához csatoló enciklika valahogy elkerülte a figyelmemet. Lehet, hogy Európát meg betolják Afrikába?!

CSODÁLATOS ÁTALAKULÁS

S ha már a földrajznál tartunk, lássuk, mit ír az Ország-Világ: *„A hortobágyiak... ma már nem tartoznak Debrecenhez. Önálló községek lettek.”*

A hortobágyiakból tehát községek lettek. Ez fölöttébb praktikus, így legalább állva is eljuthatnak a fölvégtől az alvégig.

ÁTSZITÁLT KÖRNYEZET

„Rosta alatt az életkörnyezet” — olvasom egy hetilapban.

Mi történhetett itt? Átszitálták az életkörnyezetet? Vagy csak úgy ráhelyezték azt a rostát? Nem tévesztették össze ez utóbbit egy górcsővel? És egyáltalán: mi az az életkörnyezet?

Tímár György

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Bullázerné dühös a lányára:

— Ajánlom, Piri, a Lajcsit pedig verd ki a fejedből. Hiszen a fickó alig hatszáz forintot keres kéthetenként!

— De anyu, két hét olyan hamar eltelik!

— Nézd, ott megy a Konkordai. Már az összes orvosok lemondtak róla.

— De hisz az egy makkegészséges ember!

— Épp azért.

*

Köpcsényi, a nyugalmazott zsáknyilvántartó kétségbeesve pakol ki a szakrendelésen:

— Drága doktor úr, ne hallgasson a családomra! Zárt intézetbe akarnak kényszeríteni, csak azért, mert szeretem a lekváros derelyét.

— Ugyan, ugyan. Hisz én is szeretem a lekváros derelyét!

Köpcsényi felvillanyozódik:

— Igazán szereti? Akkor okvetlen jöjjön el hozzánk vasárnap ebédre, nekem az ágyam alatt tizenhat bőrönddel van belőle.

*

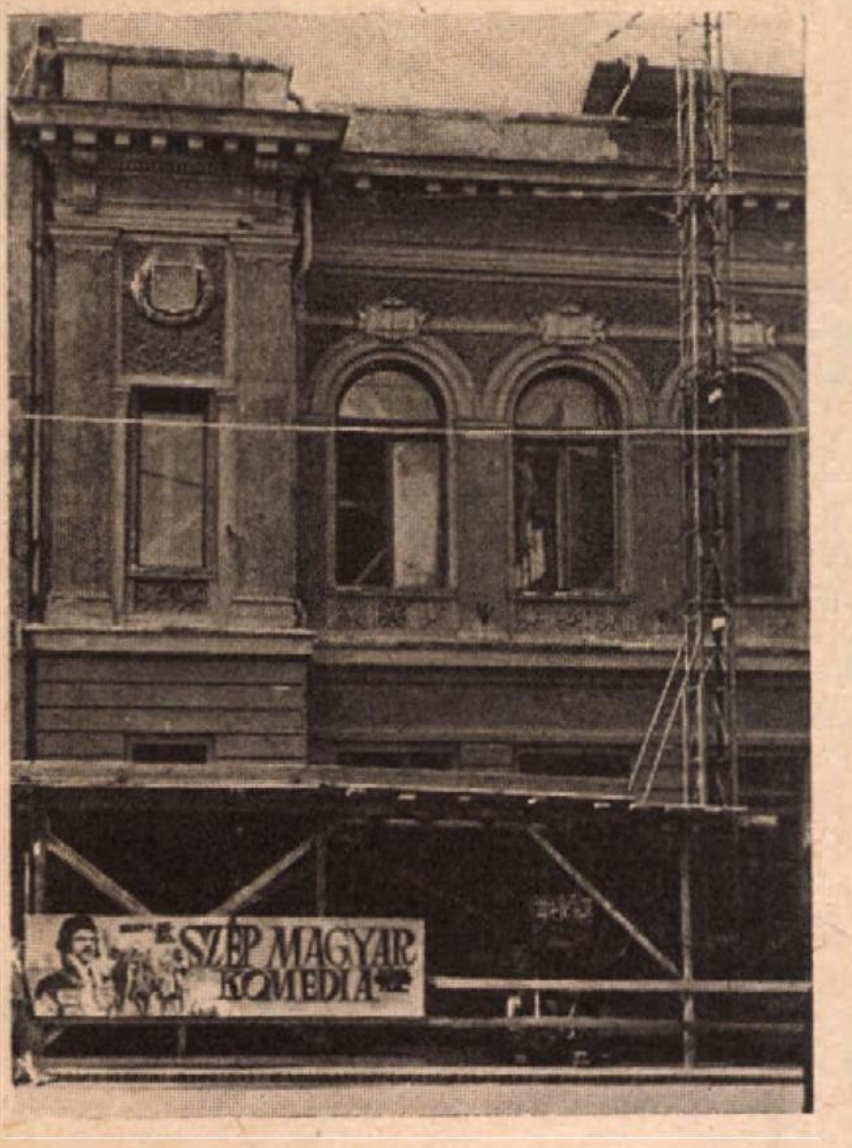
Rakacainak jó kedve van, ugrasztja a kollégákat.

— Én és a Bikfai, ketten együtt a világon mindent tudunk. Igaz, Bikfai kartárs?

— Én tán igen, de maga nem.

— Az nemde fix, hogy maga mindent tud, azt az egyet kivéve, hogy maga hatökör. Azt ellenben én tudom.

TÜCSÖK és BOGÁR

Csak nem a tatarozásra céloznak?

(Beküldte: F. G., Szeged)

Ladinszki feje – két pont

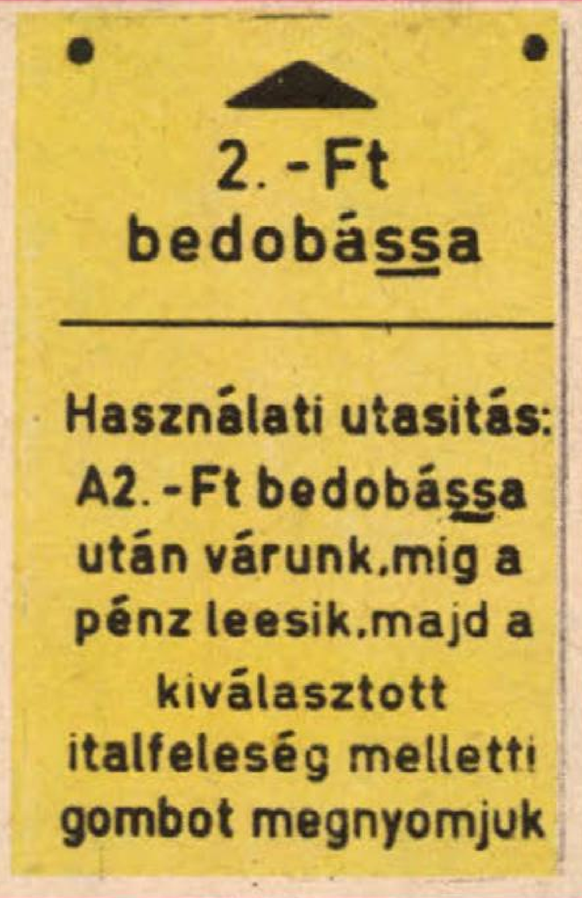
Akkor a teste viszont egy felkiáltójel

(A Hétfői Hírekből ollózta:

Sz. G., Budapest)

De legalább következetesek! (Az italfeleségről már nem is szólva)

(Dozvald János, Budapest)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

Hogy mik vannak!

(Bánréti Zoltán, Budapest)

Csak nyugdíjasoknak

MICI NÉNI KÉT ÉLETE

Magyar filmvígjáték

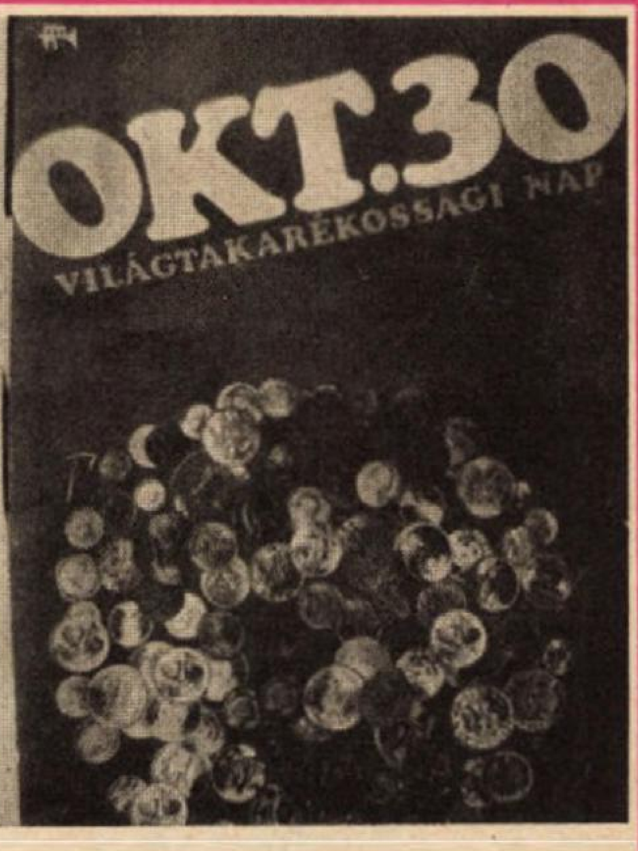
Belépődíj: 2 Ft-os egyésgáron

KORHATÁR NÉLKÜL

Tehát a 16 éven aluli nyugdíjasok is megnézhetik . . .

(Beküldte: Láng László, Budapest)

Melyik vajon az igazi?

(Bánréti Zoltán, Budapest)

VAN A KÁRPÁT UTCA SARKÁN...

Van a Kárpát utca sarkán egy kis palota . . . — Így csavarhatnám ki a régi Bajza utcai legénylakást megörökítő slágert, ha lenne hozzá kedvem.

De nincs.

A szóban forgó épület ugyanis nem kicsi, hanem kilencemeletes, s nem palota, hanem modern OTP-lakóház.

Annyira reprezentatív, hogy rendezőink előszeretettel építik be filmjeikbe. Talán az ország legismertebb épülete (a középületeket nem számítva): milliók láthatták káprázatos üvegkalitka-lépcsőházát a Foto Háberben s a tv-ben vetített Házassági évfordulóban.

De hát akkor miért nincs kedvem nekem is — a magam módján — megénekelni?

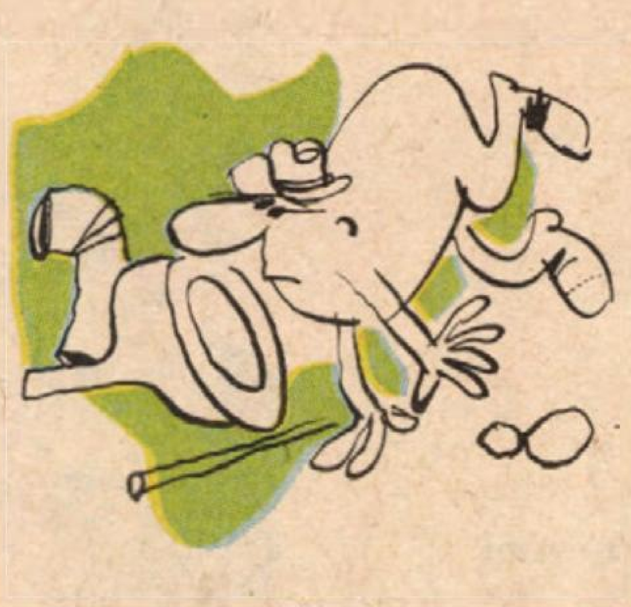
Azért, mert e mellett a kacsalábon forgó OTP-tündérkastély mellett süllyedezik a talajba egy százötven esztendős, omladozó raktár, mely előtt gizzelgazzal dúsan benőtt ösvény vezet Angyalföld további tájaira. Persze, fejlődő Budapestünkön nem ritkaság az ilyen ellentét. Merem azonban állítani, hogy ilyen hirtelen átmenet múlt és jövő közt sehol sincs. Ugyanis — ezzel rátérek panaszom tulajdonképpeni tárgyára — a kehes raktárépület és a csillogó díszház sarkán három méter hosszú, másfél méter széles szeméthalmaz éktelenkedik. Hulladéktani kutatásaim során a következő szemétalkatrészekre bukkantam a Kárpát u. 2. sz. előtt:

Tégla, cserép, kő, aszfalt, törött W. C.-csésze, kimustrált szatyor, hajdan volt láda, tiprott gyékény, minden rangú és rendű üveg, a legváltozatosabb papírnemű, hepehupás konzervdoboz, foszladozó ecset, repedt kávéfőzőtölcsér s a civilizáció egyéb mellékterméke.

Természetesen nemcsak gyári termék akad, hanem természetes képződmény is, mint például fonnyadt faág és levél, nem beszélve bizonyos sajátos emberi termékről.

Ez a filmrendezőink által elhanyagolt kupac két, szintén új, OTP-ház előtt mered. Mindkét házban IBUSZ-szobák vannak. A múltkor megismerkedtem két turistával. Ámuldozva beszéltek Budapest régi szépségeiről és az új szállodákról. Egy éjjel beszeszelve tértek haza, s egyikük felbukott a szemétkupacon, és az állát felvérezte az egyik W. C.-kagyló. Másnap megkérdezte tőlem:

— Miképpen lehetséges, hogy ilyen gyönyörű városban, ilyen belterületen, ilyen pompás épület mellett, ilyen . . . izé van?

Szeretett fővárosunk érdekében semmilyen áldozattól sem visszariadva, remekül feltalálva magamat, a következő mesét adtam be nekik:

— A főváros egyre fejlődik. Nagy város — sok hulladék. A köztisztasági szervek új munkaerőt toboroznak, s kénytelenek gyorstalpaló oktatásban részesíteni őket. Mivel Budapest már olyan tiszta, hogy a töményszeméttakarítást nem tudják oktatni nekik, itt egy „szemléltető" szemétdombot létesítettek, amelyen a Hivatal új dolgozói a szemétképződés, illetve az eltakarítás különféle lehetőségeit tanulmányozzák. Szóval ez amolyan kísérleti kupac, amelyhez nem szabad nyúlni, és amelyet a környék odaadó lakossága társadalmi munkában növel és gyarapít.

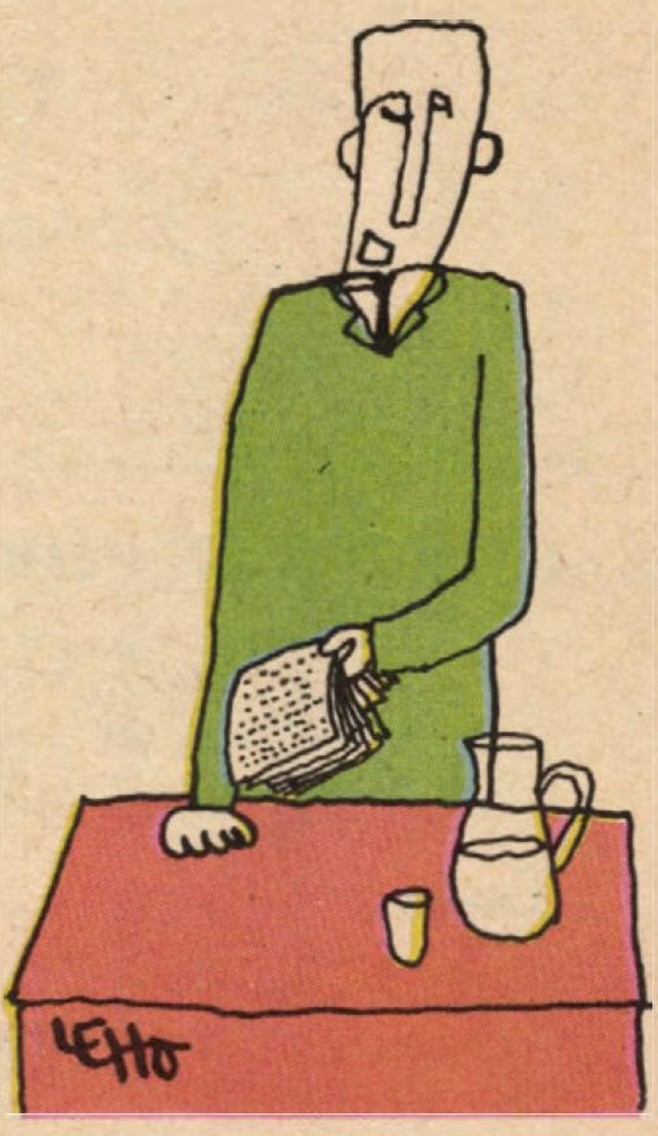
Az idegen álla leesett, majd eltűnődve, de megbocsátón felelte:

— Jaj, erre nem is gondoltam, amikor beleestem . . .

Imigyen megúszva a kíváncsi idegen további kérdéseit, az az ötletem támadt: a kupacot kovácsoltvas kerítéssel kellene körülvenni, szépen kivilágítani, és „Védett terület!" táblával ellátni vagy — ezt bizonyára valami kis otromba ördög sugallta — netalán el kellene takarítani . . .

Bajomi Lázár Endre

BESZÁMOLÓ

– De most már hagyjuk az én érdemeimet . . .

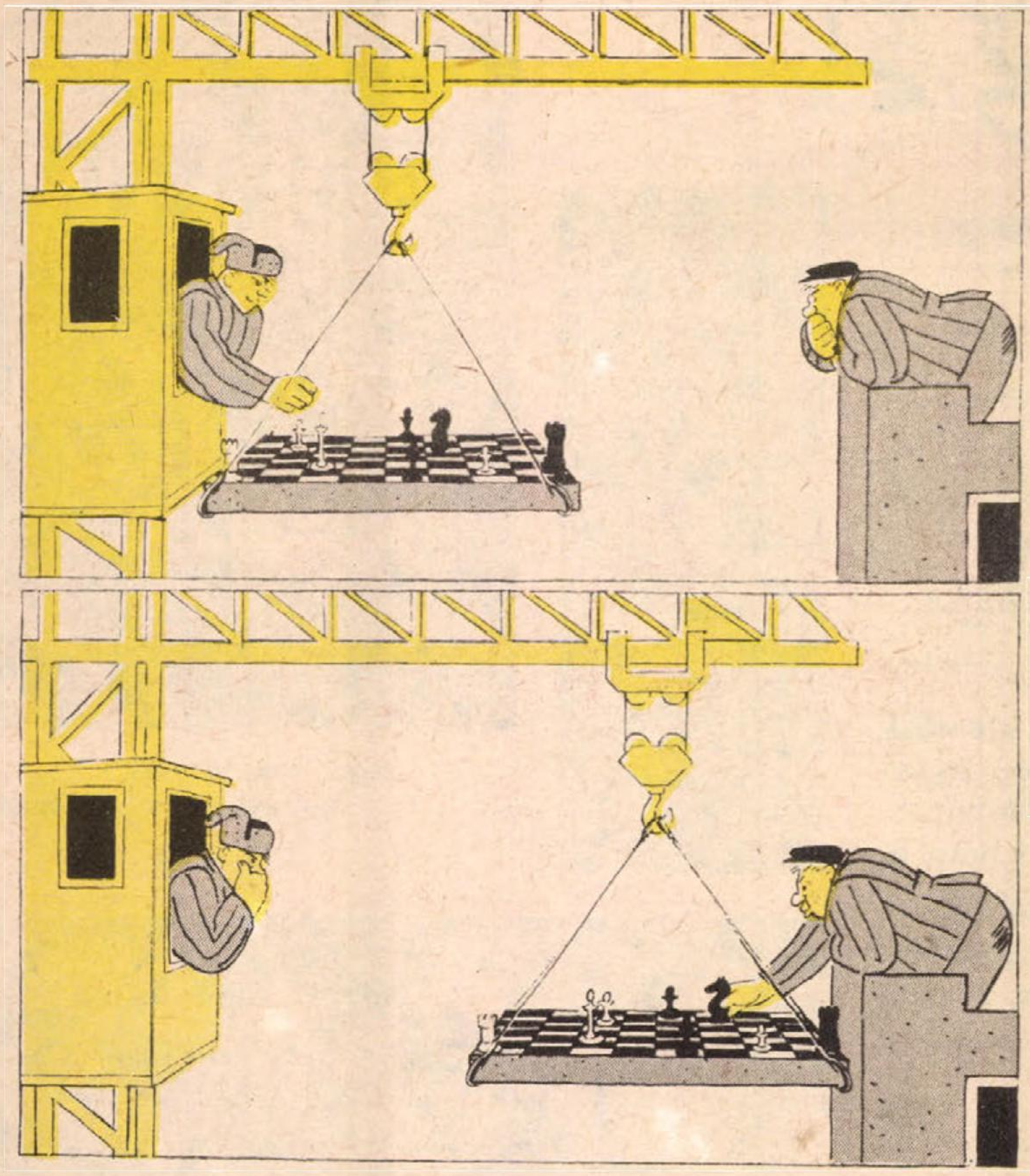
A HOSSZÚ ÉLET TITKA

A napokban ünnepelték – az UPI-hírügynökség tudósítása szerint – Montgomery marsall 83. születésnapját. Montgomery, aki annak idején Észak-Afrikában tönkreverte Rommeléket, ma is jó egészségnek örvend. Amikor megkérdezték tőle a hosszú élet titkát, így válaszolt:

– Ha egy katona nem esik el, életben marad.

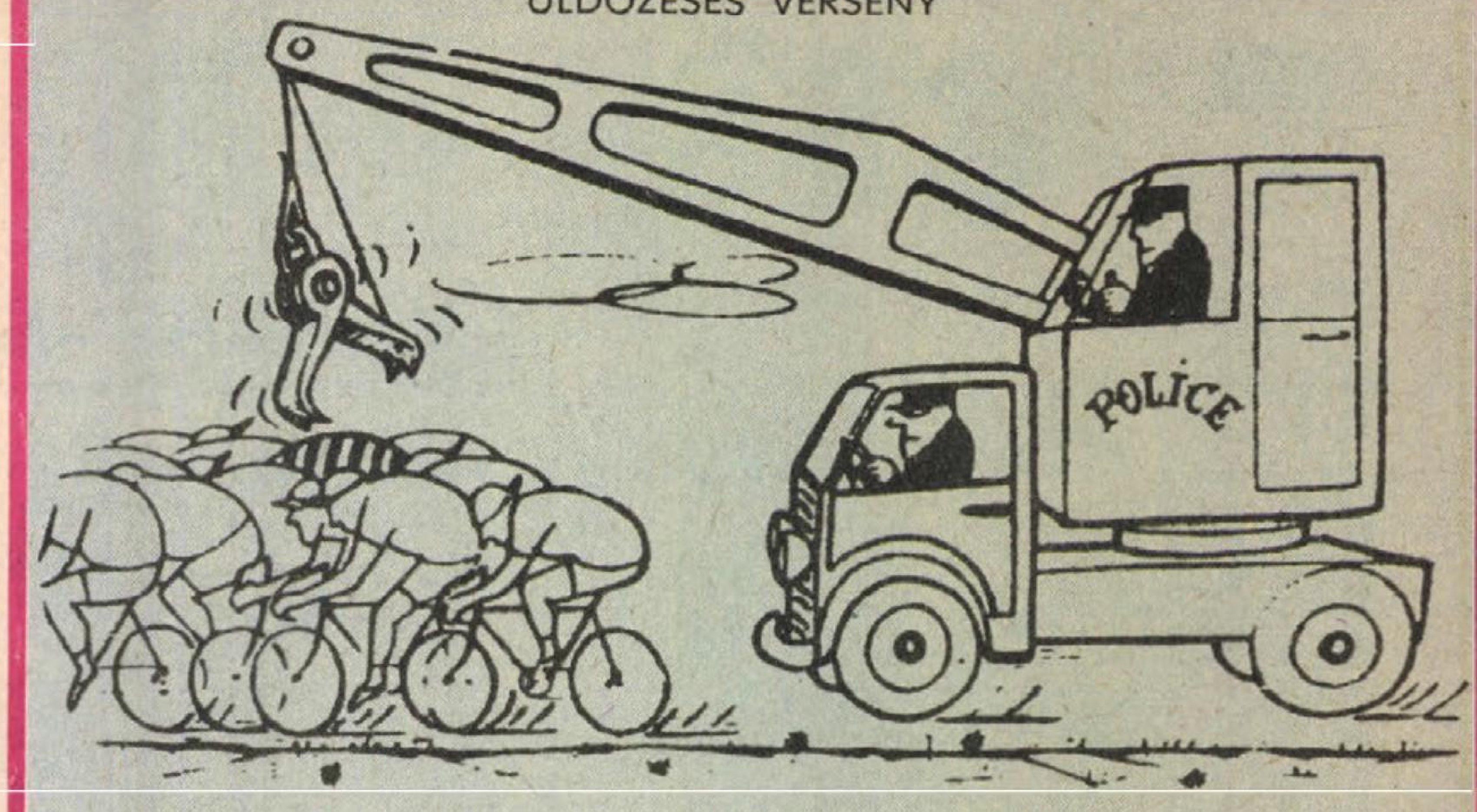
IMPORT HUMOR

LÁZAS ÉPÍTKEZÉS

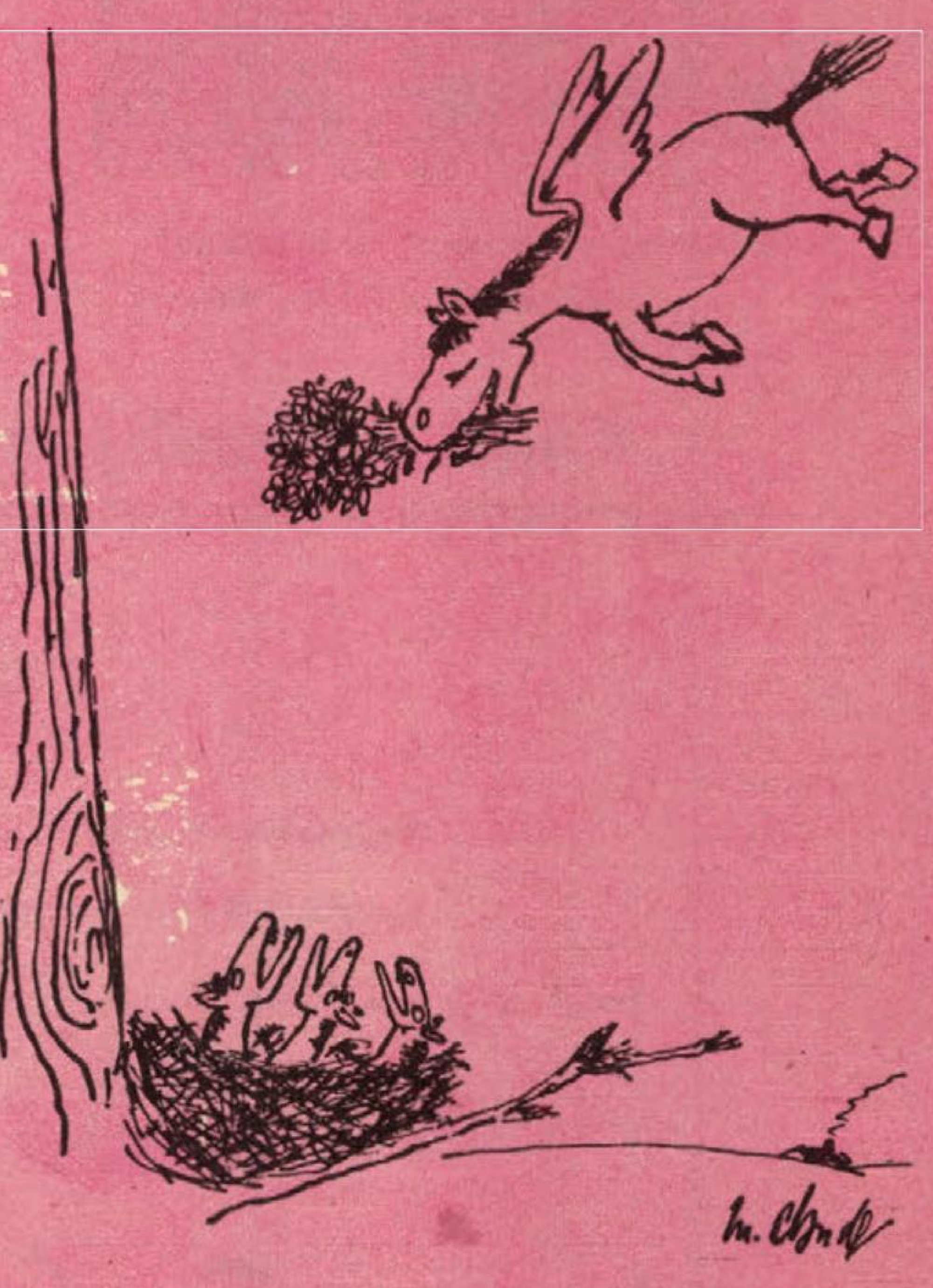
(„Krokodil", Moszkva)

ÜLDÖZÉSES VERSENY

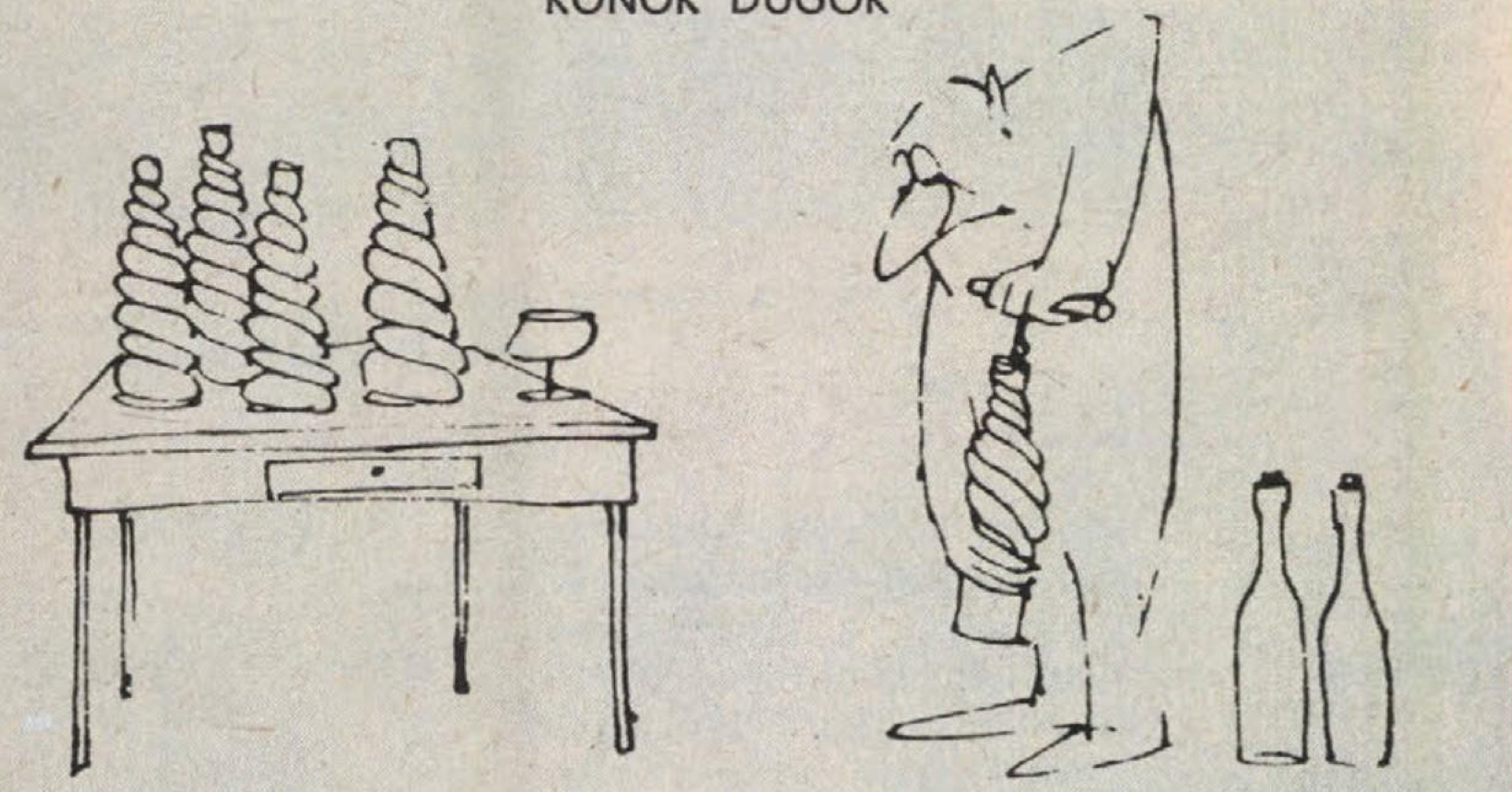
(„Noir et Blanc", Brüsszel)

PEGAZUSMAMA

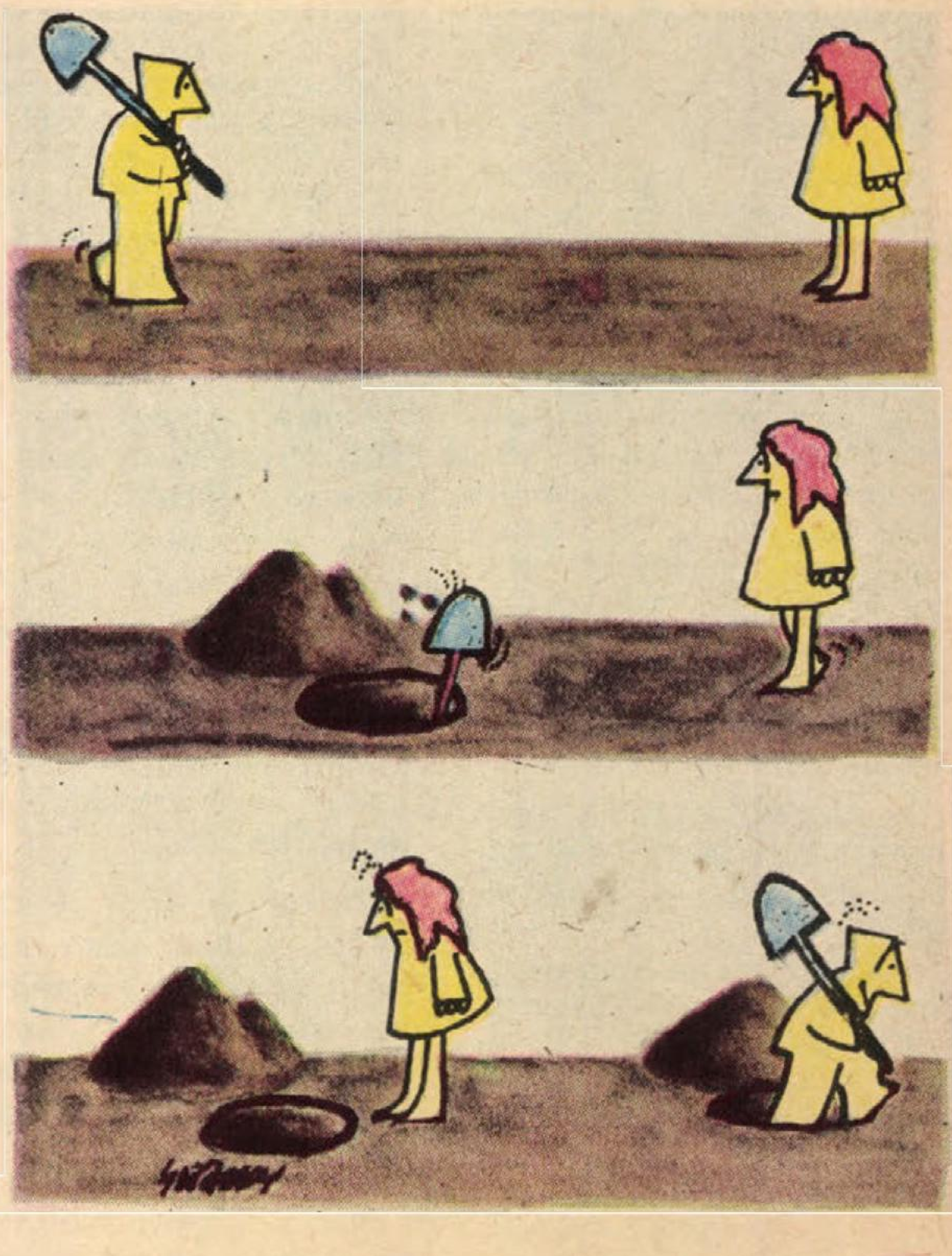
(„Jezs", Belgrád)

KONOK DUGÓK

(„Quick", München)

KELLEMETLEN NŐISMERŐS

(„Rohács", Pozsony)

DIMITER SZIMIDOV

VERSEK

TANMESE

Irólányka.
Első regény.
Rossz kritikát
kap rá szegény.
Ám elég egy
jó vélemény,
s e kritikus,
már vőlegény.
S mert mint ifjú
férj oly serény,
itt az új mű
s nem is szerény.
Nem novella,
nem költemény,
különb ennél:
egy kis legény.
Tanulságot
is rejt e tény.
Kolleginák,
van még remény!

GYORSFÉNYKÉPEK

Rossz vagy költőnek – jó vagy kritikusnak,
hát bírálj csak, de ne írj verseket!
És jól van így, mert köztudomású az,
hogy rossz borból lesz a legjobb – ecet.

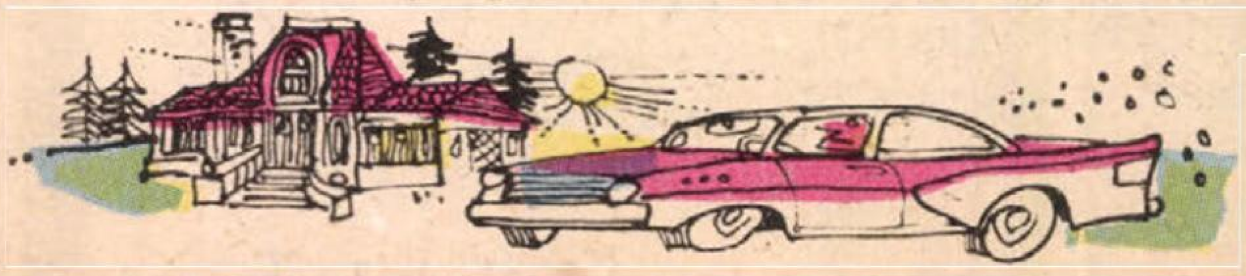
*

Mért boldog az igazgató? Minden jegy
elkelt: az előadás sikerült.
S mért sír a néző, holott vígjáték megy?
A pénzért, amibe a jegy került.

*

Költői szabadságot követeltél,
ordítottál s az asztalt verted érte.
Most megkaptad és még hozzászereztél
egy villát és egy autót is.
Megérte.

(Bolgárból fordította: Radó György)

LÉLEKTANI ALAPON

– Fővarosunk tisztaságáért

RÉBUSZ

153. rejtvényünk megfejtése:

Észvesztő

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Gönczy Zoltán, Pécsvárad, Szabadság u. 2.
Hajnal Iván, Bpest VII., Barát u. 11.
Poroszlay Margit, Debrecen, Eötvös u. 30.

155. REJTVÉNYÜNK

h c z=j

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb december 21-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

– Ez a cipőtípus, sajnos, beázik, de felírok hozzá egy csomag kalmopirint.

– Jól tessék megmérni, betegnek lesz!

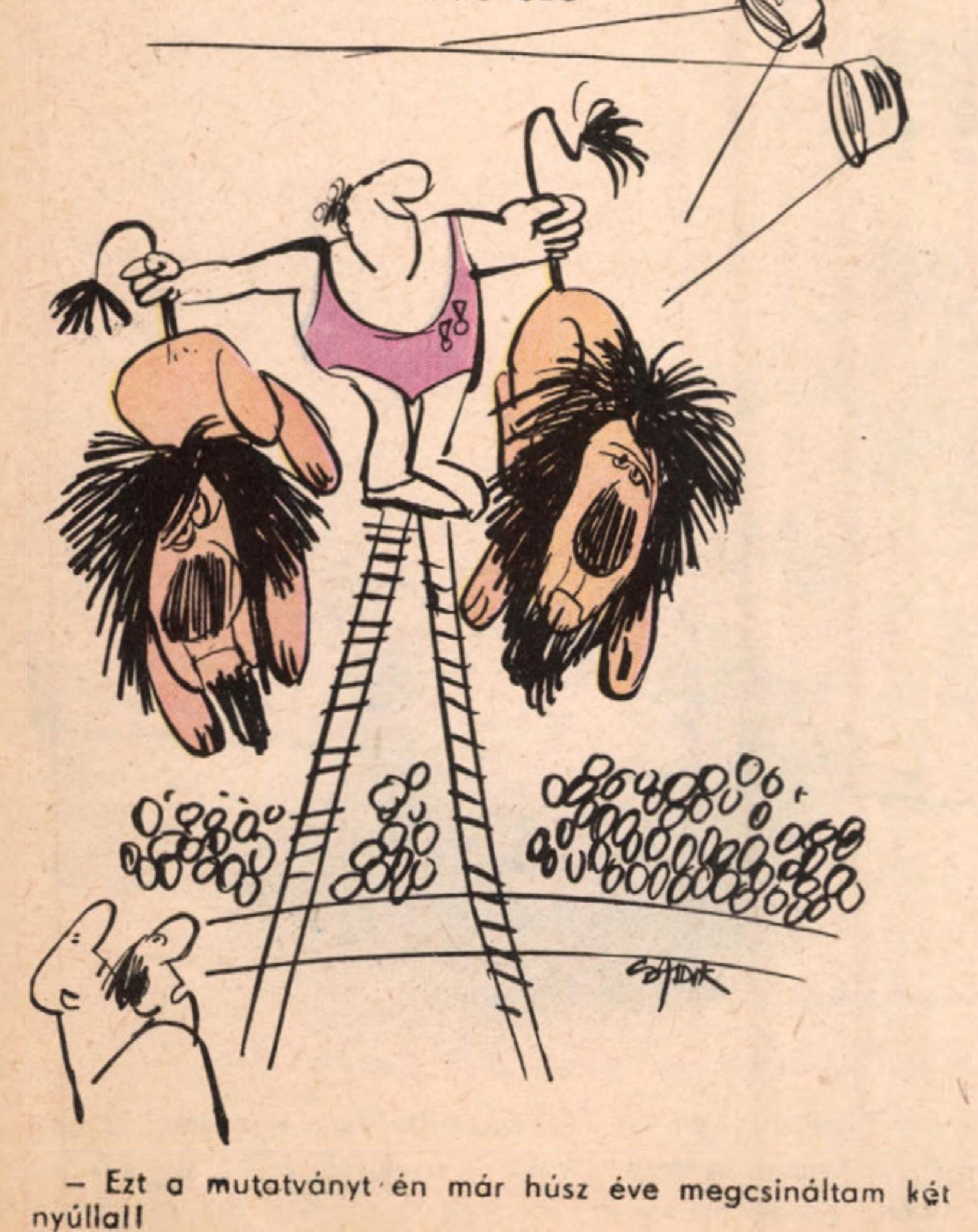

– Mondtam, hogy tanulj, fiam, úgy látom, bukásra állsz.

– Hol itt az újdonság? Én már régen ilyen kávét mérek, ha nincs forint a blokk alatt.

IRIGYSÉG

– Ezt a mutatványt én már húsz éve megcsináltam két nyúllal!

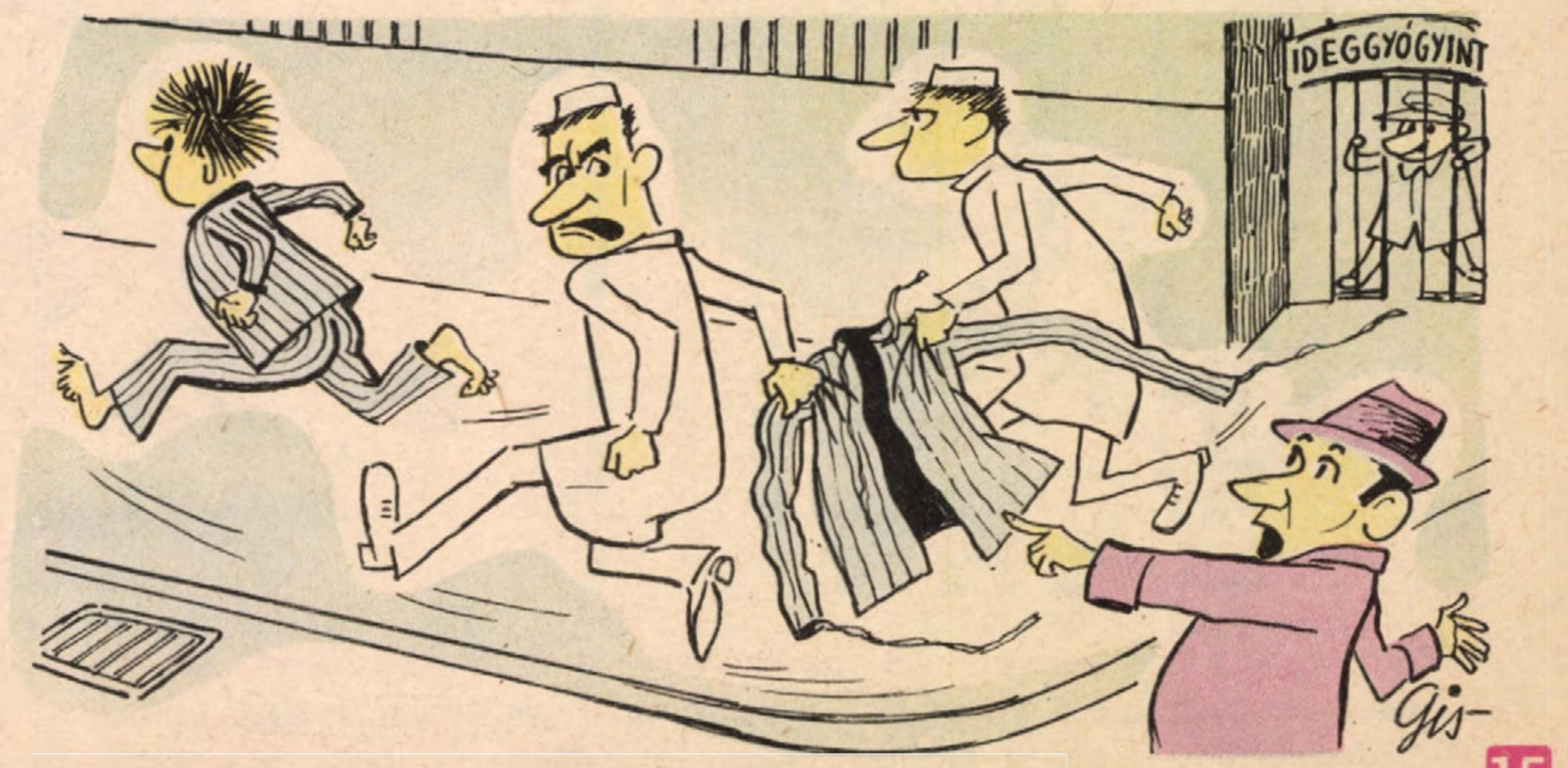
MAXI-MONOLÓG

Úgy gondolom, jó Olvasó,
Hogy erről már Te is tudsz tán:
Sok fiatal nagymama fut
Manapság a pesti utcán.

Maxikabátos nőt láttam,
Bár ifjú volt arcocskája,
Úgy nézett ki maxijában,
Mint a saját nagymamája.

Hídvégi Ferenc

DRÁMA AZ UTCÁN

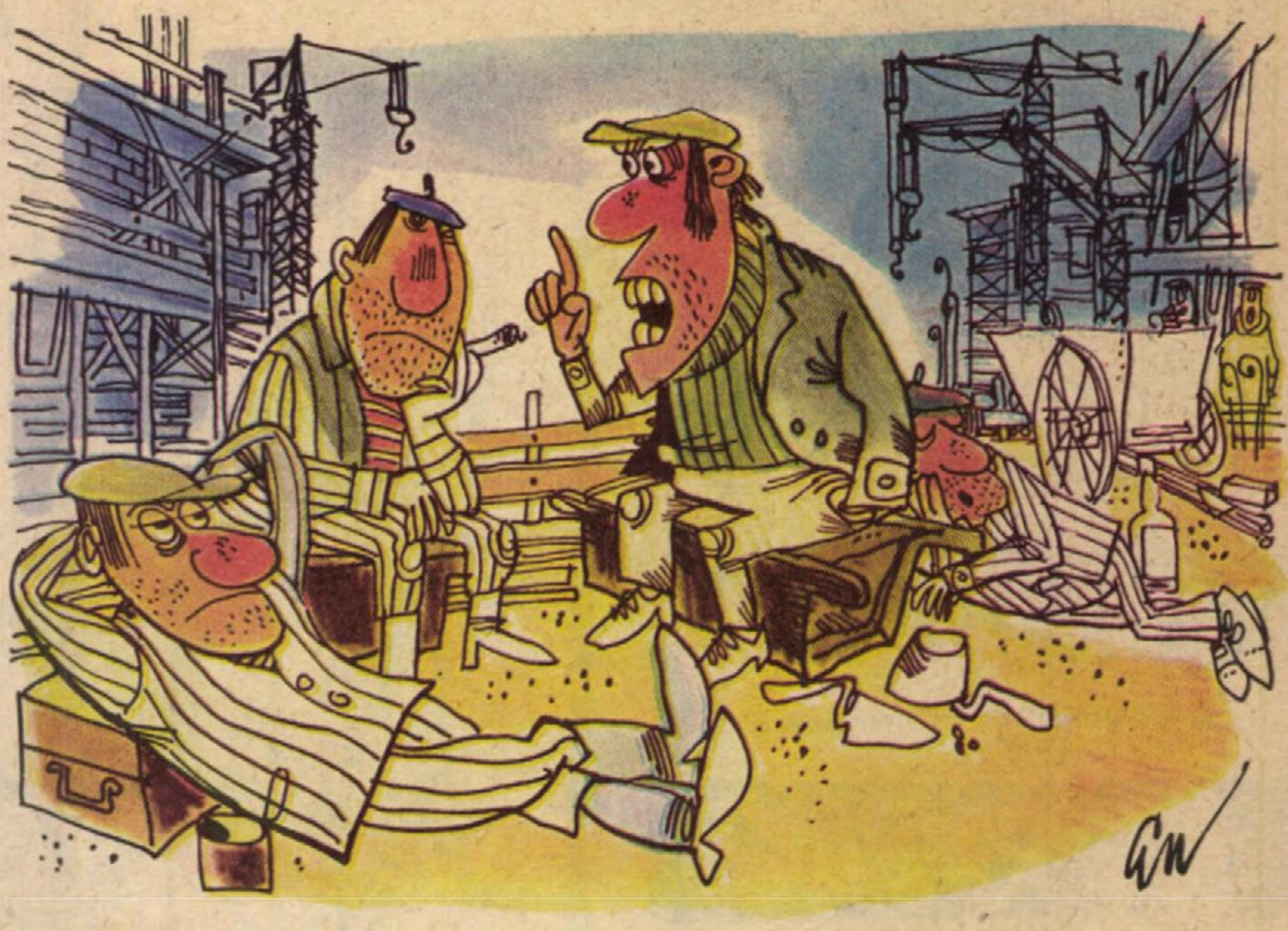
– Miért üldözik ezt az embert?
– Mert üldözési mániája van!

TAKARÉKOS ASSZONYKA

– A mini-divaton spóroltam meg!

TŰNŐDÉS, MUNKAIDŐBEN

– Három éve, hogy beadtam a lakásigénylést, és még mindig nem kaptam lakást!...

SZOMBAT ÉJJEL

– Hála az égnek, úgy látszik, itt még nyitva tartanak!...

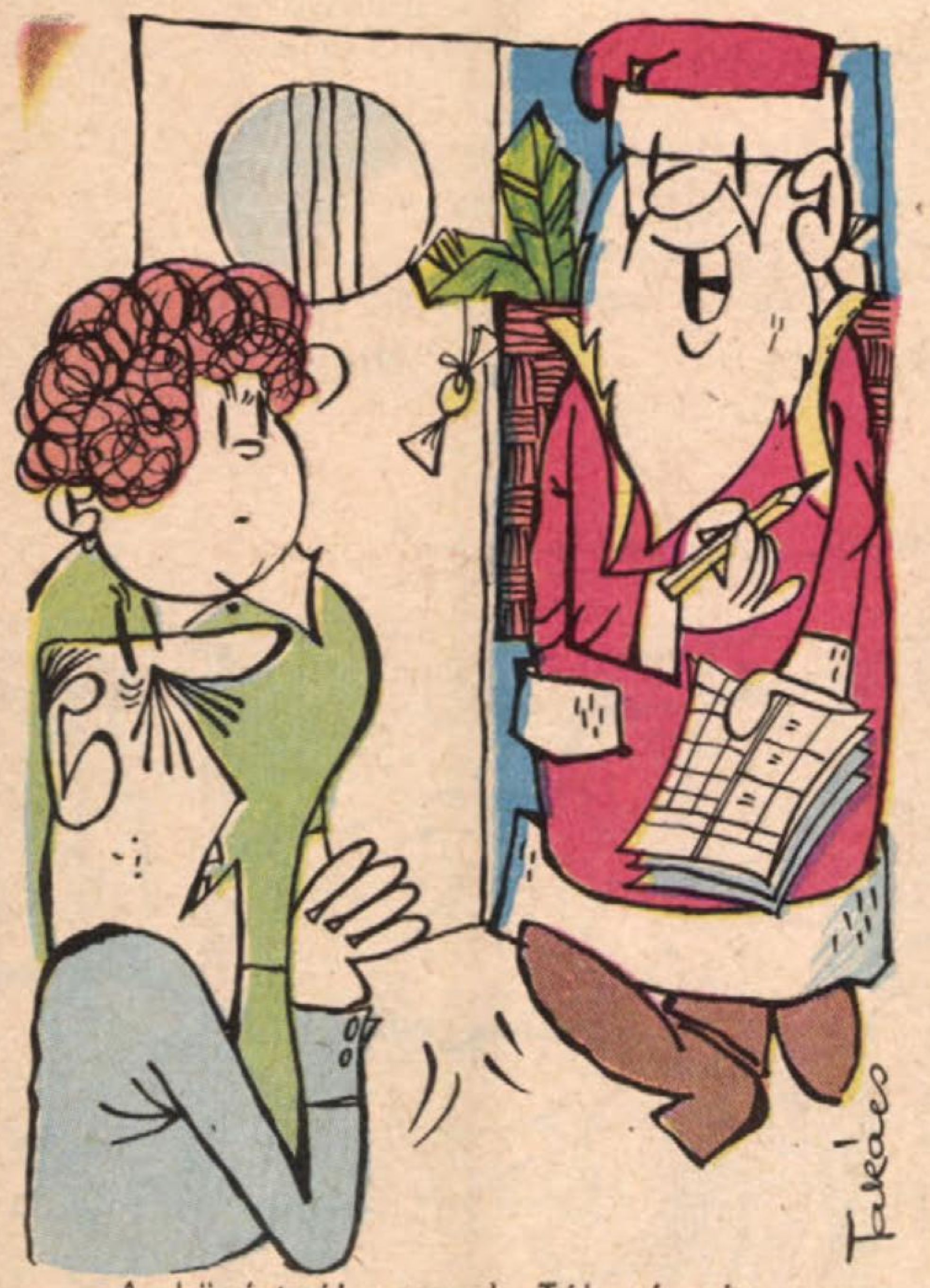
PISZTOLY A PÁRNA ALATT

Steve McQueen, a neves amerikai filmszinész feleségével és két gyermekével együtt elköltözött az Egyesült Államokból és Svájcban telepedett le. A színész felesége így magyarázta meg elhatározásukat:

– Amerikában mindenünk megvolt, elektromos riasztókészülék a kapuban és a lakásban, féltucat pisztoly, de ez sem volt elég. Nem mertünk senkit beengedni a házunkba, levelet, táviratot, virágot a postásnak vagy a küldöncnek le kellett tennie az ajtó elé. Ez nem élet. Én pedig nem tudok aludni pisztollyal a párnám alatt.

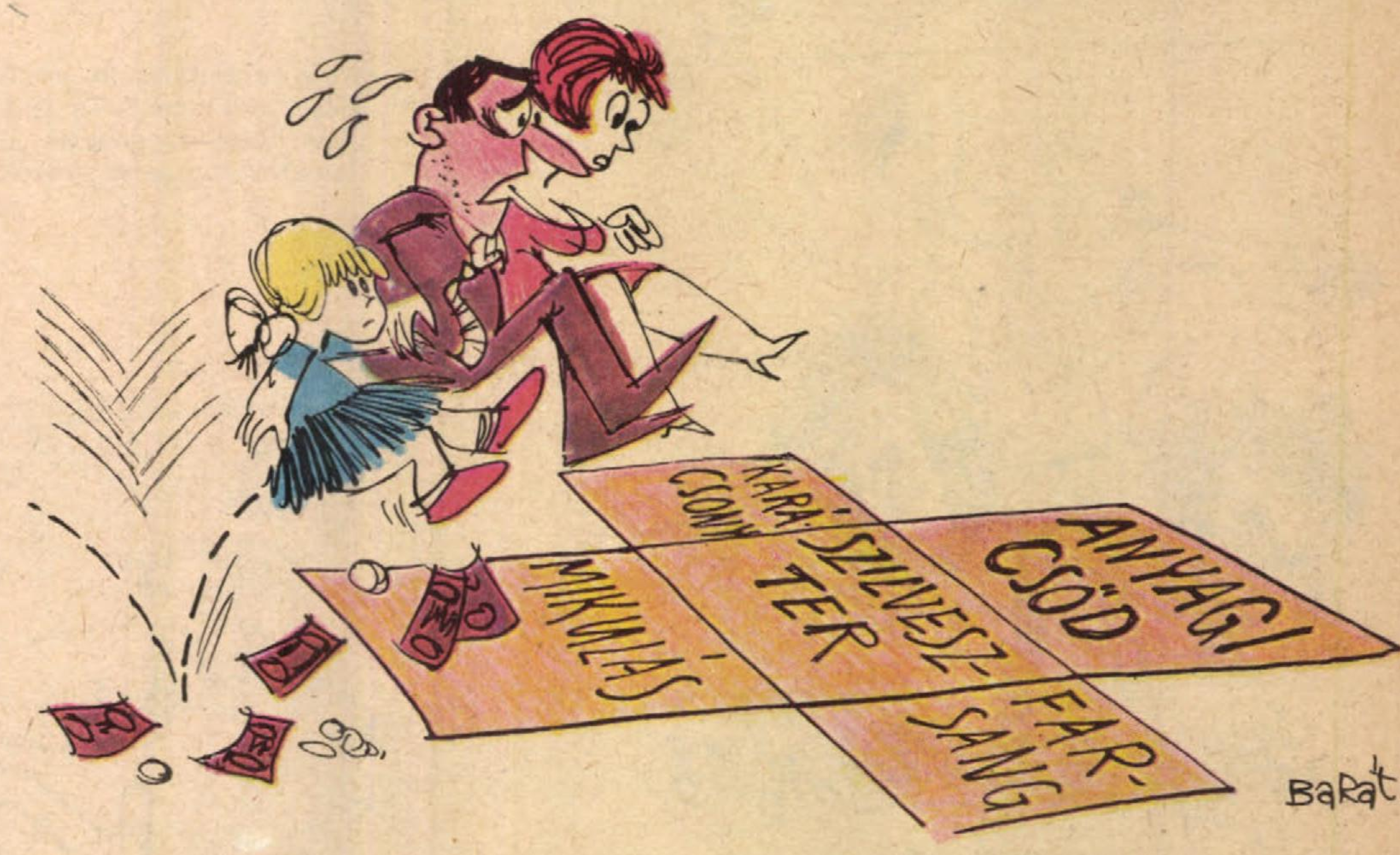
Érdekes, mennyi oka lehet az álmatlanságnak!

KETTŐS STÁTUSZ

– A közértnél vagyok Télapó, de egyben a lakásfelméréseket is vállaltam.

ÜNNEPI JÁTÉK

– Meglátjátok, gyerekek, egykettőre a végére érünk...

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Arusítja a Magyar Posta
INDEX: 25.504
Készült a Zrínyi Nyomdában — 70.4091/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ultraset 72-es ofszet rotációs eljárással. — Felelős vezető: Bolgár Imre